

MIKE HASSEL

SPAIMĂ ȘI MOARTE ÎN TRANSNISTRIA

NEMIRA

MIKE HASSEL

SPAIMĂ ŞI MOARTE ÎN TRANSNISTRIA

Traducerea de SORIN PETRESCU

„Dacă aş fi ştiut atunci toate astea, i-aş fi împuşcat pe toţi burtoşii care ne zâmbeau libidinos, scărpinându-şi bucile umflate, după care m-aş fi urcat în primul avion spre Honolulu.”

Mamei mele, oriunde ar fi acum

Transnistria – un pământ al nimănui. Ca un orfan de care toţi se debarasează. 4 163 km² şi 745 000 de locuitori, cu cel mai mare amestec de etnii pe metrul pătrat: români, ruşi, ucraineni, găgăuzi, turci, tătari, bulgari, armeni, evrei, ţigani şi alţii.

Un pământ „cedat” de tătuca Stalin Republicii Socialiste Sovietice Moldova, la fel cum „cedase” nordul Bucovinei şi ţinutul Herţei Republicii Socialiste Sovietice Ucraina. În cazul Moldovei, viclenia tătucului a mers până la capăt. Transnistria este singura sursă de energie electrică pentru întreaga Basarabie şi tot pe-aici trece şi gazoductul rus.

Un pământ colonizat în forţă, pentru ca Imperiul Roşu să poată continua să existe. Un pământ de izbelişte.

Republica Nistreană.

No man’s land.

Iar soldaţii care luptă pe un pământ ce nu e al lor se numesc mercenari.

USA
Departament of Defence
Strict secret de importantă deosebită
Nr. O 012/31, decembrie 1991
Urgent
Personal, ministrului apărării al RSFSR
Cifru 000-L

Domnule mareşal, în conformitate cu înţelegerile stabilite la Malta, Armata a 14-a trebuie retrasă dincolo de Urali sau desfiinţată. În caz contrar, ne vedem nevoiţi să extindem influenţa Alianţei Nord-Atlantice dincolo de linia de demarcaţie stabilită de comun acord.

Semnat…

RSFSR
Ministerul Apărării
Strict secret
Exemplar unic Satelit 1 ianuarie 1992
Personal, ministrului apărării USA

Domnule, încercarea de lovitură de stat din august 1991 a făcut obiectul total al preocupărilor noastre. Cunoaşteţi, de altfel, mai bine decât mine că o armată nu se poate desfiinţa fără a atrage oprobriul propriului popor. Iată de ce vă solicităm să nu interveniţi pe nici o cale diplomatică într-un conflict eventual din zonă, conflict care să poată, în cele din urmă, legitima retragerea sau desfiinţarea Armatei a 14-a.

Semnat…

Republica Populară Chineză Serviciul
Special de Interceptare Personal
Comandantului Comisiei Militare
Exemplar unic supus regimului de distrugere

Dragă tovarăşe Xiao Zu,

Serviciul nostru a reuşit să intercepteze prin sateliţii din canal 13 o convorbire prin telefonul roşu între conducătorii celor două imperii

inamice. Convorbirea a fost înregistrată cu greutate din cauza interferenţei undelor antisatelit ale staţiei orbitale americane Capacity. *Totuşi, datorită înaltei tehnologii chinezeşti, recunoscută în toată lumea şi în Hong Kong, suntem în măsură să vă redăm fragmente din această convorbire.*

Vocea 1: Zdrastvuite, gospodin president![1]

Vocea 2: O, hello! *Mă bucur să vă aud!*

Vocea 1: Şi eu! Există o mică neînţelegere… (lipsă audiţie)… şi desfiinţare!

Vocea 2: Nu am… (lipsă audiţie)… ca şi în Afghanistan.

Vocea 1: Niet, niet! *Un proverb rusesc spune că trebuie să aştepţi primăvara, dacă vrei să scapi de zăpadă.*

Vocea 2: Ha, ha… (lipsă audiţie)… Noi credem… (lipsă audiţie)… şi să cadă un cap.

Vocea 1: Gospodin president, *linia de demarcaţie din Europa, dacă îmi aduc bine aminte… (lipsă audiţie)… Vltava şi Tisa. E o distanţă bunicică.*

Vocea 2: Dacă peste un an România nu este implicată într-un război civil sau local, trecem la planul B… (lipsă audiţie)… Căştile Albastre în Bosnia. Dar, domnule preşedinte, situaţia Armatei a 14-a trebuie să fie lămurită până atunci. Dacă generalul vostru, Lebed, parcă… (lipsă audiţie)… nu ne amestecăm în Kurile[2].

Sfârşitul interceptării.

Trăiască Partidul Comunist Chinez şi marii lui conducători!

Semnat…

I

— Sunt fraţii noştri! Pentru un frate faci orice! Cazi şi în cur!

Pentru colonelul Stavarache Vasile a cădea în cur era una dintre cele mai mari dovezi de fidelitate.

Ne aflam într-o tabără secretă lângă Albiţa, la câţiva kilometri de Leuşeni şi încercam să mi-l închipui pe generalul Antonescu comandând: „Ordon! Treceţi Prutul!"

În plus, noi trebuia să trecem şi Nistrul. Şi fără general. Noi, un batalion de „voluntari" români şi de altă naţionalitate, gata să-şi dea viaţa pentru eliberarea dolarului de sub dominaţia capitalistă. Cunoscuţi în Arhivele Securităţii Naţionale a Republicii Moldova ca Legiunea Străină.

Colonelul Stavarache ne cuprinse cu o privire părintească şi trâmbiţă vesel:

— Nu e cazul să tremuraţi când auziţi de Armata a 14-a şi de generalul L"""". Cei mai mulţi dintre combatanţi sunt moldoveni, kazahi şi caucazieni. O bună parte din ei a luptat în Afghanistan. Nici asta nu ar trebui să vă impresioneze. Să ne amintim de Decebal, de… de… Burebista!

Aici, dacă ar fi fost un joc de cuvinte, am fi râs. Dar era vorba doar de un colonel luat de val asemenea unui găinaţ de raţă sălbatică în plin zbor.

Pentru mine, un război de genul ăsta reprezenta un noroc chior. Ştiţi şi voi că atunci când vrei să ascunzi un lucru, cel mai bun loc este cel aflat la maximă vizibilitate. *Nimeni n-o să caute un lucru ascuns într-un loc neascuns!* Aşa credeam eu, cel puţin. O „echipă a morţii", ca multe altele, formate din cadrele fostei Direcţii a V-a a Securităţii române, primise ordin de lichidare pe numele Florin Zamfir, adică al meu, pentru „trădarea Conducătorului Suprem şi a idealurilor comunismului"[3].

Singura şansă în astfel de situaţii era schimbarea identităţii. Şi iată-mă moldovean get-beget, cu un tată din Odessa şi o mamă din Tighina, refugiat în România şi gata să revină pentru a lupta întru apărarea pământului strămoşesc.

Colonelul Stavarache, un nume cu certitudine la fel de fals ca şi gradul, ne ordonă în finalul cuvântării sale, conform unui obicei ce risca să devină tradiţie, să trecem Prutul. De astă dată nu ca ostaşi. Ca turişti clandestini.

Apoi dispăru sprinten în direcţia cantinei, ca un cangur înscris la proba de săritură în lungime. Ne prelua un tip pentru care Picasso ar fi trebuit să

inventeze o nouă perioadă. Se numea Grigori Vanghele, fost combatant în Afghanistan şi Yemen în calitate de sergent al companiei 23 din Regimentul 145 Blindate al Armatei a 14-a şi avea un dosar mai mult decât penal, pierdut însă în negura fişetelor KGB-ului şi GPU-ului. Ca luptător, poseda o mie de defecte şi o singură calitate: încerca să se facă înţeles abia după ce golea o butelcă de basamac şi un încărcător de Kalaşnikov.

Drept introducere, omul râgâi cu voluptate în faţa mea şi dacă aş fi avut un pix şi o hârtie, aş fi putut reproduce lista de bucate şi băuturile ingurgitate de el cu o zi înainte. Ne introduse direct în temă, fără nici un fel de preambul:

— Nu vă iubesc! În ordinul meu de luptă nici nu scrie aşa ceva. Am înţeles că sunteţi cu toţii nişte prăpădiţi de iepuri fricoşi, care s-au căcat pe ei la prima nasoleală. Car' vasăzică aţi fi oricând dispuşi să repetaţi figura.

Tuşii uşor, mai mult ca efect al râgâiturii primite în faţă, dar şi pentru a atrage atenţia că în front se aflau şi altfel de specimene. Grigori însă nu părea obişnuit cu manierele de salon.

— Cine e răcit are voie să-şi pună picături de pipi de muscă în nas! Noaptea asta o petrecem aici, iar mâine la trei dimineaţa intrăm în pâine. Vom trece Prutul dispersaţi pe grupe. Cine pică în plasă o să-şi ia porţia de gloanţe. Cine nu o să-şi ia porţia de bani. Dolari, ca să fiu mai exact. Fiecare grupă o să aibă câte o călăuză.

Moldoveanul reveni în dreptul meu şi încercă o conversaţie protocolară:

— Tac-tu e din Odessa, aşa-i?

— Da' tac-tu? replicai automat.

Grigori se crispa pe moment, apoi izbucni într-un râs mai fals decât o blană de vulpe argintie artificială.

— Ai habar de un aşa-zis respect datorat gradelor superioare?

— Suntem încă pe teritoriul României. N-ai fost investit oficial comandant al grupei noastre, drept care pentru mine nu valorezi mai mult decât un babuin îmbuibat de vodcă. Până atunci ai timp să urmezi un curs de alfabetizare.

Omul zâmbi din nou şi am putut observa cu claritate găurile negre care-i dominau gingiile. Nu părea un tip care să se topească după medicii stomatologi.

— Eşti un dur! remarcă el. Asta mă va ajuta să-ţi scot amigdalele prin cur, în caz că nu ai făcut operaţia respectivă. Aici suntem în Moldova, nu în România, e bine de ştiut pentru toţi. România începe de la Galaţi încolo. Iar

tu, mai zise el, privindu-mă fix, o să ai ocazia să-mi lingi flegma atunci când voi considera eu necesar.

— Nimic mai plăcut, replicai. În tot acest timp tu vei putea să i-o iei la muie calului meu lipsit de asemenea plăceri omeneşti.

Revenirea colonelului puse capăt, deocamdată, micii dispute ce ameninţa să se transforme într-un conflict de proporţii.

— Copii, ni se adresă colonelul, bâţâindu-se pe călcâie ca un ascensor scurtcircuitat, mâine dimineaţă, după cum probabil aţi aflat, ne vom întâlni aici în aceeaşi formaţie. Vom trece Prutul şi ne vom alătura trupelor OPON[4], care în aceste momente duc lupte grele cu inamicul. Şi când spun asta, mă refer la gardiştii din autoproclamata Republică Nistreană. Este o datorie sfântă faţă de patrie şi o misiune de onoare!

Grigori făcu o figură sugestivă şi se scarpină nonşalant în cur. Colonelul se prefăcu că nu-l observă şi continuă să-şi ţină

Pieptul înainte, de parcă s-ar fi pregătit să evolueze la paralele inegale.

— Desigur, primiţi şi nişte bani pentru asta! Doar suntem în economia de piaţă, aşa-i? zise el, dând drumul unui râs mai şchiop ca un câine călcat de maşină. Mda… Până la Dubăsari vă vor conduce călăuzele. Nu veţi păstra asupra voastră decât actele pe care vi le vom da noi. Rupeţi rândurile!

Adăpostul se afla sub un deal îngropat în vii, destul de aproape de câmpul de instrucţie. Am simţit în ceafă o răsuflare fierbinte şi un miros inconfundabil. Grigori.

— Un sfat prietenesc: rămâi aici! Din clipa în care am trecut Prutul, eşti un om mort. Putori ca tine îşi au locul numai în ţara asta.

L-am doborât cu un mone-tori[5] şi i-am fixat tăişul pumnalului meu Soko în carotidă.

— Nu te da mare. N-avem nimic de împărţit decât nesimţirea şi proasta creştere. Dar astea două, între nişte mercenari ca noi, nu sunt decât nişte porţelanuri într-o latrină reformată.

M-am aruncat pe dreapta şi tipul pe care-l simţisem în spate se prăbuşi greoi ca un bivol peste Grigori, făcându-l să icnească.

— Boule! ricana moldoveanul. Te arunci ca vaca! Raportarea actelor omeneşti la animale risca să devină o regulă. După care începu caftul general.

Dădeam în stânga şi în dreapta fără să ştim cine în cine dă. O descărcare nervoasă în care armele trebuie să tacă. A ne omorî între noi ar fi însemnat să scădem puterea de luptă a plutonului şi, ca urmare, să scădem simţitor

propriile noastre şanse de supravieţuire. Nici unul nu dorea acest lucru, deci, el nici nu s-a petrecut.

O voce venită parcă din neant şi pe care nu puteam s-o identific, ordonă:

— Ajunge! V-aţi distrat destul. Acum, la nani!

Am mijit ochii, încercând să pătrund prin întunericul de smoală şi când purtătorul vocii a binevoit să-şi aprindă o ţigară, l-am recunoscut. Încă nu-mi venea să-mi cred ochilor.

Unul câte unul am intrat în adăpostul subpământean, de fapt o hală de vreo cinci sute de metri pătraţi, săpată chiar sub dealul plin de vii din apropierea graniţei. Singura graniţă, după căderea Zidului Berlinului, rămasă în interiorul unei ţări. Înăuntru, de o parte şi de alta, paturi aliniate ca nişte soldaţi disciplinaţi, precedate de câteva rastele cu arme pregătite să-şi scuipe încărcătura de moarte. La capătul celălalt, o încăpere mare ţinea loc şi de latrină şi de baie, ca şi de sală de mese, întrucât în acelaşi loc se petreceau toate cele trei lucruri esenţiale pentru om.

Patul meu se nimeri să fie chiar lângă cel al lui Grigori, dar nu era un lucru care să-mi producă fiori. Îl urmăream cu coada ochiului pe cel care oprise cu un singur cuvânt caftul general. Becurile dădeau o lumină chioară, insuficientă nici ca să-ţi vezi patul repartizat, darmite să distingi trăsăturile celui de lângă tine.

L-am recunoscut când şi-a aprins o ţigară. Era el, nu aveam cum să mă înşel. Aceleaşi mişcări, aceeaşi pauză înainte de a stinge ţigara, acelaşi oftat înăbuşit. Lumea devenise mică din nou.

În cadrul uşii încă deschise, stătea singurul om la care ţinusem cu adevărat în viaţă, în afară de Liana.

Mircea. Mircea Talpeş[6].

*

Orfelinatul este o închisoare liberă, ca un spital de nebuni fără nebuni. Un orfelinat creat pentru organizarea unor trupe speciale – aşa cum a fost acela în care am crescut Mircea şi cu mine – e o închisoare pentru condamnaţii la moarte.

Mircea fusese singurul om care-mi arătase afecţiune şi mă luase sub protecţia lui. Un copil de ţăran, cu o putere fizică ieşită din comun.

Mircea fusese cel care, în timpul Revoluţiei din decembrie 1989, îmi dăruise viaţa.

Acum eram în aceeaşi oală. Şi nu numai. Ne urmăreau o mulţime de amici care aveau un singur ordin: „Prindeţi-l şi lichidaţi-l!” Atâta doar că

„amicii” nu proveneau din aceeaşi tabără. Dar asta urma s-o aflu mult mai târziu.

Mi-a făcut semn să-l însoţesc şi a trecut în încăperea de la celălalt capăt al dormitorului. În clarobscurul încăperii cu triplă destinaţie, mesele păreau valuri împietrite, iar duşurile deţinuţi în drum spre camera de gazare.

Şi-a aprins o altă ţigară şi a controlat cu atenţie toate colţurile. S-a apropiat şi ne-am îmbrăţişat fără nici un cuvânt. N-aş fi crezut niciodată că între doi oameni duri, născuţi şi crescuţi pentru a ucide, ar fi putut exista un dram de afecţiune.

— Florin! Ai îmbătrânit.

— Mă crezi că nu mai ştiu nici câţi ani am?!

— În ’90 ai apărut pe o listă a Direcţiei de Informaţii Externe ca lichidat în încercarea unui grup de terorişti de a trece graniţa dintre Iugoslavia şi Italia.

— Mircea, nu are sens să-ţi explic de ce au apelat la diversiunea asta.

— Ca şi cei care sunt pe lista neagră, dar nu încă lichidaţi, să aibă parte de o slujbă creştinească.

— Şi să ducă cu ei în mormânt secretul Revoluţiei.

— Cam aşa. După ce te-am făcut scăpat[7], la câteva zile. M-au chemat să particip la o misiune în zona Ministerului Apărării Naţionale. Eram într-o formaţie de trei ABI[8]-uri, condusa chiar de colonel. De fapt, pe el îl voiau, dar ca să nu pară un asasinat, nişte morţi în plus nu mai contau. Erau bine veniţi. A fost pentru prima oară când le-am mulţumit mecanicilor din atelierele noastre că nu şi-au făcut cum se cuvine datoria. ABI-ul meu s-a oprit în Piaţa Kogălniceanu şi n-a vrut să mai pornească. Până să-l reparăm, mi-a parvenit prin staţie vestea că celelalte două maşini fuseseră spulberate de tancurile armatei aflate în faţa Ministerului. EL era acolo, pe atunci, ascuns sub o masă dintr-un birou al Statului-Major. Bănuiam că EL comandase masacrul. Colonelul se afla în posesia dosarului LUI, preluat din arhiva Direcţiei I şi pe dosar scria cu Utere mari: KGB!

A tăcut şi şi-a aprins o nouă ţigară. Era neras, riduri adânci îi traversau obrajii laţi. Emana putere, dar şi neîncredere. Un amestec ciudat. Atracţie şi respingere. Singura lege după care se ghidează corpurile cereşti, unde probabil trăiesc creatorii noştri.

— Şi?…

— M-am întors la bază, iar cei de-acolo mi-au acordat o permisie pentru recuperare psihică, ziceau ei. De fapt, nu voiau să mă lichideze în unitate. Aveam în spate doi tipi şi ştiam că în primul moment potrivit vor trage fără nici un scrupul. Dar la Băneasa m-am aruncat într-un canal pe care-l ştiam cu mult înainte şi am scăpat de cei doi ucigaşi plătiţi. Am reuşit să ajung prin reţeaua de canale în fortul de la Otopeni, din unitatea de transmisiuni. Când să ies, am rătăcit drumul şi am pătruns în pivniţele de la „Zarea[2]” Se părea că acolo îşi dăduse întâlnire toată soldăţi-mea din zonă. Beau liniştiţi şampanie cu coniac, din pivniţele fabricii, de parcă tocmai ar fi fost chemaţi la o degustare prietenească. Erau prea beţi ca să-şi dea seama ce-i cu mine. Unul dintre ei mi-a pus o sticlă de şampanie în mână şi m-a pupat pe umăr. El mi-a arătat drumul de ieşire şi mi-a spus să mă feresc de ofiţerul de serviciu, care era mai nervos decât un zoofil lipsit de turma lui…

Mircea se refugiase apoi la un prieten din Huşi. Acolo, pe dealurile dinspre Albiţa, dincolo de un schit părăsit, casele sunt tot mai rare. Mircea argăţea la vie, la porumb şi la animale, iar prietenul lui îl dăduse drept un văr de departe, cu mintea slabă.

La începutul lui ’92, poliţia a arestat o bandă de tâlhari de prin partea locului, prilej cu care a „pieptănat” şi zonele mai puţin populate. Identitatea lui Mircea nu a prea ţinut. Apucase însă să dispară şi să se ascundă în schitul părăsit, unde l-a descoperit o patrulă formată din doi jandarmi. Le-a rupt gâtul şi a luat identitatea unuia dintre ei. Începuse războiul din Moldova, aşa că s-a dat drept dezertor şi s-a dus la o „legătură”. Lumea nevăzută a recrutării de mercenari şi a negustoriei de arme a făcut restul…

Cel puţin asta era povestea lui!

— Florine, viaţa noastră este supusă legilor browniene. Am fost pregătiţi ani în şir pentru doar câteva momente de trădare şi ani de zile de-acum înainte va trebui să trăim într-o hăituiala continuă, doar pentru că am aflat adevărul.

Cu o mişcare neaşteptată, trase perdeaua ce despărţea încăperea de dormitor şi-l înşfacă de gât pe individul aflat în spatele ei, la ora de tras cu urechea.

— Uşurel, că-l omori! E Grigori.

— Ce dracu’ faci aici? zise Mircea, eliberându-l din strânsoare. N-ai somn?

Grigori arăta, chiar şi în întuneric, ca o pătlăgică neculeasă la timp. Îşi recapătă respiraţia şi gâjâi:

— Am vinit să mă piş! De unde să ştiu că voi v-o puneţi tocmai aici!

— Nu fi tâmpit. Cu Florin mă ştiu de mult.

Grigori rânji şi şuşoti amical:

— Parcă îl chema altfel. Parcă avea un tată din Odessa şi o mamă din… din…

— Din mă-ta! completai eu.

— Opriţi-vă! Suntem pe aceeaşi corabie, ce rost are să vă mâncaţi de cur? Grigori e urmărit şi el de „camarazi” pentru că şi-a omorât comandantul de regiment şi le-a dat capul lui mujahedinilor[10].

— *Tak iest, tavarişci komandir!* ricana Grigori în zeflemea, pocnindu-şi călcâiele.

— Sictir, *tavarişci serjant*! îl gratula Mircea.

Şi la privirea mea nedumerită:

— Simplu ca bună ziua! Fugisem de dracu' şi am dat peste frate-su: Serviciile Speciale pentru contrainformaţii externe. Vestea proastă e că am fost numit comandantul plutonului.

— Sunteţi modest, domnule comandant! De fapt, aţi fost recrutat pentru formarea unui embrion al armatei moldoveneşti, printre cadrele căreia am cinstea să mă număr. Când e să treci Nistrul, te faci frate şi cu dracu', nu?

Îmi aruncă o privire care ar fi putut îngheţa şi lacul Herăstrău în plină vară şi-mi întinse mâna. N-am avut încotro şi i-am strâns-o. Fără cuvinte. Fără nici un comentariu. Aveam şi aşa o viaţă mult prea comprimată şi mult prea agitată ca s-o mai lălăim la liru-liru crocodilu'.

Mircea ne dădu câte o labă imparţială peste ceafă şi ne împărtăşi vestea cea bună:

— Am informaţii certe că în plutonul nostru se află unul sau doi indivizi puşi pe treabă în ceea ce ne priveşte.

— Adică să ne lichideze! conchise Grigori.

— Eşti deştept. Bravo! Asta îţi poate fi de folos. Tipii care vor să ne miroasă sub cur sunt agreaţi şi de români şi de ruşi, ceea ce mă face să cred că suntem sub aceeaşi umbrelă. Există desigur şi o „acoperire[11]“ menită să lichideze „iedul[12]“ la sfârşitul misiunii.

— Da, zise inspirat sergentul, tipii care comandă toate chestiile astea ar fi în stare să-şi ia singuri gâtul numai să păstreze secretul întregii misiuni.

— Vom dormi cu rândul, niciodată toţi trei în acelaşi timp. Ne acoperim reciproc şi terminăm cu orice râcă personală. Asta dacă nu vrem să ne trezim cu un glonţ venit din spate sau cu niscaiva otravă într-un pahar de vodcă.

La ora trei dimineaţa „forţam” Prutul, conduşi de călăuzele tocmite. Călăuze care mergeau calm, de parcă tocmai îşi făceau plimbarea matinală pe Bulevardul Lenin din Chişinău. Era clar că grănicerii din ambele părţi primiseră un consemn sever să nu intervină.

Era un început friguros de primăvară, sau un sfârşit călduros de iarnă, depinde cum priveşti lucrurile. O burniţă afurisită ne pisa ca o femeie cicălitoare, dacă îmi este iertat pleonasmul, înaintam cu greu în bărcuţele noastre pneumatice şi ne feream ca de dracu’ să nu ne răsturnăm. De ce să vă ascund, o baie în apa aia scârboasă şi îngheţată n-ar fi semănat nicicum cu o partidă de piscină într-un hotel din Copacabana.

Am ajuns cu bine pe pământul Moldovei Sovietice şi a trebuit să facem un popas lângă un fel de gheretuţă, aflată chiar în pădure. Moldoveanul care ne servea drept călăuză dezgropa rapid două butelci cu cel mai autentic rubiniu produs în regiune şi le goli fără să ne acorde cea mai mică atenţie. Apoi, sări în picioare şi râgâi violent, împuţind câţiva metri cubi de aer. Ridică o mână şi, mai mult ca sigur, se credea cel mai îndreptăţit urmaş al lui Ceapaev:

— Hai, amu! N-am vinit sî stăm!

Tupeist până la Dumnezeu! Eram însă mult prea muraţi şi obosiţi ca să ne mai pese de el. Abia aşteptam să ajungem în tabăra în care cel puţin ne aştepta un cort şi o mâncare cât de cât caldă. Despre restul nu ne făceam probleme. Cu vodca şi cu vinul ce se găseau pe meleagurile astea, puteai umple uşor albia Prutului, în caz de secetă.

Eram cu toţii zece inşi. Fără arme, fără însemne, fără identitate. Dacă am fi fost deconspiraţi, nu am fi avut decât şansa cianurii. Fără patrie, fără mamă, fără fraţi. În caz că am fi murit, nici Dumnezeu nu ar fi vărsat vreo lacrimă, ceea ce ne făcea şi mai duri.

Călăuza se opri după un timp lângă o altă „fântână”, dar de astă dată nu mai apucă să mai ducă sticla la gură. Un şut tras cu sete de Grigori exact în locul din care ar fi trebuit să crească coada îl aruncă pe moldovean la vreo trei metri mai în faţă.

— Băi, puţă, tu ai impresia că suntem într-o excursie de agrement? O dată să te mai opreşti şi-ţi scot limba prin cui, nenorocitule!

Călăuza încercă să protesteze, însă cuţitul lui Grigori îşi arăta tăişul asemenea limbii unui şarpe. Moldoveanul tocmit se ridică rapid şi o luă cu viteză înainte, uitând subit de vinul din care se adăpase până atunci. Ploaia mocănească continua să cadă şi cizmele ni se afundau tot mai mult în noroi.

Pentru mine nu era prima oară când uram viaţa. Şi ca întotdeauna în momentele nedorite ale vieţii, căutam şi acum să scap cu puterea gândului. Mergeam prin clisa împuţită cu paşi automaţi şi în faţa ochilor mi-a apărut Liana…

…După întoarcerea din Angola, via Marsilia, a trebuit să aleg între două rele: o rezidenţă mascată într-o insulă din Mediterana sau întoarcerea în ţară. În nici o insulă n-aş fi întâlnit însă femeia care întruchipa pentru mine mama şi sora şi mătuşa şi toate rudele de sex feminin pe care un bărbat ar trebui să le aibă în viaţă. Eu nu aveam rude. Nici fotografii de familie.

Am ales riscul cel mai mare. În fond, înainte de a deveni mercenar, firea mea a fost dintotdeauna cea a unui aventurier.

Am luat un vapor spre Pireu, dar după ce mi-am transferat toţi banii într-un cont dintr-o bancă din Istanbul şi m-am înţeles cu căpitanul să-i muncesc la spălat şi la cărat în schimbul biletului de călătorie. Nu că duceam lipsă de bani, însă doar aşa puteam să rămân fără identitate. Călător clandestin. Ca şi în viaţă. *Crezând că poate moartea îţi va pierde urma.*

În Pireu am folosit cel mai ieftin truc: n-am paşaport pentru că sunt un refugiat rus. La câte sofisticării există astăzi, trucurile simple sunt cele mai eficiente.

Grecii nu păreau din cale-afară de surprinşi de apariţia mea. Probabil că aveau destule cazuri pe zi de acest gen. M-au dus într-un fel de arest aflat în subsolul Căpităniei portului şi m-au lăsat pe mâna unei namile rase în cap, care trăgea, când şi când, dintr-o sticlă comparabilă cu o damigeana de pe la noi. Temnicerul avea un ochi zbanghiu şi, de câte ori se uita la mine, îmi dădea impresia că priveşte de fapt cerul înstelat al binecuvântatei Elade.

I-am făcut semnul internaţional, cu mâna la burtă şi la gură, al foamei ieşite din comun, dar mai bine aş fi învăţat limba greacă. Namila interpretă total diferit gesturile mele şi-mi trimise, fără comentarii, doi pumni bine ţintiţi în locurile indicate. Am reuşit cu această ocazie să intru, învârtindu-mă ca un titirez, într-o celulă garnisită cu paie şi cu o familie de şobolani ce se arătă încă de la început foarte intrigată de prezenţa unui nou chiriaş.

Din fericire pentru mine, eram expert în aresturile improvizate, cu paznici cât malu' şi la fel de proşti. Am jucat puţin fotbal cu şobolanii, care, sincer să fiu, nu mimau o anumită satisfacţie Pentru ce li se întâmpla şi am pornit tămbălăul de rigoare: strigăte, urlete, ţipete, zvârcoliri, spume. Ceva între un paranoic la maturitate şi un holeric pe ultima sută de metri.

Matahala de gardian rămase cu gura deschisă în aşteptarea sticlei pe care nu mai prididea să şi-o ducă la bot, iar ochiul zbanghiu i-o luase razna de tot, începând o rotaţie inversă acelor de ceasornic. Îşi reveni într-un târziu şi deschise uşa celulei cu un răget pe care l-ar fi admirat la justa lui valoare şi o leoaică în călduri.

Era ziua lui nenorocoasă. I-am înfipt un şobolan mort în gura căscată şi i-am muşcat pofticios aorta. L-am lăsat lat, dar nu m-am repezit ca tâmpitul pe prima uşă deschisă. Când eşti prins într-un spaţiu nefamiliar, cea mai bună ieşire e pe deasupra. Respectiv pe acoperiş. Ciudat, dar tipii care păzesc un asemenea spaţiu se ocupă foarte puţin de zonele superioare ale clădirii. Am urcat cele două etaje fără să întâlnesc pe nimeni altcineva decât o tinerică aşteptând sfioasă în faţa unei uşi capitonate cu piele. I-am zâmbit serafic şi am salutat-o:

— *Calimera*[13]*!*

Fata mi-a întors salutul, dar şi un cur superb, pentru care, în altă situaţie, aş fi putut face o pasiune mortală. Mi-am continuat drumul şi am urcat sprinten pe acoperiş, lansându-mă apoi pe paratrăsnet drept în curtea Căpităniei.

După opt ore eram la Skopje, în gazdă la un macedonean de nădejde. M-a ţinut câteva zile cu mastică şi musaca, în aşteptarea fratelui care se îndeletnicea cu transporturile internaţionale. Omul avea drum prin Timişoara, ceea ce pentru mine era aur curat.

M-a băgat în fundul conteinerului, între lăzile cu măsline şi portocale, lăsându-mi două sticle cu apă şi o pungă cu sandvişuri. Exista un singur pericol real: ca macedoneanul să uite de mine şi, din reflex, să apese pe butonul ce declanşa instalaţia frigorifică. Am avut baftă. Nu a făcut-o. A oprit la intrarea în Timişoara şi când l-am întrebat cât îi datorez, mi-a răspuns într-o românească neaoşă:

— Prietenia, cuscre, nu e o marfă! Mergi cu Domnul. O să ai nevoie de El.

S-a urcat şi a plecat. Îţi face bine să întâlneşti uneori asemenea oameni. Sunt ca o staţie de benzină care îţi apare în cale când nu te aştepţi şi eşti

gata să renunţi la maşină…

…Aveam să aflu câţiva ani mai târziu că în aceeaşi zi fusese ţinta atacului unor ţigani din Pâncota şi transformat într-un morman de carne. Oprise pe şoseaua pustie ca să dea ajutor unui om căzut. Cel care l-a şi înjunghiat primul. Drept în inimă…

Am ajuns în satul bunicilor Lianei la revărsatul zorilor. Eram obosit, nemâncat, nebăut, dar fericit. Am bătut uşor la fereastră şi mi-a deschis.

Nu ea. Bunicul ei. Liana era plecată cu copilul la Bucureşti, dar eu cine eram la ora aceea? Şi de ce la fereastră şi nu la uşă? Păi, cine să fiu, un coleg de facultate plecat în Germania şi întors cu o ocazie. Poftim în casă!… Greu în Germania dacă nu eşti neamţ şi nu ai un cabinet propriu. M-am întors, cum vă spuneam şi dacă tot eram în drum… Dar unde anume în Bucureşti s-a dus Liana?

Mă aşteptau vremuri grele. Când eşti vânat, nu poţi adăsta prea mult timp într-un loc fără să fii luat în vizor. Bucureştiul era otravă curată, deşi la prima impresie un oraş mare îţi oferă şansa pierderii în mulţime. Ştiam lecţia, dar există, cum spunea un scriitor, tentaţia beţiei de cucută. Şi pe astea le aveam. Fără risc, viaţa îşi pierde foarte mult din valoare. Devine un râu la care nu se mai adapă nimeni.

M-au prins la Braşov şi m-au dus în fosta clădire a Securităţii, de pe Tocile. M-au fotografiat şi mi-au luat amprentele. Eram terminat. Am ştiut atunci că viaţa mea se îndrepta rapid spre un final nedorit, dar absolut previzibil.

S-au purtat foarte bine cu mine. Au ţinut cont de toate dorinţele mele, mi-au vorbit frumos, mai-mai să cred că ajunsesem pe plajele însoritului Miami.

La vreo două zile am fost scos din celulă şi dus într-o camera, unde singurul mobilier îl reprezenta o masă lungă de vreo cinci metri şi câteva scaune tapiţate în roşu. La masă luaseră loc doi tipi, unul mai bătrâior, cu părul blond, tuns scurt şi cu ochelari de soare, iar celălalt un ţâşt-bâşt de vreo douăzeci şi… cu o privire arogantă, care mi-a devenit automat antipatic. Tocmai îmi strângeam flegma cu care voiam să-l cadorisesc, când ăl bătrân deschise gura lui ca o cicatrice şi trâmbiţă cu voioşie:

— Florin Zamfir! Ia te uită ce întâlnire! Crezuserăm cu toţii că ai mierlit-o în Africa!

L-am privit cu interesul cu care un cercetător într-ale biologiei studiază un căcat de şoarece polar şi am dat cuvântul intestinului meu gros, nerăbdător să ia parte la conversaţie.

Babalâcul râse ştrengăreşte şi-mi făcu semn cu degetul:

— Florine, Florine! N-o să te schimbi niciodată! Realizezi că ai încurcat-o, aşa-i? Nu pricep ce naiba te-a adus aici, când ştiai că eşti căutat şi când puteai rămâne oriunde în lumea asta largă!

Se scăpase javra. Înainte de a mă omorî, voia să ştie *pentru cine* sau *pentru ce* mă întorsesem în gura lupului. Nu făcusem grădiniţa împreună, aşa că mi-am permis să-l întreb:

— Şi dacă ai înţelege, ai putea să-ţi recapeţi orgasmul? Puţoiul care-l însoţea pe amicul nostru şi care mă fixase tot timpul cu ceea ce ar fi vrut el să fie privirea şarpelui înainte de a servi puiul de găină la masa de prânz, avu proasta inspiraţie să-şi dea drumul la gură exact în acel moment:

— Ar trebui să te mai speli pe dinţi! consideră el doct. Îţi pute gura până aici.

Ne despărţeau trei paşi, distanţă pe care am şi parcurs-o fără dificultate. M-am aplecat şi l-am privit în ochii lui de vierme de la exact trei centimetri. Nu părea speriat, îşi păstra aceeaşi aroganţă şi acelaşi calm care, credea el, îl situau dincolo de bine şi de rău. Doar gura îi era puţin întredeschisă, aşa încât flegma mea, pregătită îndelungă vreme şi garnisită, vezi bine, cu o porţie sănătoasă de muci, i se lipi drept pe omuşorul neliniştit.

Omul nu părea să iasă din papuci de încântare. Ba chiar la un moment dat avu inspiraţia să ducă mâna sub haină. Şi nu ştiu care ar fi fost deznodământul acestei scene dacă laba păroasă a bătrânului său partener nu l-ar fi oprit la timp.

— Gata, Dane! Nimeni nu te-a obligat să-l provoci!

A chemat poliţistul şi am fost condus din nou în celulă.

Au trecut încă două zile cu acelaşi tratament, după care iată-mă condus în aceeaşi cameră în care aceiaşi doi păreau cufundaţi într-o conversaţie de cursă lungă. I-am lăsat preţ de vreo cinci minute, după care am intervenit politicos:

— Dacă vreţi să mi-o frecaţi, de ce nu aşteptaţi puţin să mă spăl?

Bătrânul se întoarse surprins spre mine, de parcă până atunci nu ar fi ştiut că sunt şi eu un locuitor al acelor meleaguri şi-mi zâmbi părinteşte:

— Tot nu te-ai calmat!

— Dacă te referi la bromura pe care mi-o bagă ăştia în mâncare, poţi să stai liniştit. E mai rea decât cel mai tare excitant.

— Ştiu, eşti prea bine pregătit ca să cedezi la aşa ceva.

— Presupun că sunteţi colonel! trecui eu rapid la pluralul maiestăţii. După păr. M-aţi prins. OK! De aflat ceva de la mine, decât ce marcă de prezervativ folosesc, nu veţi afla. Vă pierdeţi timpul. Lichidaţi-mă şi gata! Ştiţi foarte bine că nimeni n-o să reclame dispariţia mea.

Puţoiul vru să ia cuvântul, dar presupusul colonel îi arse un picior în gleznă şi-l readuse la intenţii mai bune.

— E prea simplu. O puteam face din momentul în care ai căzut în plasă. Florine, în viaţă există o regulă, poate nu singura, pe care dacă o încâlci, plăteşti până la moarte: cât ceri, atâta trebuie să dai! Îţi propun un târg. O înţelegere.

— Înţelegere am numai cu moartea, mă dădui eu dur. Dar dacă tot sunt la mâna ta, poţi să-ţi faci numărul.

Bătrânul râse din nou ştrengăreşte şi-mi indică un scaun aflat la celălalt capăt al mesei.

— Ia ceva tare sub cur şi lasă-te de copilării. Eşti în budă, aşa că n-ai de ce să mai ţii coada în sus.

M-am lăsat să cad pe scaunul cu pricina şi am arătat spre mucosul care continua să mă măsoare cu privirea lui arogantă:

— Pe ăsta de ce l-ai mai cărat după tine? Îţi poartă boaşele?

— Eşti un dur, OK! Dar n-am venit până aici ca să văd aşa un film.

ÎI atenţiona pe mucos, care se repezi să recite:

— Ai făcut un jurământ şi l-ai încălcat. În asemenea cazuri pedeapsa nu se negociază. Moartea.

Tinerelul continua să-şi spună poezia învăţată, timp în care eu îmi lăsai mintea să lucreze cu viteza computerului. Concluzia veni repede. Nu erau cei care căutau să mă lichideze. Ar fi putut-o face în două secunde, fără atâta lălăială. O iradiere sau un glonţ în ceafă şi pa-pa!

Nu, tipii erau din altă parte. Urma, probabil, ceva în genul unui contract: te lăsăm liber, dar faci asta! Încă nu-mi creez iluzii. Există nebuni care, înainte de a te lichida, au plăcerea să te tortureze psihic.

Dacă ai terminat să-ţi înghiţi saliva, mă adresai tinerelului, îţi propun un alt fel de mâncare. Vreau să spun, în locul introducerii politice pe care mi-o

debitezi. Şeful vostru e 1 Ghencea de mult şi voi continuaţi să haliţi căcat cu lingura. Sau cu polonicul.

— Care e felul tău de mâncare? mă întrerupse colonelul. Până acum ai mâncat şi tu acelaşi fel cu noi.

— Am o dorinţă, dacă şi în zilele noastre un condamnat la moarte poate avea o ultimă dorinţă. Daţi-mi tema pentru acasă şi eu văd dacă pot trece clasa sau nu.

Bătrânul mă privi pentru prima oară altcumva decât di st ani şi rece.

— Florin Zamfir! Eşti un tip valoros. Un tip pregătit şi instruit să poţi cuceri singur o unitate militară de gradul patru[14]. Cu încă vreo zece ca tine, o unitate de gradul trei. Cu încă vrei treizeci, poţi pune mâna pe orice oraş din Africa Orientală sau din Asia de Sud-Vest. Avem nevoie de oameni ca tine. *Este nevoii* de oameni ca tine. Vei fi plătit regeşte şi, în plus, vei avea posibilitatea să-ţi schimbi identitatea. O cale de a-ţi pierde urma… Sau nu asta intenţionezi?

Un tip şcolit.

Mi s-a aprins o lampă şi l-am întrebat:

— La tine, îndeplinirea sarcinilor de serviciu reprezintă o îndatorire patriotică?

— La dumneavoastră! marcă tinerelul distanţa.

— La mine, nu, la el! replicai, arătând spre colonel.

Mai era puţin şi urma să cerem nota de plată. Am rămas calm.

— Totul e în regulă. Aş vrea să înţeleg ce am de făcut în schimb.

— Simplu. Dacă ai învăţat să scrii, va trebui să semnezi un contract pe şase luni.

— Joc într-un film?

— Cam aşa ceva. Un rol cunoscut: soldatul fidel contului din bancă.

M-am servit fără permisiune din pachetul de ţigări al bătrânului şi m-am prefăcut foarte preocupat de propunere. După vreo trei fumuri, am dat drumul porumbelului:

— Nu pricep încă modul în care aţi ajuns voi primii la mine şi, de fapt, nici măcar nu ştiu cine sunteţi.

Pe tinerelul cu caş la gură îl mânca însă în cur.

— Eşti plătit să lupţi, nu să faci pe filosoful, găsi el cu cale să intervină.

Nu i-am aruncat nici o privire. M-am mărginit să-l aţintesc cu ţigara.

— Dacă ăsta nu tace, fă-l să-şi ia lopăţica şi găletuşa şi să se joace în altă parte.

Bătrânul făcu un semn şi puştiul se ridică cu obrajii mai roşii decât bucile unui babuin în perioada împerecherii. Ieşi, nu înainte de a-mi arunca o privire pe care probabil o experimentase pe nevastă-sa cu rezultate bunişoare. În ce mă privea era ceva mai greu. I-am arătat degetul mijlociu de la mâna stângă mai ridicat decât un penis de taur în timpul montei, semnul internaţional pentru „muie” şi i-am făcut cu ochiul.

Departe de a fi cei mai buni prieteni, pot s-o spun cu mâna pe inimă. Când divertismentul a luat sfârşit, am trecut la cele lumeşti.

— Florine! Vei fi trimis în Moldova, mai precis în cazanul din Transnistria. Moldovenii nu au armată, în orice caz una care să facă faţă conflictului de proporţii, cum se anunţă a fi cel de peste Nistru. Au o poliţie specială (OPON), dar redusă numeric şi câteva batalioane formate din foşti combatanţi în Afghanistan. E tot ce pot opune la ora asta ruşilor. Şi când spun ruşi, spun gardiştii din Tiraspol. Nişte muhaiele. Ceva între vodcă şi zborul necontrolat al unui găinaţ de raţă sălbatică. Nu-ţi ascund că trimitem oameni peste Prut ca să instruiască şi să pregătească o armată care, vreodată, ar putea să ne fie şi nouă de folos.

Tăcu şi-şi frecă gânditor urechea, de parcă de-acolo ar fi urmat să-şi preia ideea pentru continuarea discuţiei. Nu eram chiar atât de prost, încât să-l întrerup. Ca să supravieţuieşti într-o situaţie de acest gen, îţi trebuie cât mai multe informaţii. Şi pentru asta, rolul prostului e cel mai indicat.

— Sunt fraţii noştri! Este pământul nostru!

— Mda… făcu bătrânul un pic nedumerit. Iată de ce ne gândeam să-i ajutăm şi cu nişte vajnici luptători. Avem informaţii potrivit cărora Kremlinul ar vrea să se debaraseze de generali L”””. A devenit puţin cam incomod şi, în plus, ar putea deveni un candidat serios la Putere.

Se opri cât să-şi deschidă un pachet de alune, la care na catadicsi să mă invite şi continuă:

— Serviciile Secrete ruseşti au inventat pe chestia asta un scenariu pentru Transnistria. Pe noi, românii, nu ne-ar deranj foarte mult. De fapt, Transnistria nu a fost niciodată teritorii] românesc. Problema este însă alta, mult mai gravă: o reuşită secesiunii nistrene ar conduce automat la războaie etnice şi pe teritoriul românesc. Şi mai apoi în Iugoslavia. Acum înţelegi de ce avem nevoie de oameni ca tine.

Încet-încet, începui să mă lămuresc. Eram pe cale să devin mercenarul propriei mele ţări, o situaţie inedită, dar nu din cale-afară de caraghioasă.

O întrebare tâmpită trebuia pusă oricum:

— Şi dacă refuz?

Colonelul râse ca de o glumă bună cu miliţieni şi mă fix cu ochii lui galbeni de felină:

— N-ai cum! O liotă de colegi abia aşteaptă să te ia în colimator!

— Şantaj? suspinai eu nevinovat.

— Ha! Ha! Ţi-am spus eu că ai tupeu! Ascultă, sunt de acord că eşti teribil, dar să n-ai pretenţia că poţi fi mai şmecher ca mine. Primeşti două sute de mii de dolari pentru şase luni, ci obligativitatea, Doamne fereşte, de a prelungi contractul pentru o perioadă de încă şase luni, dar cu o sumă dublă! Spun „Doamne fereşte", pentru că asta ar însemna război şi în România.

Lucrurile păreau cât se poate de clare. Pentru unii, problema era cum să domine moartea, pentru alţii cum să domine viaţa.

Mai aveam o singură nedumerire:

— Când plec?

Ne târâm în continuare paşii prin noroiul neprimitor al Moldovei, în timp ce Daniel, jidovul rătăcitor al plutonului, continua să-şi depene povestea:

— Şi americanii au pregătit atunci un superspion care vorbea rusa la perfecţie. Ani de zile, acest superman a învăţat pe de rost străzile Arhanghelskului, nume de persoane, evenimente din trecut, aspecte intime ale câtorva familii ce prezentau interes. Pe scurt, americanul ştia totul mai bine ca un rus sadea. L-au paraşutat în zonă şi tipul a intrat rapid în pielea unui refugiat reîntors pe meleagurile natale. S-a dus la primărie, l-a bătut pe umeri pe primar şi i-a amintit un episod hazos din copilărie, când, fără să vrea, îl lăsase chior cu o piatră ascuţită. Primarul a ascultat povestea şi-a amintit episodul şi a râs: „Ei, ce vremuri, ce vremuri, tovarăşe american!" Americanul mai să leşine. Dar n-a e capotat. S-a dus la hotel şi la recepţie era o mătuşă a unui coleg de cameră de la şcoala de corecţie. „Ei, tanti Evghenia", i-a spus el, „îţi mai aduci aminte cum furam dulceaţa din chiseaua aia galbenă lângă care se găsea borcanul albastru cu zahăr şi sacoşa aia cu mere, neagră cu mânere verzi?!" Tanti Evghenia dădu din cap şi zâmbi sfielnic: „Da, da, cum să nu-mi aduc aminte, tovarăşe american!" Omul intrase deja în tremurici. S-a dus la baia comunală şi acolo l-a întâlnit pe fostul lui profesor de la Liceul Central. „Tovarăşe profesor, vă mai amintiţi de mine? Sunt eu, Timotei, cel care vă trăgea cu praştia în cap când vă întorceaţi cu spatele! Cel care vă punea pioneze pe scaun! Cel care a

băut spirtul din borcanul cu şerpi!” „Ehei”, răspunse bătrânul, „îmi aduc aminte cum nu se poate mai bine, tovarăşe american!” Aici, pe american îl lăsară nervii şi se răsti la boşorog: „Auzi, tataie, ia spune-mi şi mie, vorbesc rusa la perfecţie, îi cunosc pe toţi după nume, le ştiu trecutul, mă identific până la confuzie cu un locuitor al acestor meleaguri. De unde dracu' v-aţi dat seama cu toţii că sunt american?” La care profesorul i-a răspuns „Păi, tovarăşe american, în Rusia nu trăiesc negri!”

Daniel Goehl îşi încheie bancul cu un rânjet reflex, în timp ce noi izbucnirăm cu toţii în râs. Mai puţin Grigori.

— Adică ce vrei să spui, jidov rătăcitor, că şi pe voi vă poate socoti careva de pe-aici negri?

— Domnule sergent, trebuie să remarc măiestria cu care aţi transformat un banc nevinovat într-o povestire cu tâlc! zise supus Daniel.

Tabăra de instruire era situată la marginea satului Poghi, îi apropierea autostrăzii ce lega Chişinăul de Volgograd. O zonă împădurită, înconjurată de trei rânduri de garduri din sârmă ghimpată şi mai păzită decât Lubianka[15]. Clădirile erau disimulate îi crescătorii de porci. De altfel, câţiva grăsuni îşi făceau veacul prii zonă, păstoriţi de porcari îmbrăcaţi adecvat şi cu Kalaşnikovul sub cojoc.

Aici se forma în cel mai mare secret un batalion al noi armate moldoveneşti şi tot aici ne pregăteam şi noi. Noi, cel, supranumiţi de recruţi şi de instructorii lor Legiunea Străină.

Şi cam aşa şi era. Doi români, Mircea şi cu mine, un polonez, Jacek Solsa, genist şi vicios până în călcâie, un evreu, Daniel Goehl, trecut prin focurile Libanului şi Cisiordaniei şi încă vreo alte zece naţionalităţi, de la tătari la găgăuzi şi de la bulgar la armeni. Toată mâncarea garnisită cu un băştinaş: Grigor Vanghele.

În total, douăzeci şi unu de oameni care formau unul dintre cele zece plutoane de mercenari pregătite pentru război.

Daniel ne măsură rapid pe flecare în parte, cu ochii lui vicleni, umbriţi de sprâncenele roşcate şi clătină din cap:

— *Oi vei.* Adevărul e că aş fi preferat să fiu acum în ţara cedrilor[16]. Aici miroase urât de tot.

— Te-ai căcat pe tine, asta ar fi explicaţia! ricană Grigori, continuând să-şi cureţe AKM-ul cu duioşia cu care ar fi curăţat urechile unui bebeluş.

— N-ar fi doar asta, căci şi căcatul are valoarea lui nutritivă. Azi se plâng toţi că mănâncă chimicale. Pui îngrăşământ chimic în pământ, spun ei şi

mănânci chimicale. Înainte… Păi, înainte, ce? Înainte, să mă scuze domnul sergent, înainte puneai balegă şi asta însemna că mâneai căcat?!

— Ai gura mare, soldat! constată Grigori, privindu-l pieziş. Măcar să fii la fel de viteaz şi în luptă.

— Ca să revenim la oile noastre, când am spus că miroase urât, domnule sergent, m-am referit la Armata a 14-a. N-o să-mi spuneţi acum că ne vom bate cu ei ca leii şi ca tigrii. Pentru că tipii trag două băşini şi sare toată Moldova în aer!

— Atenţiune! strigă Mircea. Drepţi!

Colonelul Stavarache păru mulţumit de manifestarea de disciplină arătată şi ne zâmbi părinteşte.

— Copii, zise el, după ce termină de bibilit pe unul şi pe altul, aşa cum îi stă bine unui comandant la trecerea în revistă, am venit până aici ca să mă despart de voi!

O frază, de altfel, total cretină, dar tipică pentru un anumit segment al corpului ofiţeresc.

— Peste trei zile veţi intra în luptă! Nădejdea unui întreg popor este numai la voi! Pregătirea voastră este una dintre cele mai bune din lume! Voi reprezentaţi elita luptătorilor din această zonă de război! Sunteţi singurul pluton specializat în acţiuni de comando. Desigur, efortul vostru va fi răsplătit pe măsură. Admiraţia şi dragostea unui întreg popor vă vor însoţi în permanenţă.

Ne privi iute, aşteptând un zâmbet zeflemitor, dar rămaserăm mai nemişcaţi decât Sfinxul.

— Cum vă spuneam, continuă el tuşind uşor, aţi semnat şi un mic contract, deci va exista şi răsplata materială. Acestea fiind spuse, nu vreau să vă mai reţin. De-acum înainte mai aveţi doar două şanse: banii sau moartea. Nu vă sfătuiesc să vă lăsaţi prinşi de gardişti. Nu veţi avea parte de nici unul dintre lucrurile astea.

Îşi desfăcu porthartul şi scoase un teanc de fotografii tip tablou, pe care ni le înfăţişă cu gesturi molcome, de parcă ar fi răsfoit ultimul număr din *Playboy.* Se distingeau cu ochiul liber cadavre mutilate îngrozitor, părţi de organe, membre disparate ochi atârnând până la bărbie, tuburi de cartuşe bătute în frunte şi în genunchi, urechi care se mai ţineau doar într-o fâşie de piele, testicule prinse de urechi ca nişte cercei… mă rog, tot ce pute inventa omul în materie de bestialitate.

Colonelul ne făcu din nou ochi dulci şi ni se destăinui:

— Tot ce vedeţi aici sunt fragmente din ceea ce a fost descoperit în sicriele primite de la Chişinău cu titlul: „Turişti români morţi într-un accident rutier”. După cum puteţi vedea şi admira, nu este vorba despre un război obişnuit. Prin locurile astea nu s-a auzit nimic despre Convenţia de la Geneva sau de spre cum trebuie trataţi prizonierii de război. Aveţi în faţă trup speciale de cazaci mercenari, de soldaţi ruşi trecuţi în rezervă şi vreau să vă reamintiţi tot timpul că aceşti soldaţi au luptat pe fronturile din Vietnam, Bangladesh, Afghanistan, Yemen. Şi mai aveţi ceva în faţă.

Ne lăsă vreun minut în aşteptare, clipindu-ne ştrengăreşte din ochi.

— Mai aveţi un pluton de femei pline de foliculină!

Râse bine dispus de propria-i glumă, dar, întrucât nimeni nu reacţionă ca atare, reluă cu o voce obraznică:

— Sunt deosebit de periculoase. Mai sălbatice decât bărbaţii. Adevărate amazoane!

Îl privi cu atenţie pe Daniel, care mustăcea vizibil şi-s apropie faţa de a lui:

— Se pare că e grozav de amuzant ce spun eu, nu-i aşa soldat?

Evreul continua să zâmbească ca un handicapat, fără şi scoată nici un cuvânt.

Stavarache îşi ridică sprâncenele a mirare şi-l întrebă tulburat:

— Eşti surd sau ţi-ai astupat urechile cu căcat de lişiţă?

— Permiteţi să raportez, domnule colonel, interveni Mircea soldatul Daniel Goehl a rămas şocat după ce a fost prins de Trupele Hamas, vreau să spun că e tâmpit, domnule, dar e un soldat foarte bun.

Colonelul păru mulţumit de explicaţie şi ne dădu liber, nu înainte de a avea şi o izbucnire umană.

— Dumnezeu să fie cu voi! Pentru că singuri, nu cred că veţi reuşi!

Salută, făcu o stângă impecabilă şi părăsi platoul cu paşi fermii. Poate puţin mai gârbovit decât venise.

— Pluton, atenţie la mine! Adunarea în şaizeci de minute pe poligonul patru. Drepţi! Rupeţi rândurile! Tu, Goehl, adăugă Mircea, tu mai rămâi.

Îl luă pe evreu pe după umeri şi i se adresă părinteşte:

— La circ, vorbesc de Circul de Stat din Tiraspol, e un post liber de clovn. Vei face faţă cu brio. Ca să te angajezi însă, trebuie să mai îndeplineşti o condiţie. Să ajungi acolo. Şi vei ajunge, asta ţi-o garantez eu. Soldat, drepţi! Douăzeci de flotări cu sacul de nisip în spate. Cei de la circ au nevoie de atleţi, nu de scovergi.

Aram Cikaian, armeanul, unul dintre cei trei lunetişti ai plutonului, scoase din buzunar un pachet de cărţi şi aşternu în faţa lui, pe iarba udă, un covoraş de postav.

— Poftiţi la cazino, domnilor! Vă rog, puteţi câştiga cât n-aţi câştigat în toată viaţa voastră amărâtă de soldaţi! Şi fără să vă riscaţi boaşele! Banii lui Aram vă stau la dispoziţie.

Scoase un teanc barosan de ruble şi-l aruncă cu un gest nonşalant pe covoraş. Daniel îşi lăsă sacul cu nisip din spate şi se apropie gâfâind şi înjurând printre dinţi. Dădu cu ochii de rublele armeanului şi-i strigă în faţă:

— Ce sunt astea, goiule? Parcă hârtia igienică avea altă culoare pe aceste meleaguri.

Îl aruncă deoparte pe un recrut, care atentase la spaţiul lui vital şi continuă:

— Sau ai avut dizenterie şi s-a înroşit hârtia?

— Sunt ruble valabile, *brat*[17], îl lămuri calm Aram. Luptăm pe teritoriul rublei, deci plătim în ruble. Dacă luptam pentru reîntregirea Peninsulei Alaska, plăteam în dolari. Dar pe tine se pare că te-au tâmpit flotările alea şi ţi-au căzut creierii în chiloţi.

Am sărit în apărarea evreului, nu pentru că aveam o simpatie deosebită pentru el, în nici un caz mai mare decât pentru bani puşi în joc.

— Mai bine jucăm pe castane, cu rublele astea nu mai pot cumpăra nici eticheta de pe sticla de vodcă.

Aram păru să înţeleagă în ce zonă îşi alesese să trăiască ş scoase un alt teanc de bancnote, de o culoare inconfundabilă.

— Hai, acum la joc! Nu vă mai holbaţi, sunt chiar dolari. Domnilor, luaţi-vă locurile, jocurile sunt făcute!

Făcurăm cerc în jurul armeanului şi sticlele de vodcă începură să circule cu vioiciune. Aram frecă ce frecă cărţile şi le dădu la tăiat. Se întâmplă ca în dreapta lui să se fi instalat Grigori. Care Grigori, în loc să taie cărţile, îl prinse pe armean de ceafă şi-l plimbă cu botul printre dolarii puşi la vedere.

— Iar acum, armean împuţit, ai voie să scoţi şi dolarii ăia tipăriţi în America.

Aram se înroşise tot, ca un mădular de câine în drum către fofoloanca unei căţele în călduri. Se grăbi să schimbe banii ş guiţă inocent:

— *Haraşo!* Trebuia să încerc, nu?! Ăştia sunt veritabili Vrei să-i guşti? mai întrebă el, privindu-l fix pe Grigori.

— Dă cărţile, zise moldoveanul. Dacă ai de gând să trişezi, să nu uiţi să-ţi faci rugăciunea înainte.

Daniel câştiga într-o veselie. Tremuram toţi de nervi şi cu cât ne enervam, cu atât mai prost ne mergea. După o jumătate de oră, eram curăţaţi, în timp ce evreul abia de mai găsea buzunare în care să-şi îndese câştigul.

— S-ar spune că te-ai căcat în scăldătoare! remarcă doct Iusuf, un tătar din Crimeea. Apropo, la voi e regula să te ştergi cu hârtie la cur după ce te caci? Sau v-o trageţi cu degetul?

Dar evreul nu avea chef de ceartă. Daniel Goehl nu era un om rău. Era evreu, pur şi simplu. Părinţii lui trăiseră toată viaţa în România, la Botoşani, contabili amândoi la fabrica de mobilă din localitate şi veri direcţi cu bine cunoscuta familie Rappaport. Prin anii şaptezeci-optzeci, când românii stăteau câte şase-şapte ore la coadă ca să cumpere un kilogram de tacâmuri de pui, alde Goehl mergeau la sediul Comunităţii Evreieşti şi cumpărau file de porc şi caşcaval adus din Belgia.

Nu cu mult timp înainte de schimbările din Europa de Est, din decembrie 1989, Mossadul i-a informat pe liderii comunităţilor despre tot ceea ce urma să aibă loc. Familia lui Goehl a ales colonizarea. Au murit amândoi părinţii într-un accident de maşină, în drum spre aeroportul Otopeni. Daniel a scăpat ca prin minune. A făcut „doar” o fractură cominutivă[18] a tibiei piciorului drept. Şi cum reparaţii de genul ăsta se făceau numai în străinătate, Daniel a ajuns prin intermediul unchiului Rappaport în Tel Aviv. După ce s-a refăcut, la optsprezece ani, a fost recrutat în armata israeliană şi repartizat într-o unitate de luptă din sudul Libanului, unde a învăţat imediat să ucidă. Într-o zi, elicopterul cu care urma să fie desantat a fost doborât şi a căzut în mâinile sirienilor, care, după ce l-au maltratat atât cat să nu moară, l-au schimbat pe câţiva deţinuţi palestinieni din Israel.

Daniel nu era un tip din cale-afară de patriot. A dezertat cu primul prilej şi a trecut clandestin în Siria, într-un TIR ce făcea ruta Bucureşti-Amman. Aşa a ajuns în România.

La începutul anului 1990, când zăpăceala era starea de fapt de pe teritoriul României, un act de identitate se putea obţine mai uşor decât un pachet de ţigări. Daniel plecase la el cu îndeajuns de mulţi bani ca să-şi ia acoperirea unui om de afaceri venit să investească pe binecuvântatul pământ al străvechii Dacii. Deschise rapid o firmă şi, pentru că afacerile luară în scurt timp viteza unui Porsche ultimul tip, mai deschise încă două.

Aici a fost greşeala lui. S-a cam lăcomit, iar „fraţii” libanezi, care avuseseră prioritate în România, ca şi ceilalţi arabi tocmiţi să facă parte din „echipele morţii”[19], s-au cam ofuscat.

Daniel al nostru avea un asociat. Tatulici, ţigan din Colentina, dar un om drept şi cinstit. S-au despărţit într-o seară la Sexy-Club, dându-şi întâlnire pentru a doua zi. Şi s-au întâlnit. A venit Tatulici la Daniel acasă. Dar nu ca de obicei. A venit sub formă de colet. Îl tranşaseră ca pe o vacă la abator, propusă spre vânzare cu amănuntul. Iar pe frunte îi scrijeliseră cu un cui ruginit: *Eli, Eli, lama sabahtani?*[20]

Nu era un cadou de Crăciun, aşa că domnul Goehl şi-a adunat toţi banii răspândiţi prin bănci şi a şters-o în Moldova de peste Prut, la Coşniţa, unde avea un fel de rudă. Când vii şi cu dolari, rudele îţi ies cu „plinul” în faţă, chiar dacă sunt de-a şaptea spiţă. Iar minunata rudă a fost atât de încântată de sosirea lui, încât a doua zi l-a dat pe mâna Securităţii moldoveneşti, nu înainte de a-i lua toţi banii pe care-i avea asupra sa.

Era în 25 septembrie 1991. Pentru evrei, data însemna începutul anului. Roş-Haşana. Iar anul, 5752. Ei şi Serviciile Speciale moldoveneşti l-au „convins” să treacă de partea lor şi şă semneze un fel de jurământ de fidelitate, care, având în vedere situaţia lui Daniel, nu făcea oricum nici două parale. Aşa a ajuns luptător pentru independenţa Moldovei. Nu uitase, ca orice evrei bine crescut, să-şi ascundă în rect un tubuleţ de aluminiu plin de dolari. Ah şi mai era ceva… Daniel Goehl semnase înainte un jurământ de fidelitate, dar către alte Servicii Secrete. Toate la timpul lor. Oricum, rahatul era mai mare decât un tort de nuntă!

Ne-am adunat conform ordinului pe poligonul patru, unde o stârpitură cu cioculeţ şi cu pantalonii în vine ne explică noile dotări cu care urma să plecăm în luptă.

— Din păcate, aveţi doar o zi pentru exersare. Dar, luând în considerare pregătirea voastră, o zi poate fi de-ajuns. Ţineţi minte că acest sistem de rachete A-A-STILREK-CA este complet automatizat şi autonom, în vederea recunoaşterii tactice şi a combaterii ţintelor atât în aer, cât şi la sol. Sunt rachete cu rază mică de acţiune şi, cum se poate observa, se montează şi pe jeepurile pe care le veţi avea în dotare. Sistemul de faţă reţine în memorie o sută de ţinte şi este dotat cu sisteme autonome de autodistrugere, pentru a nu fi capturat de inamic. Cât timp trăgătorul principal se află în luptă, el ţine pedala aceasta apăsată, cum face conductorul unei locomotive. Dacă este

lovit, în mod reflex va elibera şi pedala. Din acel moment, mai aveţi exact două minute pentru a dispărea la o distanţă de cel puţin două sute de metri.

Stârpitura ne privi de undeva de sus, de la etajul al douăzeci şi treilea al unui zgârie-nori şi găsi cu cale să ne încurajeze:

— Dacă nu învăţaţi corect mânuirea acestei arme, mâine, pe la ora asta, aţi putea fi surcele. N-ar fi o pierdere fantastică pentru această parte a lumii, dacă o dată cu voi n-ar dispărea şi bateria de rachete. Şi o asemenea baterie costă între două şi trei milioane de dolari.

Poligon de testare, ca orice teritoriu pe care se declanşează în focar de luptă – asta devenise Moldova. Nimeni nu ar fi investit atâtea milioane şi o tehnologie de vârf ca să ajute nişte amărâţi.

— Întrebări?

Daniel Goehl ridică timid două degete.

— Da, soldat, făcu concesiv stârpitura, dă-i drumul la flaşnetă şi scuipă-ţi întrebarea.

— Cu respect, domnule lector, vă raportez că aş avea nevoie să afluez în direcţia latrinei, dat fiind că această armă înfricoşătoare, pe care cu atâta competenţă ne-o prezentaţi, mi-a produs mici furnicături în interiorul a ceea ce medicii profesionişti numesc rect.

— Vrei să spui că-ţi vine să te caci, soldat?

— Domnule, răspunse Daniel cu o figură serioasă, nimeni n-ar fi putut defini mai exact starea prin care trec în momentul de faţă.

— E în regulă, soldat, te poţi duce în linişte spre locul tainic la care tânjeşti. Sergent Vanghele!

— Ordonaţi!

— Până la plecarea în misiune mai aveţi circa treizeci şi şase de ore. În tot acest timp, soldatul Goehl va curăţa latrinele de pe teritoriul întregii tabere. Răspunzi de îndeplinirea ordinului.

— Am înţeles, să trăiţi! strigă moldoveanul cu un entuziasm cam necontrolat.

— De ce am primit asta, domnule lector? întrebă nedumerit micuţul evreu.

— Pentru că aici nu avem carcere. Stânga-mprejur şi căcare plăcută! îi ură politicos stârpitura, după care se întoarse spre noi şi ne privi cu interes. Mai există cineva în situaţia soldatului Goehl? Avem suficiente latrine pentru a satisface nevoile fiziologice chiar şi ale unui batalion de rinoceri.

Nu trebuie s-o face pe durii cu mine. O să aveţi nevoie de toată duritatea de care sunteţi în stare în foarte scurt timp.

Nimeni dintre noi nu părea dispus să-i ofere o mână de ajutor evreului, aşa că stârpitura continuă:

— Să trecem atunci la al doilea sistem pe care-l veţi testa astăzi şi care are la bază un fascicul-laser bazat pe un microcomputer, cu un sistem de apreciere a tragerilor de mare precizie…!

Eram ochi şi urechi la expunerea stârpiturii, fără a scăpa prilejul să mă întreb de ce naiba nu poţi cuceri un teritoriu care ar încăpea destul de bine într-unul dintre marile oraşe ale Maici Rusii, cu arme atât de sofisticate.

Dar, vorba polonezului: „Motivele este două.” Nu se punea problema să fim dotaţi cu mai mult de două lansatoare A-A-STILREK-CA. Pe de altă parte, nimeni nu se arăta pre interesat într-o luptă directă cu trupele Armatei a 14-a, care se jucau de-a Căştile Albastre în Transnistria.

La mercenari, formarea unui nou pluton pentru intrare într-un nou război este ca o selecţionată mondială de fotbal cu jucători veniţi din toate colţurile lumii, fiecare ştiindu-şi foarte bine partitura, dar neavând vreodată posibilitatea s-o cânte împreună cu ceilalţi. Uneori, intersecţia unor asemenea vectori a putea fi mult mai puţin spectaculoasă decât fiecare vector luat în parte. Nu era cazul acum.

Am constatat pentru a nu ştiu câta oară că banii, interesele îi unesc pe oameni mai mult decât ar putea-o face sentimentele.

Şi că excepţiile nu fac decât să confirme regula.

O regulă de piatră.

O regulă de la care nu poate abdica nimeni. Nici bogatul nici săracul, nici soldatul nici mareşalul, nici albul nici negrul.

O regulă pe care până şi mişcarea de rotaţie a Pământului e respectă: *Dumnezeu nu crease lumea din dragoste şi nici din ură, doar din necesitate.*

Urma, în mod firesc, căderea în lume.

Fragment dintr-un interviu acordat de domnul Joshua Brokan, fosta eminenţă cenuşie a Mossadului, reţelei de televiziune saudite:

Totul a început cu o minciună sfruntată a ruşilor. Ei au crezut încă de pe timpul lui Napoleon şi mai apoi al lui Hitler, că dacă natura ţine cu ei, Dumnezeu e de partea lor. Stupid people![21] *...Să fiu sincer şi eu aş fi acţionat asemenea ruşilor, împotriva extinderii NATO aveam o singură variantă: inventarea unor conflicte care să menţină* statu-quo-ul. *Ceea ce m-a surprins a fost însă fragilitatea scenariului închipuit de fostul KGB. Conflictul nu trebuia declanşat în Transnistria, care oricum e un teritoriu al ruşilor şi întotdeauna a fost al lor. Conflictul trebuia pornit în Polonia. Nici România nu prezintă atâta interes pe cât se crede. Polonia a fost şi a rămas în istorie cheia oricărei reîmpărţiri a sferelor de influenţă. De-acum însă e prea târziu pentru ruşi. Au jucat şi au pierdut. Ei mai au o singură şansă: AL TREILEA RĂZBOI MONDIAL!*

Comunicat al agenţiei de ştiri Transpress:

Postul de televiziune OSTANKINO anunţă că, printr-o înţelegere secretă, Rusia a permis să fie returnate în România patruzeci şi şapte de sicrie aflate la morga din Tiraspol. Se pare că este vorba de mercenari români naţionalişti. În Transnistria, luptele continuă.

II

Caporalul Stoicikov făcu un pas alături de cărarea marcaj cu beţigaşe colorate şi explozia minei îl pulveriză pur şi simplu. Ar fi trebuit să ne aruncăm la pământ, dacă nu, exista pericolul depăşirii fâşiei de o jumătate de metru marcate de genişti prin câmpul de mine. Am rămas pe vine şi am suportat cu stoicism ploaia de pământ şi carne împrăştiată de suflul exploziei.

Mircea înjură cu năduf şi-şi reluă mersul aplecat. Ne deplasam în şir indian şi capătul traseului nu se întrevedea încă. Aba într-un târziu ne-am oprit la marginea unei şosele. Mircea ne făcu semn de popas şi se îndepărtă cu Grigori. Se întoarseră după câteva minute şi moldoveanul dădu drumul vocii sale hârâite, el care puteai ascuţi fără efort coasele dintr-un colhoz:

— Plutonul se opreşte aici şi ia poziţie de-a lungul şoselei. Soldaţii Zamfir, Cikaian, Goehl, Ciler şi Solsa vor alcătui sub comanda mea o formaţiune autonomă de luptă. Misiunea: deminarea podului de peste Nistru. Aţi fost instruiţi în asemene acţiuni, ca atare n-o să-mi mai răcesc gura explicându-vă. Ce ai Goehl, de te tot freci cu curul de piatra aia de marcaj? Ai lui ceva laţi de la vreun poponar de-al tău?

— Permiteţi să raportez! vibră glasul lui Daniel, cu o notă mai sus decât ar fi cerut condiţiile date.

— Nu-ţi permit. Închide-ţi botniţa şi lasă orice până la în toarcerea din misiune. După aceea te vei putea freca cu bucile de toate pietrele şi copacii din zonă. Încolonarea! Plecăm.

Am traversat unul câte unul şoseaua ce lega Chişinăul de Tiraspol şi am început să coborâm pe malul pietros spre podul cu pricina. Puteam distinge prin negura înserării turlele bisericilor din Dubăsari şi nu sunt sigur dacă unii dintre noi nu ar fi vrut cumva să se şi închine.

Ploaia încetase, dar pietrele erau ude, iar cizmele noastre cu tălpi de cauciuc, deşi prevăzute cu ventuze, alunecau al naibii de tare. Sângeram la glezne şi la genunchi, tremuram din cauza frigului şi zău că începuse să-mi fie dor de Africa.

Grigori se opri şi-şi dădu jos colacul de frânghie purtat până atunci pe după umăr.

— Cikaian! Prinde capătul ăsta şi înfăşoară-l bine de cataroiul de colo. De-aici vom coborî pe coardă.

— Şi eu? întrebă Aram cu candoarea unei fecioare nesatisfăcute taman în noaptea nunţii. Mie cine îmi ţine frânghia?

— Tu îţi lipeşti luneta de ochiul tău cretin ca şi tine şi-i ţii sub observaţie pe gardiştii de pe pod. Dacă vezi că e ceva în neregulă, începi să păcăni fără să mai ceri voie la mămiţica. În caz că mai ai întrebări de genul ăsta, scrie-le o misivă alor tăi, în Erevan şi întreabă-i dacă n-ar putea pune de-un alt copil, mai puţin idiot ca tine!

Aram înghiţi găluşca, dar sunt convins că o trecuse la răboj. A înfăşurat coarda în jurul cataroiului şi şi-a trecut-o peste omoplaţi şi soldul drept. Primul s-a lansat Iusuf. Făcea salturi mari şi îţi dădeai seama imediat că venise dintr-o unitate militară de vânători de munte. Nu i-a luat nici două minute ca să ajungă jos. Grigori îi făcu semn polonezului.

— Tu urmezi, Jacek! Şi prindeţi mai bine sacul cu grenade să nu ajungi jos în rate.

Jacek trase adânc aer în piept şi încercă de câteva ori chinga.

— Ai de gând să dai jos cataroiul? se interesă Aram. Sau te crezi în Vestul Sălbatic pe cale să îmblânzeşti un mustang?

Polonezul zâmbi cu toată faţa şi-şi trase mai bine mănuşile pe mâinile subţiratice. Era cel mai nevinovat dintre noi, în măsura în care un mercenar poate fi nevinovat. Străbunicul lui, un conte vestit de prin părţile oraşului Poznan, căzut din motive obscure în dizgraţia familiei regale, se refugiase în Bucovina. Aici s-a însurat cu o româncă mai tânără cu douăzeci de ani ca el, frumoasă şi inteligentă, dar mai săracă decât un râu secat. După câţiva ani, contele s-a întors la Poznan însoţit de tânăra lui soţie şi de pruncul născut în Cernăuţi, tatăl lui Jacek. Care tată nu a părăsit vreme de peste patruzeci de ani pământul polonez, ocupându-se în principal cu predarea ştiinţelor naturii la Universitatea din Poznan şi mai apoi la cea din Cracovia. Şi, pe nepusă masă, atins pare-se de un morb al unei nebunii latente, dispăru fără adresă. Îl credeau mort de mult, când a sosit ştirea că trăieşte în Chişinău, este însurat şi are o fiică. Renunţase la cariera universitară şi se ocupa numai cu munca câmpului şi creşterea animalelor. Este momentul în care neastâmpăratul Jacek de altfel, un copil blând şi supus, hotărăşte că e cazul să-şi viziteze tatăl şi sora, ceea ce şi face, luând primul tren spre Chişinău şi ducându-se la adresa primită. Era în toamna anului 1991. A găsit o casă goală. Întrebându-i pe vecini, află că taică-său era la Moscova cu ocazia Puciului din august şi că fusese ucis de un glonţ rătăcit, tras din

clădirea Parlamentului de vreunul din trupele paramilitare nistrene. Soţia şi cu fata plecaseră în România pentru ca fata să-şi continue studiile.

Jacek Solsa al nostru, în loc să fi luat primul tren înapoi, spre Poznan, a pornit-o în direcţie opusă, nu ştia nici el de ce, aşa, ca să vadă cum arăta un nistrean dintre cei care-i uciseseră tatăl. La Tighina căzu într-o plasă întinsă de trupele OPON şi, declarat cu statut ilegal pe teritoriul Republicii Moldova, încasă câteva bătăi zdravene, iar în loc de expulzare i se propuse să se înroleze într-un detaşament de luptă format din străini, pentru a se bate cu gardiştii. Nimic mai pe placul polonezului, care acum cobora nesigur pe coarda subţire, dar rezistentă. Făcea salturi caraghioase şi puţin i-a lipsit să-şi piardă puşca-mitralieră.

Grigori scuipă cu năduf şi-şi întoarse privirile spre Daniel.

— *Ciort!*[22] Dacă toţi sunteţi ca ăsta, îmi iau jucăriile şi plec în Afghanistan. Hai, jidov rătăcitor, tu eşti la rând! Fă-ţi rugăciunea aia a voastră şi treci la aparate!

— Da, domnule sergent, la ordin. Cât despre jidov, cum binevoiţi să-mi spuneţi, de unde ştiu eu că în sângele domniei voastre nu curge şi un rubiniu de rabin?

— Nu mânca rahat şi grăbeşte-te. De la Ştefan cel Mare, toţi din familia mea sunt moldoveni get-beget. Aşa că ia sfoara în mâini şi freac-o bine. Vezi să nu-ţi răneşti puţa aia belită.

După Daniel urmai eu şi puteam jura că sergentul se ruga lui Dumnezeu să se rupă funia. Nu putea să mă înghită, asta era clar şi începusem să mă întreb dacă nu cumva el era „iedul” pus să mă lichideze.

Ultimul sosi chiar Grigori. Sus, armeanul luase poziţie în spatele stâncii şi mătura cu binoclul cu infraroşii podul de la un capăt la altul. Lângă el, prieten fidel, puşca cu lunetă îşi aştepta răbdătoare dreptul la viaţă.

Se făcuse noapte de-a binelea şi, spre norocul nostru, luna era plecată la un chef. Grigori mergea în capul coloanei şi ochelarii dotaţi cu infraroşii îl făceau să semene cu un cercetător distrat, căruia îi intrase microscopul în ochi. Cunoştea zona, banditul! Nu avea nici o ezitare în alegerea celei mai bune căi de urmat. Eram ariergardă şi nu pot spune că săream în sus de fericire. A fi ultimul dintr-o coloană de comando care se strecoară pe un câmp deschis e la fel de nasol ca şi când ai încerca să mănânci smântână cu beţigaşe chinezeşti. De după fiecare copăcel sau dintr-o groapă putea apărea oricând un tip dispus să înfigă niscaiva gloanţe în bucile noastre răbdătoare.

Mă strecuram în pasul piticului, făcând rotiri bruşte de o sută optzeci de grade ori de câte ori aveam vreo bănuială. O bufnitură seacă şi iată-ne pe toţi aruncaţi pe burtă, cu armele pregătite să răpăie. În liniştea totală se făcu auzită vocea şoptită a tătarului:

— Scuzaţi! Stomacul meu nu este bun. Mâncarea voastră e de vină. La noi, în Crimeea, în satele noastre, nu mâncăm ciudăţeniile pe care le mâncaţi pe-aici.

Grigori se întoarse pe o parte şi zise cu vocea unui dulău chinuit de castrare:

— Dacă ştiai cum te manifeşti, trebuia să-ţi fi băgat în cur un amortizor de zgomot.

— Să nu spuneţi, domnule sergent, interveni vesel Daniel, că gardiştii or fi dotaţi cu radare pentru depistat băşinile inamice! Sunt destul de departe de noi, ca să nu-i deranjeze aceste zgomote, de altfel binefăcătoare pentru un stomac sensibil.

— Soldat Goehl, i se adresă moldoveanul cu încăpăţânare, se pare că, o dată cu puţa, preoţii tăi ţi-au belit şi bruma de creier pe care o mai aveai la mansardă. Nu prea ţii la viaţa ta, aşa-i?

— Nu prea, domnule sergent.

— Dar asta-i mai puţin important pentru noi. Te poţi duce să te arunci în cap de pe primul munte întâlnit, dar, cât timp te afli sub ordinele mele, caută să te faci cât mai puţin remarcat. Iar tu, tătar împuţit, când mai simţi nevoia unor asemenea descărcări, măcar anunţă-ne să nu ne aruncăm ca proştii în noroi.

— Raportez, icni Iusuf, că a fost un vânt rătăcit. Nu aveam cunoştinţă de existenţa lui!

Ne reluarăm mersul. Priveam acum Nistrul curgând în stânga mea, cu ape tulburi, negre, colcăind de răutate. Primiserăm informaţii contradictorii despre minarea podului ce lega Transnistria de Moldova. Mircea, care hotărâse formarea echipei de comando, se îndoise foarte tare de o asemenea posibilitate, cât timp forţele OPON acţionau pe ambele maluri ale Nistrului, fiind instruite, fără tăgadă şi în acţiuni antitero. Mai exista, totuşi, o explicaţie: trădarea. Amestecul de etnii e un focar permanent de război local.

Mircea ne atrăsese atenţia că vom avea de-a face cu mine MG-11, cu detonare prin telecomandă. Un tip de mine cu o foarte mare putere de distrugere şi care puteau fi ascunse în orice loc mascat cu o suprafaţă de

numai treizeci de centimetri pătraţi. O undă radio transmisă de la o distanţă de maximum o mie de metri declanşa o lamelă, care spărgea fiola focosului. Sistem simplu în aparenţă, dar care ajunsese să fie aplicat pe o arie largă abia în anii nouăzeci.

Şi ne mai spusese să nu ne facem prea multe iluzii în privinţa camaraderiei. Noi nu-i ajutăm pe moldoveni, ne ajutăm pe noi înşine, ne batem pentru bani. Marile Servicii Secrete, inclusiv KGB-ul, puseseră la cale destrămarea URSS-ului – asta era mai clar ca lumina zilei. Nu se ştia însă că reîmpărţirea lumii în sfere de influenţă trecea obligatoriu prin Balcani. Şi dacă Republica Moldova e parte din România, atunci e parte şi din Balcani.

Închipuiţi-vă tot ce v-am spus până acum ca pe o fotografie de ansamblu. Apropiindu-te prin transfocalizare de un punct de pe această fotografie şi mărindu-l de mii de ori, vei vedea un pod. Podul de peste Nistru, de lângă oraşul Dubăsari, pe autostrada Chişinău-Volgograd. Adică fostul Stalingrad, unde germanii o luaseră peste cur, de atunci, războiul începând să arate altfel. Dincolo de Volgograd încep stepele Kazahstanului, iar între Odessa şi Rostov pe Don, satele şi oamenii formează un amestec ciudat, între căldură şi sălbăticie. Le-am constatat din plin când am căzut prizonier la gardişti, dar despre asta altă dată.

Grigori se opri brusc şi Daniel, care se târa în spatele lui, îşi propti nasul coroiat în curul generos al sergentului.

— Să cred că eşti răcit şi ai pornit în căutarea unei surse de aerosoli? rânji Grigori.

Ajunseserăm în apropierea primului pilon de lângă malul drept al Nistrului. La semnul sergentului, am prins să mă caţăr, urmat îndeaproape de Daniel şi Iusuf. Ceilalţi umflară rapid barca pneumatică şi o luară spre celălalt capăt al podului. Trebuia să ne întâlnim la mijlocul drumului şi, în caz că totul ar fi decurs foarte bine, s-o ştergem cât mai repede. Comunicam prin staţiile de emisie-recepţie, aşteptând din clipă în clipă să fim descoperiţi şi lichidaţi. Zăream printre tronsoanele groase santinele patrulând încolo şi încoace şi vederea Kalaşnikovurilor lucind ameninţător în noapte nu părea de natură să ne liniştească.

Circulaţia pe pod nu era prea intensă, dar, chiar şi aşa, ne ajuta indirect să nu fim descoperiţi.

Degetele începură să mă doară şi în spate, la vertebra mea paradită[23], simţeam un junghi cumplit. Mă căţăram însă fără ostenire şi, în curând,

atinsei scheletul de fier al podului. De acum lucrurile deveneau mai simple. Doar că eram expuşi total morţii. Care putea veni de deasupra noastră, sau de lângă noi, în caz că ar fi explodat vreo mină.

M-am întins pe prima traversă de susţinere şi mi-am tras sufletul câteva minute. Sub mine, Daniel şi Iusuf gâfâiau ca două babe în drum spre cimitir. Evreul părea însă inepuizabil. Îşi lăsase staţia deschisă şi-i auzeam cu claritate vocea printre gâfâituri:

— Dar Ştrul, care era un om cinstit, i-a spus lui Isaac: „Măi, Isaac, nevastă-ta se regulează cu Menahem în lanul de porumb din spatele casei. Şi se regulează de-i sar capacele." „Unde?" întrebă atunci nedumerit Isaac. „În lanul de porumb din spatele casei. Menahem cu nevastă-ta!" repetă Ştrul. „Dă-i dracului", făcu Isaac, „n-au decât, nu-i porumbul meu!"

Se prinse de traversa de deasupra mea şi, cu un ultim efort o încălecă. Iusuf se băgase deja într-o nişă prin care treceau cabluri electrice. Trei camioane grele goniră în acel moment în viteză mare, făcând podul să duduie şi abia auzirăm vocea lui Grigori:

— Căutaţi în spaţiile de la primul nivel, în casetele pentan cablajul electric. Va repet, sunt mine magnetice cu detonare prin radio. Orice arată a antenă trebuie să vă pună pe gânduri.

— Rahat! mormăi Daniel. Chiar şi sula lui Iusuf poate părea în noaptea asta o antenă.

— Drept! confirmă tătarul prin staţie. Chiar una parabolică.

Am început scotocirea şi mai bine am fi fost la cules de urzici cu mâinile goale, doar că, din păcate, urzicile nu explodează. Ne târâm ca nişte cârtiţe şi tot ca ele aveam un câmp vizual redus la maximum. Infraroşiile te ajută în spaţii deschise, dar, într-un spaţiu strâmt, chiar şi pentru depistarea unor fire subţiri ca nişte paie sunt aproape inutile.

Palmele îmi sângerau şi începusem să obosesc. Am simţit îi cap o lovitură puternică şi am fost cât pe-aci să cad de la cinci zeci de metri, cu viteza unui paraşutist care şi-a uitat paraşuta în avion.

— Iartă-mă, îl auzii pe Daniel. Mi-a scăpat piciorul. Ăştia au uns firele cu ceva. Te simţi mai bine?

L-am gratulat cu singura înjurătură evreiască pe care e ştiam, auzită pe undeva, pe lângă Triest şi i-am trimis o flegmă garnisită, dar fără să-l ating.

— *Kasem!* râse micul evreu. Pe legea mea, înjurăturile sunt cea mai bună metodă de a învăţa limbi străine. Gata, îţi promit *ci* voi fi mai atent de-acum înainte.

— Lasă caragaţa, îl întrerupsei şi zi mai bine dacă ai descoperit ceva.

— Nimic important. Două cuiburi de vrăbiuţe şi un căcăţel de şoarece.

— Or fi ultimele tipuri de mine, se băgă neinvitat tătarul în vorbă. Şi acum, copii, îmi pare rău pentru voi, dar astupaţi-vă urechile!

— Eşti nebun? Ai umblat la vreo mină?

— Nu, dar urmează una dintre cele mai veritabile băşini ale acestui război ciudat!

Tătarul avu, totuşi, răbdare până să treacă primul camion de mare tonaj şi detonă. Sunt convins că miliţienii aflaţi pe pod îşi notaseră cu pasiune numărul camionului, urmând să facă un raport în legătură cu starea tehnică precară a acestuia.

Cuvintele lui Iusuf mi s-au întipărit în minte. Nu avea tătarul cine ştie ce instruire, dar era clar că printre cele trei-patru cărţi care-i căzuseră în mână se afla şi un manual de istorie. Bunul-simţ al ostaşului, pentru care războiul devenise modul lui de viaţă, îl făcuse să dea drumul unei sintagme celebre acum cincizeci şi doi de ani: *La drole de guerre*[24]. Un război ciudat, un scenariu mai mult ca sigur inventat de NATO şi de ruşi, pentru ceea ce avea să se întâmple în altă parte a lumii, deşi nu foarte departe. O repetiţie pentru Iugoslavia.

Până una-alta însă, trăgeam la foaie şi îngheţam de frică şi de frig sub cerul cu totul neprimitor al Moldovei.

În staţie auzeam acum înjurăturile lui Grigori. Începusem să regret faptul că acceptasem propunerea „tovarăşilor” de a veni să lupt în Moldova. Dar era oricum prea târziu. M-am oprit pentru câteva clipe să-mi dezmorţesc mâinile. Degetele mi s-au lovit de ceva metalic, foarte elastic şi, luminând cu lanterna de camuflaj, am descoperit una dintre minele pe care le căutam. Părea antena unui gândac uriaş, ajuns la vârsta senectuţii. Mai vibra încă de la atingerea mâinii mele, când am transmis prin staţie:

— S2, S2! Am găsit un subiect.

— Distruge-l, ce mai aştepţi? Sau crezi că am venit aici să facem inventarul! auzii vocea lui Grigori.

Am scos şurubelniţa şi am desfăcut cele patru şuruburi care ţineau carcasa superioară a minei. Nu exista pericolul de a exploda, ci doar pericolul ca acela aflat la pupitrul de control şi comandă să remarce un beculeţ aprinzându-se intermitent pe panoul lui. Sub carcasă am dat peste releul de transmisie îmbrăcat într-un manşon de plastic şi i-am aplicat rapid magnetul pre gătit din vreme, care să preia sarcina de emisie. Releul era

mort. Nu avea cum să mai transmită că a fost scos din funcţiune. Am tăiat şi antena şi am trecut mai departe.

Scotocirea unui pod – una dintre misiunile cele mai ingrate – pentru neutralizarea unui sistem de minare nu reprezenta o noutate pentru mine. O mai făcusem şi în Mozambic[25]. Ca mercenar, trebuie să fii deopotrivă infanterist, ca şi artilerist, genist, ca şi aviator. Pentru asta mercenarii sunt cunoscuţi ca fiind cei mai buni soldaţi din lume. Însă ideea minării unui pod aflat sub control total îmi dădea fiori de nelinişte; nu prea se obişnuieşte să-ţi bagi singur mine sub cur, decât dacă te aştepţi să nu mai stai prea mult timp în locul respectiv. Din ce în ce mai clar, lucrurile apăreau ca şi cum ar fi fost aranjate dinainte, cu noi ca marionete. Pământul ăsta mustea de trădare.

— *Eli, Eli!* Am dat şi eu peste un „pai".

— Vezi să nu fie mădularul lui Iusuf! Chiar tu spuneai că se poate confunda pe întunericul ăsta! îi atrăsei eu colegial atenţia.

— Imposibil. Iusuf e la vreo doi metri de mine şi cât ar fi el de dotat de la Maica Natură, tot nu poate să-l aibă atât de lung.

— Nu vă mai miraţi la fiecare pas, că doar n-aţi venit la cules de muşeţel! se auzi Grigori în staţie făcând pe ţâfnosul. Daţi cu râvnă din lăbuţe, că acum se face ziuă.

— *Mamma mia,* pufni glasul lui Iusuf, am găsit şi eu una!

— Imbecili! zise Grigori, adăugând o înjurătură dragă inimii lui.

Trecuseră mai bine de trei ore de când viermuiam pe sub podul ăla împuţit, cosind la antene. La câţiva metri de punctul de întâlnire cu ceilalţi doi, ne-am oprit şi am luat o binefăcătoare pauză de odihnă. Cel mai puţin inspirat dintre noi se dovedi a fi evreul, care îşi alese drept pat o traversă marginală. La nici cinci secunde primea în plină faţă conţinutul băşicii ultrapline a unei santinele moldave. L-am văzut cum era tentat să-şi golească încărcătorul Kalaşnikovului în cel care îndrăznise să necinstească faţa unui nepot de rabin. Se răzgândi şi răsuflai uşurat. Un moment de prostie al unuia dintre noi putea să coste viaţa tuturor.

— Un împuţit de moldovean! gâfâi Daniel, fără a prididi să-şi şteargă faţa cu broboada ce-i ţinea loc de batistă. O să mi-o plătească! Există latrine special amenajate pentru aşa ceva, nu te poţi pişa oriunde îţi trece prin cap.

— Ţi-a intrat şi în gură? îl întrebă Iusuf, cu o curiozitate evidentă.

— Lăsaţi prostiile şi mişcaţi-vă curul! interveni Grigori prin staţie. Hai că mai e puţin şi gata. Nu e timp de odihnă.

Reîncepurăm scotocirea, nu înainte de a ne lua porţia de rachiu. Altfel, nu se putea, frigul şi teama erau prea mari. Alunecam în continuare pe cele trei nivele ale podului, cu meticulozitatea omidei în căutarea frunzei de dud.

Uneori, focurile Iadului sunt de preferat îngheţului, mă gândeam eu, deşi mai mult ca sigur că şi reciproca era la fel de valabilă. M-am oprit şi am ridicat capul. În faţa mea, la nici zece centimetri, o arătare hidoasă stătea să-mi sară în faţă! Am armat Makarovul şi, când să apăs pe trăgaci, am recunoscut vocea lui Jacek:

— Ai înnebunit? Eu sunt, Solsa.

Probabil că toţi arătam la fel de groaznic, după uleiul şi murdăriile înghiţite, dar n-aveam vreme să trecem pe la salonul de cosmetică. Ne-am dat drumul pe frânghii şi jos ne aştepta barca pneumatică legată de pilonul central. Ce-i drept, Grigori şi polonezul lucraseră mult mai repede decât noi, dacă avuseseră timp să aducă şi barca.

Cinci tipi înarmaţi până în plombe nu reprezintă o greutate de invidiat pentru o bărcuţă pregătită să ducă doi pescari firavi în mijlocul unui lac. Dar în situaţii-limită şi bărcuţele fac faţă.

Am ajuns cu bine pe malul drept al Nistrului şi am regăsit reperele lăsate de Grigori. La câţiva metri, coarda pe care coborâsem se unduia în vânt. Moldoveanul dădu semnalul prin staţie şi, în curând, auzirăm vocea dulce a armeanului:

— Bagă parola!

— Să mă pupi!… şopti nervos Grigori. Armean nenorocit, o să-ţi dau eu parola când o să ajungem sus.

— Aşa a rămas, continuă Aram, de altfel, cât se poate de disciplinat. Dacă nu sunteţi voi şi mă trezesc împuşcat? Nu urcă nimeni până nu pârţâiţi parola.

Grigori scrâşni din dinţi şi lătră în aparat:

— „Vladimir”!

— „Cazac”! reluă încântat armeanul. Băgaţi-vă boaşele pe rând în frânghie. Eu sunt gata.

Una e să cobori pe o frânghie subţire cât un cablu de tracţiune, alta e să urci. Voinţa de salvare depăşise însă forţa de gravitaţie. Acolo sus însemna supravieţuire. Frânghia aluneca a dracului de tare şi vântul nu făcea nimic să ne uşureze caznele, Dacă una dintre santinelele de pe pod ar fi avut o lunetă ecu infraroşii şi i-ar fi trecut prin cap să facă un tur de orizont, ne-ai

fi descoperit mai mult ca sigur suspendaţi la câţiva metri de pământ. O ţintă mai uşoară nici că se putea închipui pentru un lunetist versat.

Sus, armeanul sugea cu competenţă dintr-o sticloanţă în care sigur nu se găsea sirop de tuse.

— Bine-aţi venit pe Câmpiile Elizee! mugi el vesel. Cum e vremea pe jos? Tot frig ca şi aici?

Îmi venea să-l strâng de gât, dar m-am mărginit doar să-i dau un ghiont.

— Te văd, te văd! zise Aram, ţintind acum cu Mpi-ul capul lui Grigori iţit de după parapet.

Moldoveanul sări în picioare şi strigă surprins:

— Eşti beat, armean împuţit!

— Pe ce punem pariu că sunt?

— Aşa ne acopereai tu, jigodie? urlă Grigori, aruncând cu o grenadă în capul armeanului.

Aram se ridică cu greu, frecându-şi fruntea pe care se profila un cucui. Se apropie de Grigori şi, cu o iuţeală surprinzătoare, îi propti pumnalul în gât.

— Mai încearcă să faci o dată figura asta şi nu vei mai fi decât un fost sergent. Ce te tot caci pe tine cu beţia? Îţi nimeresc orice pasăre în zbor de la un kilometru, indiferent de starea în care mă aflu.

A sughiţat demn şi şi-a pus pumnalul în teaca de piele, pe urmă a prins coarda cu care trebuia să mai fie urcat Daniel şi a început să tragă de ea cu nişte eforturi aidoma celor ale unu; pechinez pe cale să violeze o femelă de hipopotam.

— *Şalom!*[26] şopti Daniel. Ce faci, fratele meu? Ai băut toată vodca?

Sticla porni să facă înconjurul şi se întoarse la Aram mai goală ca o dansatoare care execută un număr de striptease.

— Sfinte Gregorian, dar sunteţi mai însetaţi decât nisipurile binecuvântatului Gobi.

— *Yiskadal!* zâmbi Daniel. Ţie ţi-a convenit să stai aici şi să te pârţâi pentru aceiaşi bani pentru care noi ne-am riscat viaţa!

— Ba unii dintre noi, interveni Iusuf, au fost nevoiţi să suporte cu stoicism şi o porţie de pişat inamic.

— Gata pauza! decretă Grigori. Până la stingere mai avem.

Am luat drumul înapoi către autostradă, unde am făcut joncţiunea cu restul plutonului. Dar nici nu apucarăm să intrăm bine în câmpul minat, pe cărăruia trasată de genişti, că în spatele nostru se declanşă iadul. Un şir de

explozii apocaliptice şi de vâlvătăi roşu-vineţii ridicate până la cer ne anunţă că din podul de peste Nistru nu mai rămăsese nici urmă.

Mircea îl privi ţintă pe Grigori şi-l întrebă total nedumerit:

— Sergent, v-am trimis să deminaţi podul, nu să-l minaţi!

— La dracu'! zise Grigori, cu o faţă mai lungă decât a unei girafe. Am ras tot ce am găsit. Nu eram nebuni să ne tăiem craca de sub picioare.

— Exclus! îi întării eu spusele. Toate minele au fost dezamorsate!

O baterie de rachete Alazan începu să răpăie în depărtare şi ne-am grăbit să ieşim din câmpul minat.

— Nu mai înţeleg nimic, zise Mircea, o dată ajunşi la locul de repliere, undeva, pe lângă Râbniţa. E sigur însă că misiunea noastră a fost un eşec total şi va trebui să ne aşteptăm la cele mai neplăcute consecinţe.

Dar nu era adevărat. În loc să ne împuşte sau să ne trimită într-un lagăr pentru handicapaţi, superiorii noştri ne-au întâmpinat zâmbitori şi bonomi. Nici măcar nu l-au lăsat pe Mircea să-şi termine raportul.

Un colonel necunoscut, în uniformă de camuflaj, dar cu însemnele la vedere, ne aduse la cunoştinţă că este mulţumit de felul în care ne îndepliniserăm misiunea şi că, pe lângă prima promisă, aveam şi o permisie de douăzeci şi patru de ore, pe care o puteam petrece la Chişinău.

Ne lăsase pe toţi *bouche bee*[27]. Să fii trimis să deminezi un pod şi podul să sară în aer, iar pentru asta să fii felicitat că ţi-ai îndeplinit cu brio misiunea şi să mai fii şi recompensat, ei bine, iată ceva ce depăşea puterea noastră de înţelegere.

Mult mai târziu am aflat că podul avea un sistem dublu de minare şi că geniştii batalionului de lângă Vamiţa, aparţinând Armatei a 14-a, plantaseră mine radar mobile, pentru care nu exista nici o metodă de contracarare. În nici un caz, pentru tehnica cu care fuseserăm dotaţi.

Podul trebuia să cadă, dar în acelaşi timp trebuia încercată şi o misiune de deminare, ca să se vadă că „lupta continuă” şi că e vorba de „trădarea separatiştilor nistreni”.

Cât despre noi, cei ce formaserăm echipa sinucigaşă, avuseserăm pur şi simplu o baftă nebună. Trebuia să dispărem o dată cu podul, conform calculelor celor care conduceau confruntările, dacă pe operatorul radar rus nu l-ar fi apucat o criză acută de ulcer şi n-ar fi fost transportat de urgenţă la spital. Până la venirea înlocuitorului, a trecut destul timp ca să ieşim la liman.

Dacă aş fi ştiut atunci toate astea, i-aş fi împuşcat pe toţi burtoşii care ne zâmbeau libidinos, scărpinându-şi bucile umflate, după care m-aş fi urcat în primul avion spre Honolulu.

Un singur lucru bănuiam atunci, că individul despre care Mircea îmi spusese că avea ordin să ne lichideze nu făcea parte dintre cei cinci care fuseserăm pe pod. Viitorul însă avea să mă contrazică.

După un război ciudat, o permisie ciudată e bine venită.

România
Serviciul autonom de contrainformaţii TO
3 120/2 aprilie 1992
Personal, ministrului Securităţii Naţionale
din Republica Moldova
Exemplar unic

Domnule,

Conform înţelegerii stabilite prin codul IV între cei doi şefi de stat, recunoaşterea independenţei trebuie să fie legată de asigurarea păstrării neciuntite a teritoriului actual. Orice război separatist în acea zonă va duce la îndepărtarea de ideea unionistă, caz în care şi colaborarea noastră se va afla în pericol. Totuşi, chiar şi un conflict o dată pornit, poate fi oprit, cu condiţia ca Armata a 14-a să nu preia nici o misiune de împăciuire a celor două părţi. Avem informaţii certe că generalul L"""" va fi disponibilizat, probabil anul viitor, promiţându-i-se o carieră politică de excepţie. Armata a 14-a urmează să fie desfiinţată, iar structurile retrase dincolo de Urali…

Aparenţele însă trebuie salvate cu orice preţ.

Semnat…

Republica Moldova
Serviciul autonom de relaţii cu străinătatea
urgentă
212/ 4 aprilie 1992.
Personal, şefului serviciului autonom de contrainformaţii TO
Exemplar unic

Domnule,

În urma mesajului dumneavoastră, vă supun atenţiei următoarele:

1. IS are un sprijin ferm din partea aripii ultranaţionaliste ruse şi nu putem face încă nimic pentru a respecta punctul nr. 3 al înţelegerii celor doi şefi de stat

2. Îndepărtarea generalului L"""" ar fi o uşurare şi pentru ţara dumneavoastră, ştiut fiind faptul că „ţarul" a ordonat declanşarea operaţiunii „Dezbinarea".

3. Din informaţiile noastre, vecinul din Vest pregăteşte un scenariu asemănător celui din 1940, dar cu o altă motivaţie, în speranţa continuării schimbului reciproc de informaţii, primiţi, domnule, semnul consideraţiei mele.

Semnat…

Fragment dintr-un raport secret înaintat Preşedinţie României.

„… Se încearcă o deplasare a centrului de greutate al româno-fobiei de la Tiraspol la Chişinău, apelându-se la ideea formării Moldovei Mari Sugerăm să procedăm la un sistem de acţiuni de diversiune care să creeze impresia că ţara noastră nu este interesată în nici un fel în unirea cu Republica Moldova…”

Vechi proverb rusesc: *Când nu are ce face, vulpea se mănâncă singură de cur, până îi dă sângele.*

III

Dacă lui Stalin i-a reuşit ceva cu adevărat, aceasta a fost uniformizarea oamenilor şi a oraşelor. Ştii că te afli în Chişinău doar pentru că citeşti inscripţia de pe plăcuţa de la intrarea în oraş. Altfel, te poţi crede în oricare alt târguşor din spaţiul european al fostei Uniuni Sovietice.

Clădiri stas, ca nişte cuburi, străzi trase cu echerul. Doar oraşul vechi, ce a mai rămas din el, păstrează încă stilul românesc.

Mi-am adus aminte de un film făcut de ruşi, în care un tip, după o revedere cu colegii de facultate, fiind puţin grizat, în loc să ia avionul spre Moscova, l-a luat pe cel spre Petersburg şi a ajuns pe o stradă cu acelaşi nume şi aspect, a urcat într-un bloc identic cu al lui, din Petersburg şi, culmea, până şi cheia de la uşă se potrivea!

În ceea ce privea Chişinăul, românii aveau cheia, doar că yala fusese schimbată între timp.

Autobuzul cu care eram transportaţi, un „Iskaz” din timpul războiului, nu s-a oprit în capitală, ci la vreo douăzeci de kilometri mai spre nord. Undeva, într-o pădure, se afla, după cum ne explica cu competenţă ghidul, Casa de odihnă a scriitorilor din Republica Moldovenească. N-am aflat niciodată dacă chiar aşa era sau fusese „pregătită” special pentru noi.

Mai mult ca sigur, cei patru sau cinci tipi care bântuiau atunci pe coclaurile respective nu se ocupau cu scrisul şi nici cu odihna, ci cu niscaiva recipiente cu o destinaţie certă. Pe lângă ei se sclifoseau două „poetese” care, la vederea noastră, începură brusc să recite din Maiakovski.

Grigori se întoarse calm spre micuţul ghid şi, apucându-l de guler, îl ridică la câţiva centimetri de pământ:

— *Haraşo!* Am înţeles, aici se lucrează intens la viitoarele opere nemuritoare, dar noi ce facem? Ai impresia că formăm o echipă de pionieri la cules de plante medicinale? Sau că am venit să-i dăm o mână de ajutor bunicii Scufiţei Roşii?

Ghidul se sforţa să spună ceva, dar din poziţia în care se afla, îi era practic imposibil. Grigori realiză situaţia şi-i mai eliberă puţin strânsoarea.

— Aveţi un etaj întreg! piui el, între două inspiraţii executate frenetic, ca la mama lor.

Am dat năvală pe scările de ciment asemenea unei turme de zimbri în drum spre singura femelă în călduri de la ora aceea şi am încremenit în

cadrul uşii.

La etaj, o masă cât o trapeză călugărească fusese acoperită de farfurii şi platouri cu tot felul de bunătăţuri, alături de nişte clondire pline cu un lichid de o culoare bine cunoscută. Pe margine, lipite de perete, câteva regimente de sticle cu vin rubiniu aşteptau să fie chemate la ordin. Patru fătuci îmbrăcate decent în îi transparente aşteptau ruşinoase să servească masa bărbaţilor.

Care bărbaţi nu au pregetat să se arunce asupra sticlelor şi mâncării, uitând că mai existau pahare şi tacâmuri. Grigori perora despre nu ştiu ce mai mari din Armata a 14-a. Nu-l asculta nimeni, dar omul părea să se creadă în continuare în sala de conferinţe a ONU.

— Vă spun eu, coioşii din Consiliul Militar al Armatei a 14-a cred că în zona asta va fi un conflict de o amploare deosebită. Şi cine spune asta?

Se uita întrebător la noi, aşteptând un răspuns cât de cât competent. Se alese doar cu câteva râgâituri şi întoarse capul dezgustat, pufnind pe nas ca o pisică băgată într-o cutie cu rahat.

— Ei bine, asta o spun fiii politrucilor din Armata Roşie! Ei sunt acum la conducerea armatelor ruse, ei şi-au proclamat dreptul de a ne răcori minţile înfierbântate. Auzi colo! Cică minţi care, cu preţul unor vieţi străine, vor să se împodobească cu noi medalii!

Îşi privi cu atenţie bluza salopetei, de parcă ar fi vrut să se asigure că avea destul loc pentru noile medalii şi goli non-stop o a doua sticlă de vodcă.

— Mă cac pe medaliile lor! Nu sunt bune nici să ştergi cu ele la cur un papagal paralitic! Auzi, vieţi străine!

Aram tresări la auzul cuvintelor şi strigă vesel:

— Păi, vieţile străine suntem noi! Nu aşa ni se zice?! Legiunea Străină!

Grigori binevoi să-l ia în seamă şi, în mod cu totul inexplicabil, îşi aminti de un episod mai puţin plăcut din viaţa lor de camarazi.

— Tu m-ai ameninţat cu cuţitul, jigodie de armean! A venit timpul să ţi-o plătesc. Fă-ţi rugăciunea.

— Lăsaţi, băieţi, interveni blând Mircea, am venit aici să ne distrăm, nu să ne ciopârţim între noi.

— Da, aşa e, căzu de acord moldoveanul. Dar el, mai zise, arătând spre armean cu un deget bont, el nu este noi.

Fetiţele continuau să-şi învârtească pe deget buclele false şi să arunce din când în când priviri sfioase, chipurile, către masculii care trăgeau din greu

la galere.

Problema apartenenţei etnice sau politice devenise o pseudo-problemă. Permisie, în limbajul soldăţesc, se traduce automat prin femei şi băutură. Restul e doar frecangeală fără obiect. Cum spunea un mare scriitor înainte de a muri de ciroză: „Nene, ca să faci labă, îţi trebuie membru, nu glumă!”

Şi, ca la un semnal, a început dansul. Iusuf a izbit de perete un clondir gol şi a pretins că asta făcea parte dintr-o manifestare tradiţională la ei, în Crimeea, de Ziua Sfântă.

— Şi taman astăzi e ziua cu pricina, preciză el. Toţi trebuie să staţi cu capul plecat spre răsărit şi cu curul ridicat spre apus! *Allah korusun!* mai ţipă tătarul, lovindu-se zdravăn de câteva ori cu fruntea de podeaua murdară.

Îl privirăm cu interes, sperând să-şi fi spart capul, dar fără succes. Iusuf avea capul de fier.

Daniel şi polonezul se dovediră însă şi mai beţi decât profesorul de aerobică, drept care luară poziţie complet invers şi acum îşi loveau cu frenezie bucile de covor.

Iusuf era un monument de nedumerire. Decretă:

— Nu sunteţi normali. Voi confundaţi curul cu capul. Trebuie să diferenţiaţi între aceste două părţi ale trupului.

Sughiţă vajnic şi-şi ocupă rapid o mână cu fesele barosane ale unei moldovence care servea la masă.

— Cum se poate face această diferenţiere? întrebă politicos armeanul, pe cale să-şi scoată agenda pentru a lua notiţe.

— Simplu, zise tătarul, căutând cu cealaltă mână paharul de vodcă. Va tocmiţi un translator. Dacă în timp ce voi vorbiţi el tace, înseamnă că aţi vorbit cu curul şi trebuie să vă schimbaţi poziţia.

Dădu exemplul cel mai elocvent, dezechilibrându-se şi căzând pe spate cu ditamai moldoveanca peste el.

— Nu cred că faci parte din trupa de balet a teatrului din localitate, remarcă plin de sine Iusuf, adresându-se moldovencei.

După care se întoarse spre Aram şi continuă explicaţia:

— Dacă vorbeşte translatorul, înseamnă că staţi cum se cuvine.

— Şi dacă tac şi eu şi tace şi el? mai întrebă Aram, dovedindu-se un bun cunoscător al logicii aristotelice.

Pe moment, tătarul păru sufocat de problema pusă. Îndepărtă cu delicateţe o ţâţă a moldovencei, comparabilă cu un obuz de 108 mm şi se

ridică într-un cot. Moldoveanca continuă să râdă ca smintită, încercând să-l desfacă pe Iusuf la prohab. Era mai beată ca el.

— Mă, tu eşti tâmpit! hotărî tătarul, căutându-l cu privirea pe Aram. Păi, dacă taci şi tu şi tace şi el, înseamnă că staţi amândoi în poziţii greşite, adică cu fundul în locul capului! Ai priceput?

Se întoarse dintr-o mişcare, spre a da din nou un exemplu pilduitor, dar îşi calculă greşit viteza şi nimeri cu capul drept între pulpele moldovencei. Femeia dădu drumul unui ţipăt de comandant de oşti şi îşi încrucişă picioarele monumentale de gâtul tătarului.

Îl eliberarăm după câteva minute dintr-un gest de solidaritate şi-i turnarăm o sticlă de rubiniu pe gât. Iusuf avea şapte vieţi în pieptu-i de aramă. O prinse de bărbie pe „gingaşa”-i cucerire şi o întrebă shakespearian:

— O punem sau nu?

— Cu şi? icni moldoveanca, adunându-se de pe jos. Şi ai mata acoloşa nu-i bunî niş pintru o pitulişi, dapăi pintru mini!

Tipa le făcu cu ochiul celorlalte muieri, care căutau şi ele atât cât era posibil să întreţină un climat de prietenie şi înţelegere reciprocă şi se aruncă peste Grigori. O lovitură bine ţintită o trimise însă în celălalt colţ al camerei.

O clipă, hărmălaia încetă şi puturăm auzi vocea sergentului:

— Când o să am nevoie, o să te chem. Până atunci poartă-ţi putoarea prin alte zone.

Femeia îi aruncă o privire plină de ură, în timp ce-şi ştergea sângele cu mâneca iei rupte.

— Eşti moldovean, constată ea. Ar trebui să fii mai culant.

Şi cu coada în sus se apropie din nou zâmbitoare de Iusuf.

Care Iusuf îşi revenise complet, mă rog, cât de complet îţi poţi reveni după două stacane de vodcă şi trei de vin. O primi şi el cu un zâmbet bun de spart lemne.

— Şi ia zi? N-am cu ce? Nici pentru „o pitulişi”? Ia vino la mandea.

O prinse pe femeie de mijloc, ridicându-i brusc ia. În dreapta îi luci Makarovul de culoarea veninului şi în clipa următoare ţeava pistolului penetrase vaginul umed al moldovencei. Tipa gemu scurt, dar rămase nemişcată.

Iusuf îi zâmbi din nou dulce şi-i spuse cu glas mieros:

— Hai, ce faci? Începi şi dă din buci. La sfârşit, micul meu instrument va ejacula şi tu te vei putea bucura de un orgasm nemaiîntâlnit în scurta ta viaţă de căţea!

— Las-o! îl preveni Mircea. O să ai timp să te foloseşti de micul tău instrument în alte situaţii.

— Şi dacă în loc de pistol ai fi avut un aruncător de grenade, ce-ai fi făcut? vru să ştie Daniel.

— Acelaşi lucru, îi răspunse tătarul, dându-i drumul femeii. Are o păsărică pe care o poţi folosi şi ca adăpost antiatomic.

Iusuf râse şerpeşte şi-şi şterse Makarovul de pantalonii lui mai scorţoşi, din cauza jegului adunat, decât gulerul unui membru al Camerei Lorzilor. Apoi îl privi cu duioşie.

— Mă distram, i se adresă el lui Mircea. N-aş fi omorât-o. La noi, în Crimeea, femeile se rad jos, adăugă el, îndepărtând de pe ţeava pistolului un floc cât un lasou. *Tavarişci komandir,* dacă e s-o punem ca lumea, aşteptăm tot comanda dumneavoastră sau ne putem socoti fiecare o unitate autonomă de luptă?

— Du-te dracu'! îl gratulă Mircea, fără răutate. Poţi să faci ce vrei, dar fără complicaţii. Nu mă convingi tu pe mine că un tătar bun este un tătar mort.

Iusuf îşi lăsă pistolul să cadă în toc şi îşi duse întâmplător mâna stângă la gheată. Surprinse însă privirea mea şi se opri la jumătatea distanţei.

— Ce e, românaşule? Ah, am uitat, voi, românii, sunteţi împreună! continuă el, făcând un gest fără echivoc. Ai ceva sub masă, sau mi se pare mie?

Mi-am pus mâinile pe tăblie şi evident că în fiecare dintre ele aveam câte un aruncător de lame Striker.

— Ţine-ţi labele departe de arme, i-am spus. Bea, regulează, distrează-te, roagă-te lui Allah, fă tot ce crezi că te-ar putea binedispune. Dar fără arme.

— Aveam un prieten, mi se destăinui tătarul, care, tot aşa, când o lua pe ulei, se credea general de divizie şi începea să împartă ordine mai dihai ca un Stat-Major al armatelor aliate. Ajunsese până acolo, încât dădea telefoane la marile unităţi militare, punându-le în stare de luptă.

— Şi ce s-a întâmplat cu prietenul tău? devenii eu brusc curios.

— A murit. Îl internaseră la balamuc şi acolo a dat peste un alt nebun, care se credea criminalul secolului. Cel mai convingător a fost ăsta din urmă.

Între timp, cheful devenise orgie. Jacek şi Aram nu căzuseră la învoială asupra uneia dintre femei şi acum o jucau la zaruri. După câteva mâini indecise, Aram îl întrebă subit pe polonez:

— Auzi, da ţie ţi se mai scoală? Că poate jucăm degeaba.

— De unde vrei să ştiu? răspunse sincer Jacek. Asta, cum zicea un prieten de-al meu premiant la fizică, nu se constată decât când o pui la treabă.

— Vreau să spun, continuă armeanul, că la mine s-a rezolvat. Tâmpită aia mi-a băgat mâna în buzunar după ţigări şi nu şi-a dat seama că am buzunarul rupt. Aşa că poţi proba teoria prietenului tău.

Jacek păru mulţumit de soluţie, dar tipa se plictisise între timp să tot aştepte şi, când polacul întinse mâinile după ea, dădu de fundul lui Daniel, care muncea cu asiduitate, fără să se jeneze de prezenţa noastră.

— Hei, hei, ce faci? trâmbiţă indignat Jacek. Era a mea!

— Îmi pare rău, prietene, îi răspunse evreul între două gâfâituri, îmi pare sincer rău, dar chiar în clipa asta îmi este aproape imposibil să ţi-o înapoiez.

Polonezul nu păru însă împăcat cu noua situaţie creată şi sări în picioare pentru a pune lucrurile la punct. A fost momentul în care litrul de vodcă băut i se urcase cu repeziciune la mansardă şi de acolo se aruncase în gol. Polonezul îl urmă, căzând peste masă cu gura căscată şi cu degetul întins acuzator spre cei doi, care îşi vedeau în continuare, nepăsători, de treabă. Grigori l-a apucat de subsuori şi l-a aruncat într-una dintre camerele ce înconjurau salonul.

A fost rândul lui Mircea să iasă în evidenţă. Îmbrăcat doar cu o tunică şi cu cizmele încă în picioare, iniţiase un dans tematic, susţinând că ar fi reprezentativ pentru o anumită parte a Transilvaniei.

— Este dansul cerbului noctambul, intonă el. Când cerbul vrea să-şi schimbe ciuta, recurge la dansul ăsta.

Moldoveanca de lângă mine se trezise şi-l privea acum cu ochii curioşi ai antropologului. Mircea mi-o arătă şi-mi făcu cu ochiul. Căzurăm la pace şi două sticle de Krepkaia autentică, care nu se compara cu spirtul de pe masă, trecură în posesia mea. Cerbul, îşi preluă fătuca şi dispărură într-o cameră liberă.

Singurul care nu dădea semne de oboseală sau de beţie, dar nici nu participa la petrecerea noastră, era Grigori. Cred că făcuse scurtă la mână de câte pahare dusese la gură. L-aş fi propus să se servească direct din stacană,

dar ar fi fost ca şi când copilul ar li învăţat-o pe mamă cum se prepară laptele praf şi cum se pune în biberon.

— Ce te holbezi la mine ca boul la lucernă? mă întrebă politicos moldoveanul.

Şi apoi, fără să mă lase să-i răspund:

— Voi, românii, aveţi o singură calitate: că nu v-aţi născut în Moldova. Ai auzit de Abel şi Cain, românaşule?

Ceva mă făcu să trec peste privirea-i rea şi vocea arţăgoasă.

— Dar tu ai auzit de Krepkaia veritabilă?

Am îndepărtat cu un gest vesela şi paharele ce mai adăstai pe masă, lucru care n-a deranjat pe nimeni şi am scos la iveală i sticlă cu etichetă neagră. Ajunsesem la stadiul la care sentimentalismul începe să bea cot la cot cu tine. L-am privit pe moldovean precum o găină ouăle ce urmează să le clocească. Era ma bâtă ca mine, se clătina uşor pe scaun, iar peste ochi i se pusese o ceaţă tulbure.

Evident că toate acestea nu-l făceau cu nimic mai atrăgător dar, cum vă spuneam, nu voiam să trăiesc o poveste de dragoste.

Cu o mână neaşteptat de sigură, Grigori înşfăcă sticla şi n-o luă de la gură până ce n-o goli pe jumătate. Nici un farmacist cu vechime în muncă n-ar fi putut-o împărţi mai exact în două cantităţi perfect egale. Am preluat recipientul şi am repetat figura, o căldură plăcută mă cuprinse dintr-o dată şi sângele începu să-mi alerge prin vene cu viteza unui ogar propus pentru titlul de ce mai rapid din lume.

— Eşti tare, zise admirativ Grigori, arătând spre sticla goala.

— Numai pentru asta?

— Tu nu eşti tu, aşa-i?

Am aruncat o privire rapidă în jur, înainte să-i răspund.

— Ce vrei să spui?

— Stai liniştit, rânji el. Sunt mult prea beţi ca să perceapă ce vorbim noi. Am vrut să spun că taică-tău nu e din Odessa şi ti eşti altcineva decât cel care te dai.

— Ai citit prea multe scenarii KGB-iste.

— Grigori Vanghele nu-i prost. Grigori e fiu de ţăran simplu dar prost nu e. Eu am crescut în Malotava, la o bunică de-a mea Taică-meu a fost ucis la Praga în ’68. Era paraşutist în Brigada 256. Toată viaţa arase pământul şi crescuse animale. Era cu e noapte înainte să plece, când am auzit discuţia lui cu maică-mea Zicea că simte el că n-o să se mai întoarcă. Pe atunci, încă

nu şti unde îl vor duce să-şi găsească moartea. Era rezervist şi nu trimiţi un rezervist într-o misiune de război. Doar atunci când a nevoie şi de victime.

Grigori se opri de parcă ar fi ajuns cu maşina în faţa une bariere şi întinse spre mine palma lui doar cu puţin mai încăpătoare ca British Library.

— Parcă am văzut două sticle.

I-am zâmbit prieteneşte, deşi exact asta nu aş fi vrut să fac şi am scos a doua fiolă. Am pus-o pe masă şi am apropiat o farfurie cu murături.

Grigori bău cu măsură de astă dată şi se şterse cu dosul mâinii la gură.

— Tata nu s-a mai întors. Pilotul elicopterului era complet beat şi desantase aiurea, într-un sat. Ţăranii i-au dus într-un şopron, chipurile să-i ascundă de furia mulţimii, până când aveau să vină ai lor în ajutor şi le-au dat foc. I-au ucis cu sânge rece, fără să ştie că omoară tot nişte ţărani, ca şi ei, pentru care pământul era singura dragoste adevărată.

A tăcut, iar eu nu l-am mai întrebat nimic. Să fiu sincer, nu eram din cale-afară de interesat de povestea vieţii lui, dar eram la ora de ascultare.

— Mama a fost ridicată la vreo două săptămâni după aceea, iar eu am fost internat într-un orfelinat din Tiraspol. Am fugit după câteva zile la Malotava, unde locuia mama tatălui meu. Acolo am crescut până la şaptesprezece ani, când m-au luat la oaste. Armata a 14-a, Regimentul 191 Blindate. După optsprezece luni eram în împrejurimile oraşului Kabul[28]. Se murea pe capete. Aveam doar un pluton de ruşi, în rest eram toate neamurile: moldoveni, cerchezi, armeni, azeri, kazahi, tătari…

Moldoveanul închise ochii şi începu să mestece, scrâşnind din dinţi.

— Eram carne de tun. N-aveam nimic personal cu afganii, trebuia însă să-i stârpim pentru că erau Islam. Islam era tot sudul Rusiei, mai ales Cecenia. În Afghanistan n-a fost propriu-zis un război, ci un măcel. Şi într-o zi, o rachetă Alazan, care în mod normal nu avea ce căuta pe-acolo, a lovit tancul nostru. Am fost singurul care apucase să folosească trapa de siguranţă şi să iasă din tancul în flăcări. M-am târât câţiva zeci de metri, până când, în loc să dau cu mâna de o altă piatră, am dat de cizma jerpelită a unui mujahedin. Când am realizat că sunt prizonierul lor, mi-a trecut imediat prin cap gândul să-mi folosesc pumnalul ca să-mi tai beregata. Inutil, nu mai aveam putere nici să trag un vânt.

Tăcu din nou şi întinse mâna spre sticla de pe masă. Trase un gât decent şi râgâi în termeni destul de civilizaţi.

Daniel reveni de la budă, puţin ud pe cracul stâng certându-se de zor cu puţa lui belită, pe care nu o găsise la timp în vederea satisfacerii nevoilor

umane fireşti. Trecu pe lângă Grigori şi-i arse o labă prietenească peste spate.

— Stăpâne, croncăni el vizibil beat, oi fi eu circumcis, dar asta nu mă împiedică să călăresc cu vioiciunea unui cowboy la un rodeo interraional. Tu de ce stai? Deveni el brusc interesat. Eşti doar un *voyeur* sau eşti pur şi simplu castrat?

Grigori nu-i arătă o atenţie mai mare decât i-ai arăta unui rahat de muscă depus pe abajurul veiozei tale şi-i şterse o scatoalcă care-l aruncă pe evreu direct peste o moldoveancă rămasă, ca prin minune, fără partener.

— Prostu' ăsta a ghicit ceva! zise el, arătând cu capul spre Daniel care, asemenea unei păpuşi mecanice, la vederea obiectului muncii, începuse să lucreze ca la paralele inegale. Mujahedinii m-au dus într-un sat de-al lor şi m-au expus într-o cuşcă cu gratii de lemn, în piaţă. Nu aruncau cu pietre în mine. Nu. Erau umani. Se căcau în linişte la marginea drumului pe mici bucăţi rupte din ziarul *Pravda* şi cu alea aruncau. Îmi dădeau să beau apă dintr-un ulcior în care îşi făcuse nevoile la vedere câte o babornıţă rătăcită prin partea locului. Asta a durat cam o săptămână. De atunci am început să urăsc soarele. Mi se uscase şi sângele din cauza căldurii. N-au vrut să mă lase să mor. M-au scos din cuşcă şi m-au dus într-o casă din piatră, pe unde şobolanii treceau din când în când să-şi ia tainul. Şi în tot timpul ăsta, un tip cu un aparat de filmat înregistra totul, de ziceai că umblă să ia premiul Oscar pentru imagine. Ştiam ce urma să se întâmple cu copia filmului. Să fie trimisă în câteva exemplare la unităţile ruseşti dislocate în zonă. Văzusem şi eu un film dintr-asta. Doar că acum eram eroul principal. Clădirea în care mă duseseră nu avea acoperiş. O casă în care mai veneau şi egreţii să-şi ia porţia de mâncare. Iar dacă vreunul nu prindea şobolanul ochit, ca să nu plece cu mâna goală, lua câte ceva din mine. Eram acoperit cu pături doar până la mijloc, aşa că păsările se puteau ospăta liniştite din boaşele mele, iar şobolanii din degetele de la picioare.

Îşi aprinse o „Baltica", captură de război, cum spunea el, deşi avea pachetul de la un găgăuz şi continuă:

— Bunica fusese învăţătoare. Mi-a povestit odată istoria lui Prometeu. Sigur că una e să-ţi mănânce un vultur ficatul şi alta să-ţi ciugulească din bărbăţie, cum tot alta e să aduci pământenilor focul cu un Kalaşnikov în loc de torţă.

Îndepărtă aproape blajin o femeie care se prăbuşise peste el cu chiote haiduceşti şi depănă mai departe trista sa poveste:

— Egreţii, cum îţi spuneam, m-au castrat minuţios. A fost ultima oară când am avut orgasm. Ţi se pare ceva grotesc, nu? Dar e ca şi cum te-ai droga şi ai vedea lucrurile răsturnate. Asta nu înseamnă că ele sunt altfel. După încă trei zile m-au dus la un fel de spital al lor, construit de chinezi. Aveam organele genitale complet mâncate şi câte două degete lipsă la picioare. Dar nu mă lăsau încă să mor. Au considerat că era numai începutul supliciului. Mi-au adus acolo, pe patul de spital, o femeie cu care a trebuit să fac sex oral. Apoi i-au scos basmaua cu care-i acoperiseră capul.

Grigori se clătină gata să cadă, dar îşi reveni şi sparse în dinţi gâtul sticlei pe care o dusese la gură. Sângele i se amestecă cu vodcă şi cu lacrimi neplânse.

— Era Marisa. Sora mea. O prinseseră imediat după mine. Nici asta nu era însă îndeajuns pentru ei. Norocul nostru a fost un pluton de kurzi care greşise obiectivul şi luase cu asalt spitalul. I-au lichidat pe toţi, iar pe mine şi pe Marisa ne-au luat drept nişte ostatici germani, despre care aflaseră că ar fi fost capturaţi prin partea locului. Când m-am întremat cât de cât, le-am retezat gâtul santinelelor care se făceau că ne păzesc şi am fugit spre liniile noastre…

Peste „Casa de odihnă a scriitorilor”, aşa cum ne fusese prezentată, se lăsase liniştea. Unde vedeai cu ochii, zăceau mormane de sticle goale şi de farfurii murdare, deopotrivă cu trupuri epuizate într-o îmbrăţişare incestuoasă. Zorile mijeau, dar somnul fugise de mine, ca iepurele de lup. Nu eram chiar uşa de rezervă pentru sacristie, dar povestirea lui Grigori mă duse cu gândul la frigul polar. Am băut ce mai rămăsese în sticlă şi m-am ridicat hotărât.

Poate puţin prea hotărât. Mi-am regăsit cu destulă greutate echilibrul şi am urcat cele două trepte spre camerele de oaspeţi lăsându-l pe Grigori într-o stare de prostraţie şi am năvălit pe prima uşă întâlnită în cale.

Pe un pat de doi metri pe doi şi mai înalt decât o tejghea de bar, mi se înfăţişă ochilor o imagine desprinsă parcă din celebre le fresce pornografice de la Pompei: Mircea suspina abitir, zvârcolindu-se ca o muscă prinsă în infama plasă a păianjenului, timp în care prada, pentru care plătise două Krepkaia veritabile, făcea spume la gură, în încercarea de a-i trezi bărbăţia la realitate.

Moldoveanca îşi părăsi zadarnica îndeletnicire şi puse ochi pe mine. Ochi în care i-am putut citi o timidă rază de speranţă!

— A matali nu-i ceva mai chivernisită, cuvântă ea „dulşi” că la aista muncesc degeaba!

Mircea îi făcu vânt din pat cu picioarele şi i se adresă protocolar:

— Da’ până acum ce-a fost, paţachino? Sau ai avut impresia că am jucat Scrabble?

Săltă din pat ca un tânăr de douăzeci de ani (avea douăzeci şi patru) şi-şi trase cu dexteritate salopeta de camuflaj.

— Treci, ostaş, cotcodăci el cu vocea unui comandant de armate. E rândul tău! Dovedeşte-i acestei paţachine că românul în veci nu moare!

După care mi se adresă total confidenţial:

— E atât de rea de muscă, că n-ai sătura-o nici cu o baterie de rachete Patriot. Sper că eşti în formă.

Îşi privi ceasul şi, drept semn de rămas-bun, îi arse femeii o palmă peste bucile ei mari şi rozalii. Luată prin surprindere, moldoveanca scăpă o băşină nemaipomenită. Chiar şi ţurţurii imitaţie de cristal ai lămpii din tavan începură să clinchenească.

Mircea râdea ţinându-se cu mâinile de burtă, iar mie îmi trecuse orice chef de amor.

— Nu te amărî, mă consolă Mircea. Mai avem cinci ore până la plecare, găseşti tu ceva material până atunci. Şi poate şi mai de calitate.

Mă luă pe după umeri şi pătrunserăm în sufragerie. Aici, lucrurile prinseseră să se mişte. Daniel, Jacek şi Aram încinseseră o partidă de pocher, chibiţaţi de două fete rămase ca prin minune treze. Erau cu toţii îmbrăcaţi ca la început. Ca la începutul lumii, vreau să spun.

Şi, dintr-o dată, Daniel avu o erecţie instantanee. Fiecare interpretă altfel. Fătuca de lângă el îşi lăsă o mână să culeagă informaţii şi să-i transmită dacă evenimentul era real sau doar o Pata Morgana. Aram se gândi că evreul prinsese cel puţin o chintă, în timp ce Jacek privea fascinat membrul circumcis care nu mai contenea să tragă temenele.

De astă dată, reacţia moldovencei a fost cea mai prost inspirată.

Stăteam în spatele lui Daniel şi am putut vedea cu propriii mei ochi ceea ce nu aveam să mai apuc vreodată la un joc de pocher. Evreul aruncă trei popi şi-şi păstră un valet şi un decar de pică.

Ca din întâmplare, îi aruncase pe faţă, ceea ce a contribuit la deruta completă a celor doi parteneri. Puseră toată tevatura pe seama vodcii şi a femeii de lângă el şi, o dată cărţile schimbate, începură să pluseze. Evreul era însă mult prea versat. Cu o rapiditate pe care nu ai fi presupus-o la un

om total beat, înlocui două din cele trei cărţi primite. I-a lăsat pe ceilalţi doi să-şi epuizeze toate hârtiile din faţă şi a plătit până la ultimul cent.

După care şi-a aruncat cărţile pe masă, la vedere. Avea culoare. Rămăseseră cu toţii interzişi. Aşa ceva nu se mai pomenise niciodată în îndelungata istorie a pocherului. Daniel se întoarse spre mine şi îmi plasă câteva bancnote aşa, în dorul lelii. Se prinsese jigodia că văzusem mânăria şi acum mă cumpăra. Cu atât mai bine. Ia să mai dea şi Iuda bani, în loc să-i primească.

Mircea şi Iusuf intrară la rândul lor în joc şi banii începură treptat să-şi schimbe stăpânul. Acum se juca cu armele pe masă, aşa că Daniel era obligat să apeleze la toată seriozitatea lui.

Între timp, Grigori adormise buştean, aşa cum îl lăsasem, trântit într-un jilţ de pe vremea lui Ştefan cel Mare şi doar mişcările ritmice ale stomacului dădeau de veste că mai era încă viu.

Nu aveam chef de frecat cărţile, mai repede m-ar fi atras o partidă de amor şi cum prin zonă nu prea mai aveai ce alege, am coborât la parter.

Nici aici situaţia nu era mai strălucită. „Scriitori” în civili zăceau pretutindeni, flancaţi de câteva bucăţele, una şi una. Dar, din păcate, adormite.

Am ieşit în faţa vilei şi am tras adânc aer în piept. Mirosea a balegă de vită nedusă la montă. În scurt timp, noaptea avea săi dispară şi începea o nouă zi. Trasă la indigo. Mă încerca iarăşi acea senzaţie tâmpită de inutilitate, de vieţuire zadarnică şi, când m-am gândit la Liana, aproape că mi-a venit să urlu. În fiecare bărbat care înşeală o femeie, fie ea soţie sau doar ibovnică, există, combinată cu orgoliul cuceritorului şi tristeţea animalului ieşit din canoanele stricte ale supravieţuirii.

Am luat-o aiurea prin pădurea de brazi, zgribulindu-mă în uniforma mea de doc. La câteva sute de metri, am întâlnit un fel de pavilion de vânătoare. Am vrut să trec mai departe. M-a oprit o voce de femeie venită de nici unde:

— Hei! Te-ai sculat cu noaptea-n cap sau n-ai apucat săi dormi?

La o fereastră situată la etajul pavilionului, învelită în ceva ce semăna cu o pătură, o tipă la vreo douăzeci de ani îşi sprijinea ţâţele generoase de pervaz, privindu-mă ironic.

— Ce e? Gata? Ţi-ai înghiţit limba? Sau nu ştii moldoveneşte?

— *Iob tvoiu mati!*[29] îi răspunsei arţăgos.

— Ah, eşti muscal, car’ vasăzică! făcu ea dezamăgită.

— Muscal e tac-tu! Dar unde ai auzit tu de limba moldovenească?

Tânăra dădu drumul unui râs cristalin, dispăru un moment şi, când reapăru, avea în mână o sticlă de şampanie rusească, pe care o agita ca pe un steag.

— Ce-ar fi să sărbătorim?

Am privit-o chiorâş.

— Ce? Ziua limbii tale?

Îmi făcu cu ochiul ştrengăreşte.

— De ce nu ziua limbii tale?

Acum, fie vorba între noi, unde merge mia, merge şi suta! Am urcat la etaj şi mi-a deschis ea. Era îmbrăcată într-un baby-doll negru, cu tiv dintr-o dunguliţă roşie. Arăta straşnic, sau aşa mi se părea la lumina lumânărilor în starea mea de beţie.

— Ce caută o fată ca tine într-un loc ca ăsta? am întrebat-o, de altfel, total idiot.

— E hotelul nostru.

— Ce hotel? am făcut eu nedumerit.

— Al personalului care deserveşte hanul.

— Hanul? Aha, Casa scriitorilor!

— Ce? întrebă ea, izbucnind iar în râs. Casa scriitorilor?! Da, poţi să le zici şi aşa!

Nu se mai putea opri din râs, aşa că am apelat la sticla de şampanie şi am umplut două pahare aflate mai la îndemână.

— Şi tu? reluai eu conversaţia educativă. Stai singură aici?

— Colegele mele sunt la muncă.

— Aha, zisei eu. La… Muncă. Adică cele de la… „Casa scriitorilor”. Muncesc, muncesc, nu glumă. Fac şi ore suplimentare, după câte am putut constata.

— Nu e necesar să faci pe deşteptu’! mi-o tăie ea. Anisia!

— Anisia! repetai şi eu voios, crezând că e vorba de vreun salut de pe la ei, atunci când bei un pahar.

Fata râse din nou pe îndelete, iar eu începusem să mă simt în rolul lui Stan şi Bran laolaltă.

— Anisia e numele meu, mă lămuri tipa.

— Florin! strigai şi eu, înveselindu-mă dintr-o dată. N-aş fi crezut că eşti moldoveancă. N-ai accent.

Anisia zâmbi enigmatic:

— Sunt din Bucovina, de lângă Cernăuţi. Moldovenii din Bucovina nu-s totuna cu cei din România sau din Basarabia, sau din Herţa. Avem rădăcini identice, dar tulpini diferite!

— O intelectuală! exclamai eu, sorbind un al doilea pahar cu şampanie dulce.

— Ştii cum se spune, continuă ea, nebăgându-mă în seamă, că singura ţară din lume înconjurată de români este România!

— Hai că aici m-ai dat gata! Deci, ca să conchid, înţeleg că tocmai am fost invitat la un simpozion cu tema „Românismul şi evoluţia lui de la Burebista la Iliescu!"

M-am ridicat oarecum în picioare şi am tras o temenea, fiind cât pe-aci să mă lovesc cu fruntea de masă.

— Doamnă, înalte comandamente mă cheamă în aceste momente grele pentru ţară… care ţară, nu mai ştiu nici eu, ca să fiu sincer… mă cheamă, spun şi glasul lor îmi cere să mă retrag cu toată viteza.

Am râgâit convingător şi am continuat:

— Dar înainte de a părăsi această minunată întrevedere, mi-aş permite o întrebare. Dumneavoastră nu sunteţi tot la muncă, asemenea colegelor? Sau sunteţi la ciclu?

— Nu e cazul s-o faci pe durul cu mine, mârâi ea ca o pisică sălbatică.

Mă prinse de ceafă şi mă sărută cu buzele ei cărnoase şi roşii. Limba începu să-mi scotocească prin cotloanele gurii, timp în care bătrâna mea pendulă o luă din loc ca la comandă: „Companie, după mine, înainte!"

Ne-am dezbrăcat nerăbdători unul pe celălalt. I-am luat în mâini ţâţele mai tari ca lemnul de stejar, în timp ce ea avea grija de boaşele mele umflate, ca nişte baloane din povestirile lui Jules Verne. Eram excitat la culme, iar când am pătruns-o, am ştiut că totul nu va dura mai mult de un minut şi asta numai din cauza băuturii.

Eram asemenea a doi sprinteri porniţi în ultima lor cursă pentru câştigarea medaliei olimpice de aur. Femeia se frământa şi gemea, picioarele ei se încolăciseră de ale mele, ca în final să şi le ridice, strângându-şi muşchii vaginului cu violenţă. Eram aproape *penis captivus.* Am explodat şi pot să spun că şi astăzi mă mai gândesc la orgasmul acela. Ceva continuu, gustând dulceaţa cu orice altceva decât cu papilele gustative.

Cred că am adormit instantaneu cu capul pe sânii Anisiei. Ce poate fi mai bun şi mai sigur ca sânul unei femei care îţi aminteşte de mamă?! M-am

trezit automat după o oră. Eram mai odihnit decât dacă aş fi dormit două nopţi. Anisia stătea sprijinită într-un cot şi mă mângâia pe păr.

— Soldat, spuse ea, e cazul să te scoli. Mi-ai spus că la ora zece trebuie să te prezinţi la ai tăi.

A dispărut pentru câteva clipe la bucătărie şi s-a întors cu o tavă pe care se găseau o ceaşcă de cafea aburindă, o farfurie cu murături şi un pahar cu şampanie.

— Nu te strâmba. E combinaţia cea mai bună. Şampania te drege, murăturile îţi curăţă vodca, iar cafeaua te trezeşte!

— Parcă ai fi un manual de medicină. Ştii cam multe pentru vârsta ta. Doar că nu ţi-am spus nimic despre programul meu de astăzi.

Avea faţa prelungă şi ochii ei migdalaţi îmi dădeau în continuare senzaţia de nefiresc. Femeile au două calităţi: ştiu să se copilărească şi mai ştiu să retrezească în tine complexul lui Oedip.

Pe deasupra, Anisia mai era şi frumoasă. I-am aruncat cafeaua în ochi şi i-am întors la spate mâna cu care apucase patul Makarovului meu, de care nu mă despărţeam niciodată. Am auzit un zgomot ca şi cum s-ar fi rupt un lemn uscat şi am ştiut că i-am frânt-o la fix. Mici bale roşiatice îi curgeau pe la colţurile gurii, îmi aruncă priviri care, dacă s-ar fi putut materializa, m-ar fi ucis într-o secundă.

— Deci aşa, încheiai eu. Ai crezut că mă poţi duce. Tipii de la Bucureşti te-au implantat aici, nu?

— Eşti nebun, spuse Anisia, strângându-şi la piept braţul rupt. Îţi pica pistolul din toc şi am vrut să ţi-l pun la loc. Dumnezeule, mi-ai fracturat osul!

A căzut la podea, gemând ca o căprioară rănită şi instantaneu am fost cuprins de o excitaţie cumplită. Am sărit pe ea şi am violat-o, ţinându-i mâna la gură, ca nu cumva ţipetele să atragă atenţia cuiva. Când am ejaculat, mi-am înfipt dinţii în ţâţa ei, moment în care şi-a înfipt şi ea colţii în mâna care-i astupa gura.

Am ţipat amândoi şi de extaz şi de durere şi cred că Goya se învârtea în mormânt de ciudă că nu reuşise să prindă scena asta.

Greşisem complet. Anisia nu era „pregătită" pentru mine, ci pentru Grigori. Dar Grigori se îmbătase prea rău ca să-şi mai amintească că avea stabilită o întâlnire spre dimineaţă, în pavilionul personalului de serviciu. Anisia mă confundase cu el. Grigori îmi datora viaţa. N-avea s-o afle niciodată, evident şi oricum nu m-aş fi aşteptat la recunoştinţa lui. În

mercenariat, recunoştinţa este la fel de rară ca o muscă soldăţească pe un rahat de ofiţer. Pentru mine, ca şi pentru Mircea, era pregătit alt „ied”.

Deşi misiunea suna la fel: „Prindeţi-l şi lichidaţi-l!”

Fragmente din stenograma conferinţei de presă susţinute de generalul L”””” în localul fostului Minister de Interne din Tiraspol:

„Generalul L””: *Vă pot spune cu tot discernământul că în raioanele Cocieri şi Coşniţa, ca şi pe linia frontului, au sosit unităţi de artilerie de mare putere. De asemenea, vă fac cunoscut că unităţi ale Armatei a 14-a specializate în informaţii şi depistare au constatat că pe aerodromul din Mărculeşti avioane MIG-29 aparţinând flotei aeriene a Republicii Moldova au fost deservite de douăzeci şi doi de piloţi români voluntari. Nu contest faptul că piloţii români sunt printre cei mai buni din lume, dar ce caută ei în afara graniţelor ţării lor? Avem, de altfel, informaţii despre sprijinul logistic acordat de ofiţeri români trupelor speciale moldoveneşti, OPON. Domnilor, pe scurt, nu reprezintă toate acestea o implicare a României într-un teritoriu care nu-i aparţine? Doar a recunoscut independenţa Moldovei? Atunci, de ce se cere retragerea armatei mele? Suntem aici şi aici vom rămâne, pentru a contracara forţele de care tocmai v-am vorbit.*

Corespondentul Bas Press: *Domnule general, v-am ascultat cu atenţia cuvenită şi vă dăm dreptate în toate cele. Întrebarea este: credeţi că Armata a 14-a poate fi considerată ca o forţă de menţinere a păcii*?

Generalul L””””: *Din păcate pentru toţi, pacea se măsoară încă prin teroare. Cu cât celălalt, inamicul, se teme de tine, cu atât şansele de război scad. Şi invers. Noi căutăm un echilibru în arme, nu în zâmbete!*

Corespondentul Roma Press: *Domnule general, vedeţi cum arăt?*

Generalul L””””: *Aţi avut vreun accident?*

(Râsete izolate).

Corespondentul Roma Press: *Da, m-am lovit în nişte pumni şi în nişte bâte.*

Generalul L”””” (tuşeşte): *Nu înţeleg ce legătură are lucrul acesta cu obiectul conferinţei. Nu suntem poliţia moldovenească şi nici Medicii Fără Frontiere.* (Râsete izolate) *Există destule spitale în Tiraspol pentru a vă trata de orice vă doare.*

Corespondentul Roma Press: *Am fost bătut aici, în Tiraspol, de trei indivizi, care mi-au lăsat un bilet pe piept:* Voi, românii, ar trebui să fiţi stârpiţi de mici.

Generalul L””””: *Bun; şi? Poate-i adevărat!*

(Râsete generale).

Corespondentul Roma Press: *De unde ştiau cei care m-au bătut că sunt român*?

Generalul L'"'": *Repet, nu suntem poliţia moldovenească şi nu acesta e obiectul conferinţei de presă. Dacă nu mai aveţi alte întrebări…*

Corespondentul Nozevissimia Gazeta: *Domnule general, o altă întrebare, dacă se poate?*

Generalul L'"'": *La obiect, la obiect!*

Corespondentul Nozevissimia Gazeta: *Desigur. Este adevărat că pe frontul moldovenesc luptă detaşamente formate din mercenari români şi de altă naţionalitate?*

Generalul L'"'": *Da, avem asemenea informaţii. Ei se autodenumesc Legiunea Străină. O mână de mercenari care au luptat pe mai multe fronturi din diferite puncte ale globului.*

Corespondentul CNM: *îmi cer permisiunea să vă întreb dacă ar fi posibilă o înţelegere secretă a Chişinăului cu Moscova şi cu Tiraspolul.*

Generalul L'"'" (duce mâna la casca prin care i se traduce); *Nu înţeleg întrebarea.*

Corespondentul CNM: *Voiam să întreb dacă ar fi posibilă, în opinia dumneavoastră, o înţelegere secretă între Chişinău, Moscova şi Tiraspol privind desfăşurarea conflictului local, în vederea împiedicării unirii Moldovei cu România.*

Generalul L'"'": *Republica Moldova a fost întotdeauna independentă, fie ca provincie autonomă a Rusiei, fie, vremelnic, a unei alte ţări. Orgoliile teritoriale, dacă nu sunt susţinute de o înzestrare armată bine pusă la punct, nu au nici o valoare. Repet, pacea o fac armele…"*

IV

— Şi cele două bătrâne se întâlniră în pragul *cimitirului.* „Dar tu câţi ani ai?” întrebă una dintre ele. „Nouăzeci şi doi!” răspunse cealaltă. „Aha, nouăzeci şi doi… Şi… Te mai întorci acasă?”

Inconfundabilul Daniel, care căuta să ne facă viaţa mai uşoară, ca şi pe a lui. Traversaserăm Nistrul, râul ăsta blestemat de istorie, ca orice râu care desparte două popoare şi tropăiam vânjos spre un sat aflat în vecinătatea Varniţei. Misiune de comando: „Ocupaţi satul şi creaţi impresia că frontul s-a deplasat peste noapte. Nu aveţi acoperire pe flancuri. La atac frontal, vă retrageţi.”

Simţeam cu toţii deja nervozitatea frontului. Trasoarele mânjeau întunericul cu dungile lor sângerii. Răpăitul mitralierelor ne izbea urechile cu răutate. Undeva, în depărtare, unităţi de artilerie acopereau un teritoriu al nimănui. *Un război ciudat.*

La intervale, escadrile de avioane străbăteau cerul fără a-şi arunca încărcătura de rachete. Fără a fi contrate de vreo baterie AA[30]. *Un război ciudat.*

Mircea îşi privi harta la lumina lanternei de camuflaj şi, după ce se consultă cu Grigori, ne făcu semn să-l urmăm. Schimbarăm traseul şi, peste nici o jumătate de oră, ne aflam pe vârful unui deal destul de înalt pentru a ne permite să vedem luminiţele unei aşezări omeneşti. Probabil, satul pe care trebuia să-l ocupăm.

Mircea îmi confirmă supoziţia:

— Copii, începe distracţia! Interzis orice foc de armă până la comanda mea. Acţionaţi numai la nevoie cu Kandra şi cu laţul de oţel. Dumnezeu să ne ajute!

Dumnezeu e invocat numai la greu. Dar Dumnezeu există numai în bucurie.

Linia frontului, cum vă spuneam, nu era îngrozitor de departe. Armele de toate calibrele răpăiau convingător, căutând din răsputeri să dea impresia unei confruntări pe viaţă şi pe moarte. Ar fi putut convinge pe oricine de aşa ceva. Nu pe un mercenar. Nu pe un luptător care trecuse prin Vietnam, Afghanistan, Yemen, Liban sau Abhazia. Sau pe oriunde moartea venea la ospăţ, ca invitat de onoare.

Coboram o colină dubioasă, cum sunt toate dincolo de Nistru, având antenele în funcţiune. În faţa mea, Mircea făcea eforturi speciale să-şi reţină înjurăturile. La un moment dat, se opri şi se întoarse spre mine.

— Ia zi-i, bătrâne, chiar nu-ţi aminteşte de nimic tot rahatul ăsta?

Am răspuns ca la şcoală:

— Ba da. De Marea Revoluţie din Decembrie de la noi.

— Cam aşa, confirmă Mircea. Cooperativa „Munca în zadar". Ei se fac că ne împuşcă şi noi ne prefacem că murim. Dar fiindcă trebuie şi dovezi, mai recrutăm un pluton de fârţangăi şi-i lăsăm să moară, pe bune.

Alunecă în noroiul dens şi abia îşi recăpătă echilibrul. În spatele meu, Daniel dădea evidente semne de nerăbdare. Am întors capul spre el şi i-am slobozit un vânt drept introducere politică.

— Ce e, scumpule, te interesează ce se discută aici?

— Du-te dracu'! icni Daniel, scuipând cu patos. Mai ia şi tu nişte Triferment din când în când, ştii că nu am mască de gaze. Nu mă interesează împuţitele voastre de discuţii. Vreau să ajung unde e de ajuns şi să mă odihnesc.

La marginea cătunului ne strecurarăm rapid în prima grădină întâlnită. Se pare că dulăii, foarte obişnuiţi prin părţile acelea, plecaseră în călătorie de nuntă, pentru că singurii care au reacţionat la sosirea noastră neaşteptată au fost trei porci care puteau umple la un loc o măcelărie de mărimea unui stadion.

— Ce-aţi spune de nişte fleici făcute ca la mama lor, cu chimbăr şi însoţite de niscaiva murături? se auzi şoapta lui Jacek.

— De unde murături în curtea asta? piui Daniel.

— O vorbă în plus şi în momentul următor putem fi morţi, zise Grigori vizibil nervos. Suntem pe cale să ocupăm un sat, nu o cantină populară.

— *Aferim!* se amestecă şi Iusuf în discuţie. Eu nu pot mânca porc. Cel mult murături, cred că Allah nu ar spune nu.

Ne-am apropiat de casa lungă cât un marfar şi am înconjurat-o. Ne ştiam fiecare misiunea. Nu era nevoie să ne mai spună cineva ce aveam de făcut. Jacek sparse fără zgomot lacătul care ţinea cele două uşi de la intrarea în pivniţă şi se aruncă rapid pe scările ştirbite. L-am urmat, gata să-l acopăr, în caz că am fi dat peste nişte „gazde" pregătite să ne ofere gloanţe în loc de pâine şi sare. Cât pe ce să-l răstorn pe polac.

— Uşurel, *pane*! suspină el. Uite şi murăturile.

La lumina lanternei, pe un perete plin de rafturi, se puteau distinge foarte multe borcane barosane, care sigur nu conţineau sule de maimuţă, cum văzusem eu la Muzeul de Ştiinţe Naturale „Grigore Antipa”.

— Priveşte şi acolo! completai eu, îndreptând lumina lanternei către nişte butoaie ce nu aveau nevoie de gură ca să vorbească.

Jacek îşi stăpâni cu greu strigătul de cucerire al strămoşilor săi Ieşi şi gustă pe îndelete dintr-un recipient. După vreo cinci minute de degustare, binevoi să-şi ridice capul şi să cuvinte:

— E vin. E dulce. E busuioacă. E tare.

— Eşti tâmpit, am continuat eu. Ţi-a luat cam mult timp să constaţi.

Dar cum nu aveam încredere nici în mine, am trecut şi eu la degustare. „Al naibii polonez”, mi-am spus în gând, „a avut dreptate!”

Am luat la pieptănat pivniţa, dar în afară de butoaie, borcane şi cartofi n-am mai găsit nimic. Staţia bâzâi şi auzirăm vocea lui Grigori:

— Echipele scotocitoare, după misiune, veniţi în casă pe intrarea din spate. Echipele de pază rămân pe poziţii până la ordin.

Jacek îşi închise staţia, care se pare că-l deranja în intenţiile lui şi se repezi cu vioiciune spre un alt butoi, ceva mai mic decât celelalte. Gustă şi aproape că era să leşine.

— *Holera!*[31] Am dat de ţuică! Ăştia nu au limite!

Desfăcu cu aviditate un borcan cu castraveciori şi începu să înfulece cu viteza unui supersonic pierdut de sub control. Între timp am descoperit o afumătoare unde-şi făceau veacul câteva zeci de şunci, cârnaţi şi bucăţi de slănină, într-o înţelegere comună. Băgăm în noi ca într-un depozit alimentar şi ne-am fi dorit să avem şapte burţi, nu una singură.

— Doamne, spuse polacul, dând drumul unei râgâituri repercutate în mii de ecouri de bolţile pivniţei, dacă ar fi să trăiesc numai ca să mănânc, n-aş refuza să mă mai nasc o dată.

Nu trebuia să-i uităm nici pe camarazii de deasupra, aşa că am îndesat în raniţe până când nu le-am mai putut închide.

Staţia mea bâzâi din nou şi vocea lui Grigori ne zgârie iarăşi urechile mai abitir decât un glaspapir:

— Echipa doi! N-aţi auzit ordinul? Echipa doi, adunarea imediat la punctul ordonat!

Polonezul înjură scurt de mamă şi făcu stânga-mprejur, nu înainte de a-şi umple bidonul pentru apă cu binecuvântata ţuică moldovenească.

Sus, lucrurile nu păreau a se desfăşura în favoarea noastră. Sosiserăm ultimii, iar Grigori nu scăpă prilejul să ne ia puţin peste picior.

— La cooperativa din sat s-au adus baterii nou-nouţe. E timpul să le schimbaţi pe cele băşite din staţiile voastre de recepţie. De cinci ore strig după voi.

Ceea ce era o aberaţie. Nu trecuseră nici douăzeci de minute de când intraserăm în ograda gospodarului. Am aruncat o privire rapidă în jur şi am fotografiat într-un colţ doi bărbaţi şi o femeie legaţi fedeleş, cu căluş la gură. „Gazdele", am presupus în gând. Într-un alt colţ, trei copii cu părul blond ca un lan de grâu ne priveau cu ochii mari, căznindu-se să nu plângă.

Grigori îşi aprinse una dintre mahorcile lui deja legendare şi trase calm o flegmă în paharul cu vodcă pe care tătarul intenţiona să şi-l ducă la gură.

— Cum vă spuneam, ne informă sergentul, ne împărţim în aceleaşi echipe, dar cu destinaţii diferite. Echipa unu cercetează flancul stâng, echipa doi flancul drept. Echipele trei şi patru împreună cu mine ne împrăştiem în evantai pe centru. Întâlnirea peste o jumătate de oră în celălalt capăt al satului. Nu se iau prizonieri. Suntem o trupă de comando şi, după cum bine ştiţi, în asemenea situaţii e bine să trageţi înainte de a vedea în cine. Suntem singuri, domnilor, într-un teritoriu stăpânit de forţe malefice.

Sergentul privi spre Mircea, care stătuse până atunci în penumbră. Nu părea nici acum dispus să intervină. Dădu doar aprobator din cap.

— Asta e! făcu în sfârşit Grigori. Întrebări există?

— Una, zise încet tătarul. Care-i legătura dintre misiunea noastră şi flegma domnului sergent din vodca mea?

— În primul rând, răspunse cu aceeaşi voce înceată Grigori, ia mâna de pe pistol, ca să nu te trezeşti cu un încărcător întreg în capul tău chel. În al doilea rând, vodca pe care ai luat-o era din sticla de colo, adevărat? Bine. Şi acum să facem o mică demonstraţie.

Luă paharul cu vodcă şi-l turnă într-un vas cu lapte aflat pe podea. Chemă cu glas dulce pisica şi o gâdilă sub bărbie, îndemnând-o să soarbă din lapte. Ceea ce pisica şi făcu. La nici zece secunde, murea în chinurile cele mai cumplite.

— Nu te-am oprit pentru că te iubesc, îi spuse Grigori tătarului, ci pentru că acum e nevoie de fiecare om.

Îşi armă Mpi-ul şi trase o rafală scurtă spre colţul unde se aflau cei doi bărbaţi şi femeia. Trei vieţi luate într-o secundă pentru a servi de exemplu şi

altor amatori de risc. Trei vieţi luate într-o secundă pentru a servi de exemplu unei trupe şi aşa dedate sălbăticiei războiului. Fiecare asasinat reprezenta însă un nou impuls în perturbarea nebuniei de care continuau să se folosească potentaţii zilei.

— O jumătate de oră! preciză moldoveanul, punând piedica automatului.

Ne-am împrăştiat ca furnicile la ordinul reginei. Mergeam în spatele lui Jacek, noi formând echipa doi, ocolind cu grijă uliţele şi spaţiile deschise. Săream gardurile dintre grădini şi inspectam prin ferestre ce se întâmplă în Case. Ne puseserăm amortizoare la CK-urile noastre, iar dulăii, care începuseră să devină din ce în ce mai numeroşi, treceau în linişte Stixul animalelor.

De obicei, CK-urile nu acceptă amortizoarele. Sunt arme de asalt cu ţeavă scurtă şi cu pat rabatabil. Arme fără recul. Cehii le proiectaseră pentru lupte de stradă, în care nu mai ai timp să şi ocheşti. Un încărcător de 110 cartuşe îţi putea asigura destulă independenţă pentru ieşirea dintr-un rahat. Faptul că minunatele noastre arme fuseseră produse în China, după o licenţă cehă şi că ne parveniseră pe filiera turcă, iar nu era excesiv de important. Ceea ce era cu adevărat important se putea rezuma în două cuvinte: într-un CK puteai avea mai multă încredere decât într-un frate.

Începusem să obosesc de la salturile pentru care m-ar fi invidiat şi un cangur matusalemic. Simţeam însă în ceafă respiraţia polonezului şi nu mă puteam opri. Oboseala permisiei începea să-şi spună cuvântul. Cât ar părea de contradictoriu pentru un civil, dar permisia înseamnă mult mai multă oboseală decât îţi provoacă lupta propriu-zisă.

Jacek fluieră scurt şi mă oprii.

— Ce e, târfă poloneză? Dacă m-ai oprit ca să te pişi, te aşteaptă un glonţ de 7,65 mm.

— Vorbeşti ca un papagal pederast. Am nevoie de puţină odihnă, adăugă el, trăgând cu râvnă din bidonaşul plin cu ţuică.

Am vrut să-l înjur mai pitoresc decât ar fi făcut-o un bătrân; lup de mare, dar am rămas cu gura căscată. Şi nu ca să-mi toarne-n ea din bidonaşul minune, ci pentru că din urechea lui dreaptă crescuse din întuneric o ţeavă mai lungă decât o noapte de iarnă.

Nu mai era timp pentru Kandra sau pentru laţ. Am apăsat pe trăgaciul CK-ului, fără să ochesc în direcţia în care bănuiam că ar fi purtătorul puştii. Ghicisem bine. Am descoperit la lumina lanternei un ţăran destul de prost îmbrăcat, ţinând încă în mâini o carabină de vânătoare model rusesc.

Jacek zâmbi strâmb şi trase iar o duşcă din bidonaşul lui de Saint Bernard, după care deschise gura şi pentru altceva:

— *Dziekujem, kolega*[32]! Se pare că tocmai mi-ai salvat viaţa.

Îl privi mai îndeaproape pe cel doborât şi adăugă:

— Un locuitor nevinovat al acestor meleaguri.

— Nevinovat, cum spui tu, zisei, dar care era gata să te transforme într-un mort vinovat!

În nici zece minute, săparăm cu lopeţile noastre Linemann o groapă nu prea adâncă, dar destul de primitoare pentru trupul „nevinovatului locuitor al acelor meleaguri”. Întârziaserăm şi aşa prea mult, drept care restul drumului am ţinut-o numai într-o fugă.

— Satul e curat! conchise Mircea, după ce ne adunarăm cu toţii. La primărie e o cameră cu arme şi muniţii şi un post telefonic. Nu-i foarte important, dar e bine de reţinut. Grigori, iei o echipă şi te ocupi de anihilarea primăriei. Ceilalţi…

Se întrerupse şi rămase în aşteptare cu urechile ciulite. Îl priveam nedumeriţi, dar nu şi neîncrezători. Mircea era unul dintre cei mai buni luptători de gherilă.

Apoi, auzirăm şi noi tropotele. Priveam prin binoclurile noastre, dotate cu lentile infraroşii şi nu ne venea să ne credem ochilor. Dar lucrurile stăteau chiar aşa. La orizont se desfăşura o linie de călăreţi care chiuiau amarnic şi-şi agitau ameninţător săbiile.

O clipă am avut senzaţia că ne aflăm pe un platou de filmare, unde se trage o coproducţie după *Cavaleria rusticană.* Doar o clipă. Pentru că apoi, am ştiut că totul este real.

Aveam în faţă un autentic detaşament de cazaci de pe Don, îmbrăcaţi în costume tradiţionale, cu căciuli de astrahan trapezoidale şi cu cartuşiere în bandulieră peste tunicile negre.

— Ce, le trebuie cartuşiere, strigă bine dispus Daniel, dacă au săbii?!

— Beleşte-ţi ochii, soldat! strigă Grigori. Poţi distinge Nagane în buzunarele pantalonilor şi pistoale-mitralieră la oblâncul şeilor.

— Îi putem curăţa cu câteva rafale de mitralieră! continuă evreul să propună soluţii viabile.

— Lăsaţi staţiile pe recepţie! strigă Mircea. Din momentul ăsta răspundeţi doar ordinelor mele. Nu trage nimeni! Sunt observatori în zonă şi nu uitaţi că mai sunt şi staţiile de detectare video şi audio ale Batalionului

de relee şi cabluri din Varniţa. Nu vă lăsaţi descoperiţi. Suntem o grupă de comando, nu o formaţiune de luptă regulată.

Stăteam în continuare ca la spectacol. Aşa ceva nu era de conceput, oricâtă vodcă ar fi existat pe lume.

— Ordon, se auzi glasul lui Mircea în staţii, să ocupaţi clopotniţa şi subsolul bisericii! Echipa doi acoperă suprafaţa. Legătura numai prin staţie!

Ne-am repezit spre biserica veche şi dărăpănată şi, conform instrucţiunilor, am dat buzna cu Jacek pe uşa de metal, care a cedat imediat „insistenţelor" noastre. Celelalte echipe au ocupat clopotniţa şi împrejurimile. Am luat poziţie şi am aşteptat să vedem ce se întâmplă.

Eram în plin western. Cazacii beţi turtă îşi biciuiau cu pasiune caii plini de spumă, scoţând urlete de girafă în durerile facerii. Unul dintre ei scăpă frâul şi l-am văzut răsturnându-se ca un sac sub copitele cailor care veneau din urmă. Erau cu toţii prea ocupaţi pentru a se opri şi a acorda primul-ajutor. Şi îngrozitor de grăbiţi. Atât de grăbiţi să cucerească bietul sătuc, încât, din cauza vitezei, depăşiră hotarul aşezării şi se treziră în plin câmp. Se treziră e un fel de a spune.

Cel care părea a fi starostele trase o chiuitură anume şi bravii noştri cazaci îşi struniră caii, prilej cu care încă trei voinici picară peste capetele bietelor patrupede, care nu ştiau ce să mai creadă. Zăboviră ei o vreme spre a se sfătui şi la scurt timp văzurăm aprinzându-se o mulţime de torţe. Ne aşteptam. Urma trecerea prin foc. Cred că nu există popor mai sălbatic ca slavii.

S-au întors la trap, aruncând cu torţele pe acoperişurile caselor, calmi, detaşaţi, ca şi cum ar fi oferit un foc unui fumător ocazional. Uliţele se umplură repede de bărbaţi, femei, copii, ţipând şi alergând de colo-colo, fără nici o direcţie anume. Vedeam oameni arzând, tăvălindu-se, ridicându-se din nou şi iarăşi alergând, fără să realizeze în panica lor că nu făceau decât să înteţească flăcările ce îi cuprinseseră. Ţipetele atinseseră paroxismul, dar şi mai sonore erau râsetele sălbatice ale cazacilor. Câţi va descălecaseră şi fugeau clătinându-se, cu săbiile scoase, după sătenii înnebuniţi. Îi străpungeau pe la spate sau, când nu-i mai ajungeau, trăgeau cu Naganele.

Un bătrân căzut în genunchi cerea îndurare pentru nepotul lui de câţiva anişori, care de spaimă nu putea nici să plângă. Un cazac s-a apropiat de ei şi le-a tăiat capetele aproape dintr-o singură lovitură. Şi-a lins sabia plină de sânge şi a început să danseze pe trupurile inerte.

Alţi doi prinseseră o femeie şi, după ce i-au smuls hainele, au violat-o acolo, pe uliţa plină de noroi şi sânge. Au lăsat-o întinsă, cu picioarele desfăcute, după care au dat la iveală o sticlă, probabil spre a cinsti evenimentul.

Deşi ne aflam în anul 1992, eram în plin Ev Mediu. Iar ordinul lui Mircea nu venea. Îi ştiam în clopotniţă, pe el şi pe Daniel, ştiam că văd şi ei ce vedeam şi eu, dar mai ştiam că, dacă am fi deschis focul, am fi fost descoperiţi şi atunci ne puteam lua rămas-bun de la viaţă.

O duşcă din bidonaşul lui Jacek şi o ţigară cu opiu îmi mai calmară nervii, întinşi ca o sârmă de echilibrist. N-am vrut să mă mai uit, dar o forţă necunoscută, sau nevoia ancestrală de cruzime, mă sili să-mi ridic din nou ochii la atrocităţile care se petreceau afară.

Un singur călăreţ, starostele după cum părea, rămăsese călare. Se învârtea de colo-colo cu mâna stângă în şold şi simţeam o nevoie nebună să-i înfig câteva gloanţe în ţeastă. Dar consemnul era clar: nu trageţi fără ordin!

Dinspre sat venea un vaiet continuu, asemenea unei tânguiri a sufletelor moarte. L-am privit scurt pe Jacek: mâna în care ţinea binoclul cu infraroşii îi tremura vizibil. M-am descheiat la prohab şi am urinat cu o poftă de cal. N-am apucat să mă mai închei. Staţia pârâi şi auzii vocea lui Mircea:

— Lăsaţi-i să plece! Nici un foc! Repet! Lăsaţi-i să plece! Ripostaţi numai dacă sunteţi atacaţi.

Cazacii însă nu păreau foarte dispuşi să părăsească satul abia cucerit. Încinseseră la lumina focurilor un dans de pe la ei, forţând două femei cu hainele făcute zdrenţe să le ţină isonul. La intervale, trăgeau în aer cu Naganele, chiuind diavoleşte. Spectacolul risca să continue până în zori, ceea ce ne-ar fi dezavantajat total.

Erau însă răzbiţi de oboseală şi de băutură. S-au retras la pas, consumându-şi ultimele rezerve de vodcă şi comentând pertinent evenimentele ce avuseseră loc. Starostele rămăsese cu mâna stângă înfiptă în şold, ceea ce mă făcu să cred că adormise în poziţia respectivă, cum se obişnuise probabil în incursiunile de până atunci. Noroc cu calul sătul de excesele stăpânului. Animalul ştia drumul către grajd şi asta era de-ajuns.

Ne-am adunat în mijlocul bisericii, părând umbrele icoanelor de pe pereţi. Vâlvătăile focurilor din sat ne luminau chipurile parcă tăiate în piatră.

— Domnule comandant, zise Grigori, neaşteptat de oficial, ştiu că nu este permis, dar aş vrea să vă cer o îngăduinţă.

— Vorbeşte, spuse scurt Mircea.
— Cer permisiunea să lipsesc o oră din dispozitiv.
— Eşti nebun. Vrei să-i căsăpeşti de unul singur? E moarte curată. Nu pot fi de acord cu aşa ceva. Nimeni dintre noi nu e fericit de cele întâmplate, dar avem o misiune.
— Domnule comandant, cer încă o dată permisiunea să lipsesc o oră din dispozitiv.
— Perfect. O ai. Chiar dacă nu ţi-aş fi dat-o, tot ai fi plecat. E ultimul tău drum, nu uita lucrul ăsta. Îţi plâng compatrioţii, dar nu sunt nici primii, nici ultimii asasinaţi mişeleşte.
Grigori se ridică în picioare şi ne privi pe fiecare în parte.
— Singur sau nu, eu plec. Dacă cineva se învredniceşte să mă urmeze, n-are decât. N-o să câştige nimic, nici un ban, vă asigur.
— Poate nişte gloanţe în ţeastă. Mă rog, văd că nebunia e contagioasă. Cine vrea… Voluntariat fără aprobare superioară. Mă fac că nu ştiu. Dar dacă într-o oră nu sunteţi înapoi, vă consider pe toţi dezertori. Pe toţi, dacă mai e cineva care să-l urmeze pe moldoveanul ăsta nebun.
Grigori râse sfidător şi scoase din raniţa cu grenade o sticlă de basamac.
— Hai, fricoşilor, nu vă e poftă de puţin sânge rusesc?
În pofida oricărei logici elementare, am sărit în picioare, urmat aproape imediat de Aram şi Iusuf.
— Aşa, copii, zise Grigori, acum se vede în care sânge curge ura pentru sălbaticii ăştia de slavi!
Mircea mă privi ciudat, dar nu comentă în nici un fel. Inspiră adânc şi vorbi ca un bătrân apăsat de problemele lumii:
— Probabil că în sat au mai rămas vreo doi-trei cazaci căzuţi în cap, dar nu morţi de-a binelea. Aveţi nevoie doar de unul care să fie în stare să vorbească. Aflaţi unde au tabăra. Restul vă priveşte. Nu uitaţi că nimeni nu ştie de existenţa noastră prin locurile astea.
Grigori salută şi se repezi la uşă. Îl urmarăm cu vioiciune, de parcă ne îndreptam spre un bordel renumit.
— Allah e mare! murmură Iusuf. Bunicul meu a fost tras în ţeapă de un locotenent cazac. Allah spune să nu ne răzbunăm, dar să stârpim răul. Allah ne conduce!
Satul încă ardea. O imagine apocaliptică: corpuri omeneşti sfârtecate, membre şi capete împrăştiate peste tot, copii cu cuţite înfipte în gât şi cu ochii întorşi către un cer rămas neîndurător pentru ei, femei umblând ca

bete şi răcnind cu disperarea animalului pregătit pentru jertfă. Şi, peste tot, focul, unind cerul cu pământul într-un sacrilegiu binecuvântat de Diavol.

Tot Grigori, cu mirosul lui de copoi, dădu peste un cazac mai mult mort decât viu. Important pentru noi era că mai respiră, scoţând pe gură sunete ininteligibile, ce-i drept, dar dătătoare de speranţe.

Aram scotoci în trusa lui medicală şi umplu o seringă de unică folosinţă cu conţinutul unei fiole mici, de culoare verzuie. Îi suflecă cu dexteritate mâneca uniformei şi-l prinse pe cazac cu două degete de fier ceva mai sus de încheietura cotului. Îi înfipse acul în venă şi-i injectă conţinutul seringii.

Bănuiam că era pernol[33]. Când, la nici un minut, cazacul începu să se mişte, mi-am zis că avusesem dreptate. Mai folosisem metoda asta în Cambodgia. Prizonierii aflaţi pe moarte erau treziţi pentru câteva minute prin injectare cu pernol, ca să dea informaţiile necesare. După care, evident, murea şi nu oricum, ci în chinuri violente.

Cazacul făcu ochi şi ne privi nedumerit.

— *Gdzie byc obecnym*[34]*?*

O polonezo-ucraineană de baltă. Jacek ar fi râs cu poftă. Grigori nu avea timp. Îl prinse hotărât de boaşe şi i se adresă în ruseşte:

— *Brat,* ne-am rătăcit în stepa asta nesfârşită. Trebuie să ne duci în tabăra ta. Acolo îţi vei găsi şi tu salvarea.

Cazacul zâmbi cooperant şi, în secunda următoare, ne aruncarăm fulgerător la pământ. Alarmă falsă. Omul dăduse drumul unui şuvoi de diaree, efect sigur al serului lui Aram. Grigori îşi apropie capul lui hidos de faţa suferindului şi-i şopti cu voce dulceagă:

— Tabăra ta. Tabăra. Unde e? Acolo te vom duce şi îţi vei putea regăsi camarazii.

Cazacul deschise gura, dar, în loc de cuvinte, scoase la iveală resturi ale mesei din cursul zilei. Grigori îşi şterse calm borâtura de pe cizme şi-i spuse lui Aram:

— Cred că ai greşit doza. Nu trebuia să-l omori imediat.

— I-am făcut o doză normală, se grăbi să croncăne armeanul. Are prea mult alcool în el.

Fără nici o pregătire, cazacul începu să vorbească. Grigori se aplecase să prindă fiecare cuvânt, dând din cap ca o pendulă ieşită de sub control. Rânjetul i se lăbărţa pe gura ştirbă. La lumina focurilor, chipul lui ar fi luat cu siguranţă premiul la concursul „Cine ne sperie mai tare”. Îşi puse degetul mare şi arătătorul mâinii stângi pe beregata cazacului şi strânse brusc, ca şi

cum ar fi avut un spasm. Tehnică învăţată în cursul antrenamentelor din taberele de dincolo de Urali, aplicată cu rezultate remarcabile în Afghanistan şi apoi la Moscova, când o făcea pe bodyguardul unui mahăr din lumea interlopă.

Iusuf îşi scoase kafirul mai ascuţit ca un brici şi-i tăie o ureche cazacului trecut deja în lumea celor drepţi. Parcă eram la sfârşitul unei coride. Îşi băgă urechea în buzunar şi sări în picioare.

— Ce mai stăm? Am aflat ce ne interesa. În cartea sfântă scrie că reclamaţiile ulterioare nu se iau în considerare.

Alergam încovoiaţi, fără să ştim ce ne aşteaptă în faţă. Un lucru era sigur: mergeam să ucidem. Cred că trecuserăm de liniile gardiştilor, când sergentul se opri şi se aruncă la pământ. La vreo douăzeci de metri de noi, în jurul unui foc uriaş, împrăştiaţi peste tot, cazacii îşi vedeau de treaba lor. Unii dormeau, alţii continuau sărbătoarea vodcii, alţii haleau nişte friptane barosane, care miroseau până la noi. Printre cazaci, se zăreau şi nişte soldaţi în uniforme cu însemne ruseşti, ceea ce m-a făcut să mă gândesc că înfrăţirea între popoare nu este o simplă sintagmă.

Trei femei planturoase îşi făceau numărul lor erotic. Formele apetisante atrăgeau privirile tulburi ale asistenţei şi mâini hulpave se întindeau neputincioase către trupurile lascive, cum ar descrie un scriitor scena.

O petrecere în regulă, ce să mai vorbim. Lângă mine, Iusuf murmura o rugăciune de pe la el, în care nu uita să amintească numărul celor ce trecuseră prin kafirul lui. Probabil că acasă avea o adevărată colecţie de urechi. Grigori ridică mâna, dar în aceeaşi secundă se aruncă la pământ. Un camion „Ural" de douăzeci de tone apăru din întuneric cu vanitatea unui dinozaur nebăgat în seamă. Se opri şi din el coborâră patru tipi, care mai de care mai înarmat. Nu veniseră să împartă moartea. Veniseră să împartă instrumentele ei.

Unul din cei patru şi-a scos cascheta de tanchist şi şi-a revărsat pletele blonde pe umerii ridicaţi ai salopetei negre. Era o femeie, asta se putea vedea cât se poate de clar şi deloc urâtă. Am privit nervos spre Grigori, care nu mai dădea odată ordinul de atac şi mai mult i-am desluşit murmurul buzelor, decât i-am auzit cuvintele:

— *Boje moi*[35]*!*... Marisa… Marisa…

Făcuse ochii de melc şi mâna i se crispase pe automat. Ştiam că Marisa era sora de care îmi povestise, dar, drept să spun, ştirea nu mă bucura. Ne strica puţin planurile.

— Salut călduros! zbieră cel care părea şeful nou-veniţilor. V-am adus marfa!

Un cazac mititel şi incredibil de treaz se apropie de uriaş şi se propti cu privirea în el. Se clătină încetinel pe călcâie, cât săi pară ceva mai înalt şi guiţă nervos:

— Raportează, băiete! Noi căutăm să păstrăm aici un climat de ordine şi disciplină. Deci, să auzim.

Dar nou-venitul nu părea să priceapă ce spune cazacul. Îi arse o labă prietenească peste omoplaţi, de-am crezut că l-a înfipt în pământ. Oricum, mititelul renunţase la dansul lui pe călcâie.

— *Vodki iest?* continuă uriaşul, cu o întrebare deja specifică locului.

Trei sticle s-au întins spre el şi asta era numai ce putusem eu să număr la repezeală. Uriaşul bău cu nesaţ, cât să-şi umple vasul de expansiune şi, după râgâiturile de rigoare, răcni iar, crezându-se un soi de tenor în plin recital:

— V-am adus armele. Aveţi două sute de pistoale Makarov şi TT, 750 de grenade F-1 şi RGD-5, douăzeci de aruncătoare de grenade RPG-7 şi…

Tipul se opri brusc, privi încă o dată spre pitic şi recită:

— Toate acestea trebuie să fie predate tovarăşului Gaidar, trimisul special al preşedintelui! E pe-aici? Altfel, vă puteţi pune pofta-n cui.

Cazacul îşi reluă mişcarea de pendulare şi răcni la rândul lui:

— Birocraţia rusă vorbeşte acum prin voi! Din moment ce aveţi adresa exactă, e clar că acela care locuieşte aici e cel îndrituit s-o facă!

Excesiv de logic pentru atâta vodcă.

— Fără tovarăşul Gaidar nu dau nimic! hotărî uriaşul. Nu ne jucăm.

— Cine-a spus că se joacă? Eu sunt Gaidar, nu se vede? Vrei să-ţi arăt legitimaţia?

— Da, admise uriaşul.

Cazacul se deschise calm la prohab şi dădu drumul unui şuvoi ţinut în el de câteva zile. Camarazii lui râdeau să se strice, neluându-şi însă mâinile de pe pistoale.

Era frumos, doar că nu ne aflam la teatru şi nici în stat. Grigori se rostogoli pe lângă fiecare dintre noi şi ne şopti ordinul de atac. Aram îşi fixă mai bine aruncătorul de flăcări, pentru al contracara reculul şi puteam să-i disting degetul tremurând nerăbdător pe trăgaci. Ne apropiarăm târâş şi, cu un salt incredibil, Grigori se aruncă peste Marisa, culcând-o la pământ. În acelaşi moment, armele noastre începură să răpăie cu viteza unei secerători

în plină campanie agricolă. „Să răpăie” e un fel de-a spune. Amortizoarele lăsau să se audă doar piuituri, de parcă o ceată de pui îşi căuta cloşca-mamă.

N-au avut timp să-şi dea seama ce se întâmplă. I-am ucis pe toţi, fără deosebire şi am incendiat clădirea în care se găsea şi o aparatură dichisită de emisie-recepţie. Nu apucaseră să transmită. De altfel, cei mai mulţi au trecut din somn direct în moarte. Nu-mi place să ucid, dar câţi oameni din lumea asta îşi fac cu plăcere meseria?

I-am buzunărit pe cei trei veniţi cu camionul şi le-am găsit livretele militare. Erau subofiţeri în armata regulată. Cu atât mai rău pentru ei. Marisa a trecut repede la volanul camionului şi a pornit motorul. Iusuf şi Aram s-au urcat în remorca plină cu armament, iar eu am ajuns în cabină, aşezat între Grigori şi Marisa, care conducea mai abitir ca un şofer de formula 1. Priveam toţi trei înainte, într-o tăcere rău prevestitoare.

În cele din urmă, Grigori sparse gheaţa:

— Poate-mi spui ce căutai la *ei*!

Marisa extrase cu nonşalanţa unui trupete o ţigară din buzunarul salopetei mele şi-mi făcu semn să i-o aprind. M-am gândit dacă s-o bag în mă-sa sau să-i ofer focul cerut. Am ales a doua variantă.

Moldoveanca trase un fum adânc şi oftă. Coborî geamul şi trase o flegmă muncitorească. După care dădu drumul muzicuţei:

— Pe tine te-a durut în cur, Grigoruşca! Mai bine rămâneam la kurzii care ne-au eliberat, ăia măcar erau homosexuali şi nu aveau nevoie de femei. Ai fi simţit şi tu atunci prin ce-am trecut eu.

Camionul sălta conştiincios pe drumul denivelat de ţară şi mai mult ca sigur că tipii din remorcă nu trăiau cele mai fericite clipe din viaţa lor agitată. Grigori tăcea în continuare, iar eu începeam să mă simt ca un rahat de maimuţă descoperit de îngrijitorul Grădinii Zoologice în closetul elefantului. Continuam s-o fac pe prostul, deşi era clar că Marisa şi Grigori nu mă băgau defel în seamă.

— Grigoruşca, Grigoruşca! M-a chemat prietenul tău de la Centrul de Mobilizare să mă întrebe cum am scăpat de mujahedinii ăia blestemaţi. Şi m-a întrebat… m-a întrebat… până când m-a şi regulat.

Pe moment am avut impresia că pocnise un piston la motor, dar m-am dumerit repede că nu era decât scrâşnitura din dinţi a lui Grigori.

— Da, Grigoruşca! Prietenul tău, colegul tău de bancă din liceu! *Drug*[36]*!* Avea, ce-i drept, un drug de puteai bate cuie cui el. Doar că mi l-a înfipt în

spate. După aia m-a pus să semnez o declaraţie cum că voi rămâne şi pe mai departe fidelă idealurilor de revenire la Uniunea Sovietică.

Făcu o pauză, cât să-mi extragă din buzunar altă ţigară. Acum ştiam mişcarea. I-am aprins-o ca la comandă şi m-am prefăcut că admir cu interes peisajul înconjurător.

— Ei, Grigoruşca şi m-au trimis înapoi, la batalion. Tu erai deja demobilizat, făceai pe „gorila” la Moscova şi te băteai cu *ciurki*[37] ca să aperi o jigodie ca prietenul tău. La batalion m-a primit colonelul Şcedrin. Asta cel puţin era impotent de câtă vodcă clocotea în el, aşa că n-a vrut decât să mă dezbrac şi să-i pun mâna pe puţa lui bleagă. Aşa am fost încadrată auxiliar sanitar la Regimentul 220 Auto. Când a început bubuiala la Dubăsari, am fost transferată într-o grupă de acţiune, cum îi spuneau ei. Aşa ne-am reîntâlnit, Grigoruşca. Îi ajutăm cu arme pe gardişti. Şi acum eu nu mă mai pot întoarce, frate drag, camarazii mei sunt morţi. Ucişi de voi. Nu e o pierdere pentru omenire, dar eu nu mă mai pot întoarce. Nimeni nu mă va crede că din nou am scăpat ca prin minune.

Îmi smulse bidonul de la centură şi trase un gât marinăresc. La dracu’, eram mai folosit ca un magazin cu autoservire.

— Spune-mi tu, Grigoruşca, ce mai am eu de făcut pe lumea asta?! Spune, frate drag, care o să fie viaţa mea de-acum înainte?

În loc de răspuns, Grigoruşca întinse mâna spre bidonaşul meu salvator. I l-am pus automat în mână, cu discreţia unui ospătar hârşâit în meserie. Căutam să rememorez în ce zi a săptămânii eram, nu pentru că asta ar fi fost din cale-afară de important. Pur şi simplu aveam nevoie de un reper sigur într-o lume aflată într-o continuă mizerie.

Marisa luă virajul de intrare pe şosea în plină viteză şi frână puternic. La lumina farurilor am putut recunoaşte, la nici douăzeci de metri în faţa noastră, un post de control al gardiştilor. Era prea târziu să mai dăm înapoi. Gurile negre ale mitralierelor îndreptate spre noi nu lăsau să se întrevadă nici o şansă. Moldoveanca se apropie în viteza întâi, strepezind printre dinţi:

— Mă lăsaţi pe mine. Voi zâmbiţi ca proştii şi îmbiaţi-vă cu vodcă.

Ofiţerul care ne făcu semn să oprim era îmbrăcat într-o manta lungă până la călcâie şi pe căciula lui căzăcească am putut distinge trei cruci verzi, semnul defunctului NKVD. Omul părea plin de el. Probabil şi de basamac.

Ne lumină temeinic cu lanterna lui chinezească, deşi reflectorul postului era mai mult decât suficient, după care veni în dreptul cabinei.

Marisa coborî geamul şi-i aruncă un zâmbet cuceritor, gen „când ai pus-o ultima oară”. Ofiţerul păru mulţumit de primele constatări şi se aventură pe drumul spinos al discuţiei:

— Ei? Cu ce ocazie pe-aici?

— Misiune specială, zise Marisa, scuipând guma pe care-o mestecase până atunci. Ce te uiţi aşa? Vrei s-o mesteci şi tu? Poţi s-o ridici. E a ta.

Gardistul rămase în poziţia iniţială, mintea lui înceată refuzând să creadă că această femeie îi poate turna toate vorbele alea murdare.

— Şi-ţi mai spun că ai deja biletul de internare la Hlinaia[38], dacă ne mai ţii mult aici!

Marisa scoase din buzunarul tunicii o hârtie pe care i-o aruncă în faţă. Am presupus că era ordinul de deplasare al camionului prin zona minată. Ofiţerul şi-a pocnit călcâiele şi i-a înapoiat hârtia.

— Iertaţi! Trebuie să fim vigilenţi în zilele grele pe care le traversăm!

— Exact, preciză Marisa. Spune-mi, amice, ai băut cumva în timpul serviciului? Parcă miroase a vodcă!

— Absolut nimic de trei zile, minţi cu bucurie ofiţerul.

Grigori tremura tot. Soră-sa avea chef de discuţii, când rahatul era cât Himalaia.

— Tovarăşul Gaidar nu ar fi bucuros să afle că indivizii care păzesc graniţele ţării se află sub influenţa alcoolului.

— Bineînţeles, aprobă gardistul, care deveni dintr-o dată teribil de grăbit. Ce staţi, tâmpiţilor, strigă el către ostaşii din post. Ridicaţi imediat bariera! Trăiască armata independentă a Republicii Nistrene! mai urlă el, bătând iarăşi din călcâie ca un recrut în pragul liberării.

Camionul cabră ca un mu stâng şi demară în trombă.

— Fă dreapta spre Varniţa, zise Grigori şi mai lasă dracului flecăreala! Te opreşti la marginea oraşului.

Lucru care se şi întâmplă. Marisa băgă camionul într-un desiş de la marginea drumului şi se mai servi cu o ţigară.

— Ia zi-i, Grigoruşca, îţi mai aduci aminte când eram copii? Venea unchiul Stepavoi şi ne ducea la târgul de la Coşniţa cu căruţa lui vopsită în verde. Ne cumpăra acadele şi ne spunea: „Copii cu părul ca aurul, să faceţi în aşa fel în viaţă, încât niciodată să nu vă întrebaţi pentru ce-aţi trăit!” A murit săracu’ ca un câine de pripas. Asta n-ai ştiut-o. L-a descoperit tuşa Lari după zece zile. Puţea de la un kilometru în jur.

Oftă adânc şi dacă durerea ar fi trebuit să poarte un nume, atunci ar fi trebuit să se numească Marisa.

— Of, Grigoruşca, Grigoruşca, tare n-aş vrea să mă mai nasc o dată!

Grigori coborî din camion şi se depărtă câţiva metri. Imită ciripitul lişiţei, ţinându-şi staţia pe recepţie. Casele din sat ardeau încă mocnit. Trăgeam cu coada ochiului la Marisa… Doamne, straşnică femeie!… Cum să nu fi vrut unul şi altul s-o încalece? La geamul din dreapta al cabinei se îţi faţa lunguiaţă a tătarului.

— La ce oră se serveşte masa de seară? întrebă el, căutând parcă din ochi firma restaurantului la care mâncam.

O întrebare, de altfel, cât se poate de omenească. Cred că nu mai puseserăm nimic în gură de douăzeci şi patru de ore. Vodca ne răscolise violent sucurile gastrice şi maţele ne chiorăiau mai ceva ca o sirenă.

— Tu ce vrei, prostuţule? îl întrebă Marisa pe armeanul ivit la geamul ei.

Aram adunase în ochi toată dulceaţa Asiei Orientale. Moldoveanca zâmbi şi-i băgă mâna în părul cârlionţat.

— Ai vrea şi tu ceva, nu-i aşa? Dacă ar fi să construieşti o casă sau să plantezi un pom, nu te-ai încumeta, dar dacă ar fi să regulezi o femeie ca mine, te-ai înscrie primul pe listă, este?

Armeanul confirmă cu vioiciune, lingându-se expresiv pe buze. Marisa îi mai zâmbi o dată şi deschise brusc portiera, proiectându-l pe armean în noroiul drumului.

Din întuneric apăru Grigori, însoţit de Mircea şi de restul plutonului. Ne-am îngrămădit în tăcere în remorca camionului şi aşa plin cu arme. De astă dată am fost nevoit să-i cedez locul lui Mircea.

— Bine-ai venit în mijlocul poporului, mă interpelă Iusuf, era bine acolo, lângă femeie, nu? Mai scăpai şi tu câte o mână pe buci, pe ţâţe, la viraje…

— Allah vă permite să vorbiţi în halul ăsta? devenii eu brusc îngrijorat, sprijinindu-mă cu nasul de spatele lui Aram.

— Aici nu e vorba de Allah. La noi, în Sevastopol, nu trebuie să-ţi faci rugăciunea când transpiri pe o femeie. Numai ruşii fac aşa. Dar ei se roagă să li se scoale.

Camionul hurducăia ca un bivol sălbatic, încălecat de o ceată de cowboy îndrăgostiţi de rodeo; stăteam toţi ca vai de lume, dar pentru un evreu nu există impedimente când doreşte ceva. Daniel îşi aprinse lanterna şi dădu la iveală o pereche de cărţi în ambalajul ei original.

— Sunt convins că le-ai cumpărat chiar astăzi de dimineaţă de la cooperativa de consum din sat! cotcodăci Aram, încercând să-şi scoată piciorul de sub o ladă cu grenade.

— Exact! făcu Daniel pe surprinsul. Cum ai ghicit? Erau tocmai la ora închiderii, dar vânzătorul fiind armean, s-a grăbit să facă o afacere bună. El mi-a cedat pachetul acesta de cărţi virgin şi eu l-am lăsat să mă pupe în cur.

Aram însă nu se afla în cea mai propice stare pentru pornirea unui conflict. Scoase un teanc de ruble şi le flutură pe la nasul evreului.

— Jucăm *lepşaia*[39]*!*

— Jucăm şi cazaciocul, dacă vrei, dar după ce te caci pe rublele alea! Ai mai încercat o dată şi nu ţi-a mers.

— Trebuie să încerci de fiecare dată. Nu poţi să ştii când reuşeşti.

Atmosfera se învioră brusc, deşi stăteam, cum vă spun, mai rău decât nişte evrei în drum spre Auschwitz. Primele trei mâini; le câştigă armeanul. Daniel nu părea deosebit de lovit de pierderea celor cincizeci de dolari. Îngâna un cântecel tematic şi la intervale trăgea câte o băşină amicală.

— Ridicaţi prelata! guiţă neliniştit Jacek. Am putea să ne potcovim cu o formă foarte puternică de astm.

Armeanul continua să aibă o baftă nebună. Câştigă şi următoarele cinci mâini şi deja unul dintre buzunarele salopetei îi devenise neîncăpător. Daniel începu să dea semne de nervozitate, lucra care se putea constata după numărul sporit al vânturilor eliberate.

— Ce s-a servit la cină? întrebă interesat Iusuf, amuşinând copios cu nările lui uriaşe.

— Fofoloancă de balenă, asta s-a servit! strigă evreul, rotindu-şi ochii ca un călugăr luat pe la spate.

Sticlele începură să circule şi se aprinseră şi ţigările de rigoare. Cei mai mulţi adormiseră cu capul pe umerii camarazilor.

— Patruzeci şi patru! fonfăi Daniel.

— Treizeci şi doi! replică armeanul, mai sigur pe el ca niciodată.

Îşi arătară cărţile şi evreul îşi recăpătă buna dispoziţie.

— Te-am avut aici, mercenar de doi bani!

Culese teancul de verzişori şi începu din nou să frece cărţile: cu voluptatea unei femei de serviciu care freacă podeaua instituţiei în care lucrează.

— Nu mai joc, decretă Aram, înşfăcând o sticlă de vodcă din mâna cea mai apropiată.

După o clipă de nedumerire, Daniel i se adresă amical:

— Ţi s-a căcat o muscă în creier, sau ce? Te crezi la cazinoul din Monte Carlo să te retragi când vrei?

— Ce poţi să-mi faci? zise impertinent Aram, întinzându-şi picioarele lungi şi pipăindu-şi ca din întâmplare tocul pistolului.

Dar nu mai apucă să facă nici un gest. Cuţitul evreului îi şi tăiase pânza subţire a pantalonului şi acum se proptea cu convingere în părţile sale intime din interior.

— Chiar aşa? se miră şi Daniel. Ce-aş putea să-ţi fac?

Zâmbea sfielnic şi nu pot garanta că un zâmbet ca al lui ar fi făcut carieră în revista *Cel mai călduros surâs.*

— A fost o glumă, se grăbi Aram să precizeze. O glumă proastă. Voi juca, bineînţeles.

Râse prefăcut şi luă cărţile la frecat. Trăgea vizibil de timp.

— Jucăm frecangeală sau *lepşaia?* se prefăcu evreul dezorientat.

Aram începu să împartă cărţile şi pierdu din nou. Se uită neliniştit în jur, căutând o scăpare. Şi, ca întotdeauna, scăparea a venit din altă parte. Camionul a frânat brusc şi din spatele oblonului s-a ivit mutra antipatică a sergentului.

— Cum o mai duceţi, sardelelor? Mai trăiţi? Care e încă viu să coboare repede!

Aram îşi făcu cruce cu limba şi într-o secundă era jos, potrivindu-şi disciplinat cureaua armei pe umăr. Daniel îl privea chiorâş, mormăind indignat:

— Grozav ce se mai grăbesc unii să îndeplinească ordinele superiorilor!

Am sărit la rândul meu din camion, fiind cât pe-aci să-mi prind bocancul în scăriţa metalică. Stătusem peste o bară de fier care sigila o ladă cu aruncătoare de grenade şi aveam fundul numai vânătăi.

La ordinul lui Mircea, am descărcat muniţia şi armamentul, stivuind frumos lăzile la marginea drumului. Am dispărut în tufişuri şi, în scurt timp, apărură două camionete „Piscioia” şi opriră în dreptul nostru. Câţiva tipi îmbrăcaţi în pufoaice încărcară rapid lăzile şi camionetele dispărură ca şi cum n-ar fi fost niciodată acolo.

Grigori dezamorsă două grenade şi le aruncă sub camionul care ne transportase pe toţi. Explozia fusese auzită probabil la distanţă de kilometri, dar nu ne făceam probleme. Fenomene de genul ăsta deveniseră ceva obişnuit.

— Din cauza incursiunilor tembelilor de cazaci, ne vorbii Mircea, planul A, a căzut. Trecem la planul B. După cum ştiţi, conform acestui plan, trebuie, la rândul nostru, să efectuăm câteva incursiuni în teritoriul inamic pentru a crea impresia unei ofensive a forţelor moldoveneşti. Formăm echipe de comando, însărcinate cu sabotarea punctelor-cheie din teritoriu, pentru a semăna panică şi neîncredere. Echipele sunt cele deja constituite. Legătura prin staţii se întrerupe. Am fost ascultaţi tot timpul.

Pentru batalionul din Varniţa, aparţinând de Armata a 14-a, asta fusese mai mult ca sigur o simplă joacă. Aveau relee conectate la sateliţi şi puteau intercepta şi şoaptele unor îndrăgostiţi.

Mircea se apropie de mine şi mă luă pe după umeri.

— Îmi pare rău, bătrâne, dar pe tine a căzut beleaua cea mare. Eşti socotit ca fiind cel mai bun dintre toţi. Am vorbit cu Generalul. A venit într-o vizită incognito la Dubăsari. El mi-a transmis ordinul de declanşare a atentatelor la Tiraspol. Trebuie să iasă scandal mare şi vina să cadă pe moldoveni. Ei au nevoie de un mare proces politic, mi-a spus Generalul şi de recunoaşterea de către SUA a graniţelor actuale, deci inclusiv Transnistria în caz contrar, nistrenii vor trece la ruşi. Îţi spun toate astea ca să ştii despre ce e vorba. Sunt lucruri pe care te rog să le ţii pentru tine.

Îşi aprinse o ţigară şi, la lumina brichetei, i-am văzut faţa îmbătrânită prematur. La douăzeci şi patru de ani părea un miner în pragul pensionării. Am tăcut. În continuare, lăsându-l să termine ce avea de spus.

— Îi iei pe Goehl, pe Ciler şi pe Cikaian. Plecaţi la Chişinăul cu una dintre camionetele care au venit să recepţioneze armamentul. Acolo veţi fi preluaţi de o legătură şi duşi la un aerodrom secret. O să zburaţi cu un elicopter pe firul Nistrului şi o săi aterizaţi la Tiraspol conform coordonatelor pe care le veţi primii la plecare. Lăsaţi elicopterul la locul aterizării, îmbrăcaţi hainele civile din sacii pe care îi veţi găsi în cala elicopterului şi intraţi în Tiraspol prin sud-est. Mergeţi direct în Stupkaia, pe strada Puşkin la numărul 48. Acolo veţi primi actele de identitate şi armele. Tot acolo vă aşteaptă şi planul atentatului pe care îl veţi comite. Ce pot să-ţi spun acum e că veţi ataca câţiva mahări din poliţie. Omorâţi-i! Altfel, tot planul se duce naibii!

Îşi aruncă ţigara fumată până la filtru şi-şi aprinse o alta. Tuşi înfundat şi mă luă din nou pe după umeri.

— Florine, e nevoie de toată instruirea ta. Eşti un terorist, asta să-ţi intre bine în cap! Un terorist care trebuie să pună la cale un atentat politic.

Execută întocmai ordinele ce le vei primi pe strada Puşkin. Ţi le va transmite o femeie. Are degetul mic de la mâna stângă retezat. Dacă ai constatat că nu e aşa, tragi în toţi cei care se află în cameră şi fugi. Dacă nu reuşeşti… e preferabil să-ţi tragi un glonţ în cap. Tipii nu ştiu de glumă. Ai reţinut?

— Ai spus că sunt socotit cel mai bine pregătit.

— OK! Vrei să mai ştii ceva în plus?

— Da, răspunsei. Cât e prima?

Se opri puţin surprins, mă privi pe sub genele lungi şi izbucni în râs.

— Am zis eu că eşti cel mai bun? Având în vedere că e vorba despre o misiune de gradul zero, prima va fi pe măsură. Depusă în aceeaşi bancă din Paris, unde ai hotărât să ţi se deschidă contul.

— Mircea, altceva acum. Ai aflat cine e pe urmele noastre?

Nu părea dispus să-mi dea un răspuns tranşant.

— Încă… încă nu… încă nu sunt sigur. Generalul mi-a dat câteva date, dar trebuie să le verific.

Se opri şi mă îmbrăţişă.

— Să te întorci, Florine. Am nevoie de tine.

Camioneta sosise. Am urcat împreună cu ceilalţi trei desemnaţi pentru echipa de comando şi am demarat. L-am privit pe Mircea prin gemuleţul de plastic, croit în prelata camionetei şi am avut sentimentul că îl văd pentru ultima oară.

Poate pentru că niciodată nu credem că ar putea exista şi o ultimă oară.

În întreaga mea viaţă de mercenar, Mircea Talpeş a fost singurul camarad alături de care m-am simţit întotdeauna în siguranţă, Singurul în care aveam încredere totală. Singurul om, în afara Lianei, la care ţineam din tot sufletul meu de orfan.

Mi-am adus aminte de fraza pe care o spusese înainte de a ne despărţi, în Bucureştiul zguduit de revoluţie: „Când îl rogi pe Dumnezeu să facă rău altcuiva, răul acela cade asupra ta!”

Şi mă gândeam acum… Dar dacă-l rogi să facă altuia un bine? Tot asupra ta cade?!… Şi de ce numai aşa?

Fragment din discursul directorului Radioteleviziunii Naţionale din Republica Moldova la Congresul „Casa noastră, Republica Moldova”:

... Iată de ce sunt lipsite de temei învinuirile la adresa preşedintelui Republicii, a prezidiului Parlamentului, care întreprind şi au întreprins tot ce este posibil pentru ca dosarul grupului Ilaşcu să fie transmis organelor constituţionale ale Republicii Moldova. Dar apare o întrebare de ordin retoric: dacă la Tiraspol, domnule Ilaşcu, aţi apărat integritatea Republicii Moldova, asta este una, dar dacă declaraţi din cuşcă că patria dumneavoastră este România, atunci în ce calitate şi ce aţi căutat la Tiraspol?

Fragment dintr-un interviu acordat de Vladimir Volfovici Jirinovski televiziunii din Tiraspol:

Noi, niciodată nu vă vom înşela, niciodată nu vă vom vinde. Transnistria va fi o parte inseparabilă a Rusiei.

Declaraţia purtătorului de cuvânt al Departamentul de stat al SUA, Michael McCurry:

Guvernul american îşi exprimă îngrijorarea în legătură cu serioasele încălcări ale drepturilor omului în timpul procesului judecat de o instanţă nerecunoscută şi revine asupra apelului de transferare necondiţionată a Grupului (Ilaşcu) instanţelor RM, ceea ce ar înlătura obstacolele din calea soluţionării paşnice a diferendului din Transnistria.

V

— Mătuşă-mea, Rebeca, Dumnezeu s-o ierte, a fost mai deşteaptă decât toţi. S-a spălat pe mâini ca Pilat din Pont şi a întins-o în America. Avea ceva dolărei de la Comunitate, aşa ca să întărească lobby-ul nostru din Washington, deşi nu mai era nevoie de fel. Buuuun!… Şi *aunt*[40] Rebeca începe, ca orice femeie, să facă ordine în capitala stăpânilor lumii. Mă rog, pe o secţiune, că bietul oraş devenise oricum prea mic pentru câte femei voiau să facă ordine în el.

Inconfundabilul Daniel. Ne aflam toţi patru în camioneta „Piscioia", în drum spre Chişinău, ascultând o nouă poveste a evreului. Avea omul un talent cu totul special în cel puţin două domenii: lupta cu pumnalul şi poveştile cu bunicuţe şi mătuşi.

— Măi, copii frumoşi, eram încă în Botoşani, taică-meu lucra la secţia Export a Fabricii de confecţii şi maică-mea trăgea sforile pe la Cernăuţi. Avea un fel de rudă pe-acolo. Cert e că pleca cu un pacheţel plin cu gustări şi se întorcea cu patru geamantane.

— Daniel! îl pusei eu la punct. Deviezi! Era vorba de mătuşica ta din Washington şi acum ne porţi la Cernăuţi.

— Dom'le, zise el înţelept, lumea e mare, ce te împiedică să crezi că ceea ce se întâmplă într-un colţ al lumii n-ar putea avea legătură cu ceea ce se întâmplă într-un colţ opus?! Dar să revin la *aunt* Rebeca… Mătuşica ne trimitea în mod regulat câte o scrisoare prin care, ca orice evreu cu bun-simţ, se plângea de sănătate, după care îţi dorea să te simţi şi tu la fel de bine. Descria situaţia cu aşa un tragism, încât îţi venea să-i trimiţi cu prima poştă toate economiile tale strânse de-a lungul unei vieţi, numai s-o vezi mulţumită.

Daniel îşi aprinse o ţigară mentolată şi continuă:

— Pe de altă parte, ai fi putut trimite tot bugetul României pe cinci ani şi tot nu i-ar fi ajuns.

— Tu semeni cu ea? întrebă Iusuf, aparent fără nici o legătură.

Se descălţase şi acum ofta uşurat, scărmănându-se cu delicateţe între degetele lui mai negre ca ale unui african din Ougadougu. Dar Daniel nu-l băgă în seamă şi-şi continuă povestirea:

— La timpul ăla, eu, fiind mai fragil, m-am îmbolnăvit şi părinţii nu ştiau ce să-mi mai facă ca să mă readucă la viaţă. Normal că primul gând le-a

fost la *aunt* Rebeca. I-au scris la îndemnul unui medic de la spitalul judeţean şi i-au cerut să le trimită celebra vitamină MM… Ţin minte ca ieri… A venit poştaşul cu un pacheţel şi cu o scrisoare. Era, evident, un poştaş în civil, cum erau toţi cei care pe atunci aduceau la domiciliu pachete sosite din America. A fost pentru prima oară în viaţa mea când am gustat dintr-un produs occidental.

— Cu ce semăna? întrebă Aram.

— La gust cu un căcat de pitecantrop, iar la miros cu sudoarea unui crocodil în timpul împerecherii. Trebuia să iau câte o linguriţă în fiecare zi. Dar, după primele două-trei experienţe, am găsit soluţia: băgăm praful în gură fără să-l înghit. Mă prefăceam că mă trece o căcare ca-n basme şi vărsăm totul în closet. Dar şi fără să-l înghit, praful ăla îmi lăsa un gust demenţial. Ce să vă spun?! Primeam în fiecare lună borcănelul cu praf însoţit de scrisoarea mătuşii şi, cu cât lunile treceau, cu atât Rebeca se plângea mai abitir de sănătate. Devenise evident pentru toată lumea că nu mai avea mult de trăit şi ai mei făceau deja planuri cum să cheltuiască moştenirea care avea să le revină. Şi a sosit şi luna decembrie – trecuse un an de la începutul tratamentului. Am vrut să repet figura cu WC-ul, dar era ocupat de bunicul, care, atunci când intra, adormea pe colac şi-l mai găseai dimineaţa. Drept care am fost nevoit să înghit vitamina sosită cu ultimul borcan. Culmea era că pentru prima oară o găseam cum nu se poate mai gustoasă. Cât timp tata s-a ocupat cu citirea scrisorii, eu golisem deja aproape jumătate din conţinut. I-am auzit urletul şi nu-l voi uita niciodată… „*Oi vei, oi vei,* cu ce am greşit?! De ce?" Se dădea cu capul de pereţi şi-şi smulgea barba, deşi impresia mea era că mai mult şi-o pieptăna. „Mătuşa! Mătuşa!" urla el, mai ceva ca la teatru. Ce se întâmplase? Scrisoarea care însoţea coletul nu era de la *aunt* Rebeca. Era de la avocatul ei care ne făcea cunoscut că mătuşica murise şi că ne lăsase toată averea, dar cu o condiţie: rămăşiţele ei arse la crematoriu să fie îngropate în Cimitirul Evreiesc din Botoşani. Adică vitamina pe care o înghiţisem cu voluptate era chiar mătuşa!

Daniel râdea cam de unul singur. Eu mă gândeam la misiunea ce ne aştepta ca la ultimul drum, Iusuf aţipise, cât despre Aram, el nu uitase conflictul declanşat la ultimul joc de *lepşaia,* când era s-o ia pe coajă.

Am coborât la câţiva kilometri de Chişinău, pe un aerodrom secret, luminat de lanterne de camuflaj. Evreul săltă vesel şi, pe nepusă masă, alunecă în noroi, secerând cu acest prilej şi picioarele armeanului. Săriră

amândoi la bătaie, ca doi cocoşi thailandezi, pregătiţi să-şi folosească tot armamentul din dotare.

M-am băgat între ei şi mi-am arătat partea urâtă a feţei.

— Suntem în plină misiune şi, după cum ştiţi, am fost numit şeful acestui grup de handicapaţi. Dacă aveţi chef să vă ciopârţiţi, aşteptaţi până când o să ne întoarcem. Altfel, vă ciopârţesc eu Clar?

— Are dreptate, mă susţinu Iusuf. O veche vorbă tătărească spune că nu e bine să te caci la vremea mesei de prânz.

Elicopterul către care ne conduse „legătura” era un IAR tip Puma, produs la Ghimbav. Avea în dotare o hartă digitală Mareoni computerizată. Mi-am pus ochelarii cu vizor, prin care ca merele de luat vederi cu infraroşii din afara aparatului îmi transmiteau toată situaţia reală de la sol şi am cuplat comenzile. Rotorul şi-a început mişcarea specifică. Am privit afişajul şi instantaneu mi-am amintit codul.

— Turnule, 112!

— Continuaţi tare şi clar! auzii în căşti vocea controlorului de zbor.

— Zbor 44-12, vă rugăm să ne aprobaţi decolarea pentru S-S-E.

— Se aprobă pornirea, pista în serviciu 14, nu, stai… în serviciu 31. QNH 1 012 mb[41].

— Confirm, 112!

— Se aprobă decolarea la minima[42] de acum, vânt 050°/4 în/s[43], vizibilitate patru kilometri, burniţă, plafon 250 m.

Ar fi trebuit s-o iau din loc, dar ceva mă reţinea încă la sol. Am suspinat în microfon:

— Turnule, 112!

— Continuaţi!

— Vreţi să ne daţi un QFG[44]?

— Rămâneţi pe recepţie!

— Confirm.

Am dat turaţie maximă şi am controlat din nou harta digitală Marconi. Totul părea în regulă. Am auzit o pârâitură în căşti şi apoi vocea dezagreabilă a controlorului.

— 748,4 mm!… 112, recepţie!

— 748,4 mm! repetai. Mulţumim. Sunt pregătit de decolare.

— Confirm! Aprob decolarea la minima dumneavoastră. Vânt 050°/4 în/s, vizibilitate patru kilometri, plafon 250 m.

— Confirm! Mulţumesc!

IAR-ul se desprinse încet de la sol, ca o lăcustă după ce şi-a făcut datoria în materie de reproducere.

— Aprobaţi viraj dreapta 121!

— Se aprobă! confirmă controlorul. 112 decolat la 14[45], mă chemaţi la traversa Bender.

— Confirm traversa Bender.

Peste douăzeci de minute atinsesem firul Nistrului. Am coborât până la zece metri deasupra apei şi am turat la maximum.

Trebuia să zbor la înălţimea dată pe tot parcursul, până în apropiere de Dubăsari.

În căşti am auzit din nou apelul turnului din Chişinău:

— Sunt tumul, control radio-recepţie!

Am comutat pe frecvenţa scurtă, într-o bandă neuzitată de ruşi,

— Sunt turnul! Elicopter 112! Mă auzi? Control radio-recepţie! Dacă mă auzi, apasă de două ori pe emisie.

Normal că îi auzeam, dar Mircea îmi dăduse instrucţiuni clare. Am smuls fişa radio şi am aruncat-o pe jos. Continuam pe firul negru al Nistrului, căutând să ţin aparatul la aceeaşi înălţime. Icnetele din spate îmi dădură de ştire că stomacul omenesc are limite nu numai pentru spaţiul marin, ci şi pentru cel aerian.

Pe stânga apăru o mare de lumini şi după cum îmi comunicau vizoarele, trebuie să fi fost Bender. Am virat 211 şi 052/085 şi, în clipa în care punctele hotărâte pentru aterizare s-au suprapus pe harta Marconi, am lăsat mastodontul la pământ, pe un teren pe care nu ţi-ai fi lăsat nici soacra la păscut.

Sunt situaţii în care nu ai de ales. Sunt altele în care alegi şi greşeşti. Sau te manifeşti ca măgarul lui Buridan. Eu, personal, le preferam pe cele în care trebuia să găseşti tu însuţi ieşirea. Am aprins becul verde şi ceilalţi trei săriră automat din elicopter, ca nişte capriţe de munte. O maşină de teren se apropia în grabă de noi, dar nu atât de iute, încât să nu avem timp să ne punem CK-urile în poziţie de luptă. Dar după recunoaştere s-au dovedit a fi cei buni. Ne-am schimbat hainele şi am lăsat, nu fără regret, armele pe care le purtaserăm până atunci. Un soldat fără armă se simte ca o călugăriţă dezbrăcată într-un *saloon* plin de bandiţi.

Urma să primim altele în strada Puşkin, la locuinţa indicată şi tot acolo şi actele. Dar până atunci trebuia să dansăm pe sârmă.

Periferia Tiraspolului nu se deosebeşte de periferia oricărui alt oraş de provincie. Săream gardurile grădinilor de gospodari, ghidaţi de busolă şi doar câinii, care păzeau cu credinţă averea stăpânului, mai înghiţeau ceva gaz paralizant. Am găsit relativ repede strada şi casa. Era pustiu la ora aceea din dimineaţă, nici măcar pisicile nu ieşiseră încă la vânătoare.

Nu poţi avea încredere în tot ce ţi se spune, astfel că scenariul a decurs cam aşa: Daniel şi cu mine am intrat pe fereastra de la pod, iar tătarul şi Aram au luat poziţie în dreptul uşii de la intrare.

Totul părea în regulă, tocmai mă pregăteam să mă întorc spre Daniel şi să-i comunic părerea mea, când am simţit laţul de oţel în jurul gâtului şi un şut în cotul drept, care mă făcu să scap cuţitul. O voce venită parcă din zona crepusculară ne atenţionă civilizat:

— Nu vă căcaţi pe voi! Dacă sunteţi cei pe care îi aşteptăm, nu putem decât să apreciem efortul vostru. Dar dacă v-au trimis gardiştii, veţi putea aprecia voi efortul nostru.

Ne-au aruncat în jos pe scări şi iată-ne într-o cameră de zi în care puteai filma cu uşurinţă scena balului din *Război şi Pace.* Eram puţin şifonaţi, dar în viaţă. La o masă prea meschină pentru atâtea sticle şi pahare era nevoită să suporte, Iusuf şi Aram îşi tratau reciproc vânătăile de la ochi. Prin jur foiau o mulţime de tipi, ţinându-se însă în umbră.

— Îmi pare rău că aţi fost trataţi aşa, dar nimeni nu ne-a avertizat că o să luaţi casa cu asalt. Parcă trebuia să apăreţi în alt mod.

Cea care ne vorbea, o femeie slabă, la vreo treizeci de ani, cu părul tuns scurt şi îmbrăcată într-un trening violet, continuă, aşezându-se alături de noi:

— Între timp am primit confirmarea descrierii. Bine-aţi venit!

Mi-am turnat fără jenă un păhărel de vodcă şi l-am dat de duşcă. Era o vodcă bună, dar nu să te scoată din cizme.

— E în regulă, mă adresai femeii, totul e bine când se sfârşeşte cu bine. Mai e o mică problemă. De unde ştim *noi* că am nimerit unde trebuie?

Femeia râse şi întinse mâna stângă cu degetul mic vizibil retezat.

— Te referi la asta? Bine. Să trecem la treabă. Oricum, dacă aţi fi nimerit greşit, acum aţi fi fost morţi, asta e cea mai bună dovadă pentru voi. Domnilor, după cum ştiţi, acţiunea e comandată de la cel mai înalt nivel şi, când spun aşa ceva, mă refer chiar la cel mai înalt.

Am crezut că mă calcă trenul. Evident, ca mercenar, luptam pentru bani, nu pentru o idee, dar de atâta trădare îţi venea greaţă!

Femeia ne întinse fiecăruia câte un plic cu paşaportul şi banii trebuincioşi pentru câteva zile. Ruble şi lei moldoveneşti. Ne duse într-o cameră şi ridică capacul unei lăzi cu puţin mai mică decât lada de zestre a prinţesei Angliei. Şi plină cu toate tipurile de arme.

— Luaţi tot ce credeţi că vă este necesar. Vă reamintesc că „subiectul” trebuie să fie lichidat şi că voi trebuie să rămâneţi în viaţă. Nu vă expuneţi, dacă prin cine ştie ce întâmplare sunteţi prinşi. Folosiţi fiola cu cianură. Va fi singura voastră scăpare.

— Şi dacă scăpăm, ce avem de făcut? întrebă Aram, băgându-se ca musca în lapte.

— Ai răbdare, bunul meu prieten, i se adresă cu blândeţe femeia.

— Nu sunt bunul tău prieten, făcu Aram pe un ton năzuros, cotrobăind prin ladă cu aviditatea unei babe în pragul infarctului.

— Vă va dubla o grupă formată din oamenii noştri. Se vor afla în două maşini Jiguli. În caz de ceva, vor interveni. Să sperăm însă că nu va fi nevoie.

După care începu să ne expună situaţia cu viteza unui MIG-29 în picaj. La sfârşitul disertaţiei nu părea mai fericită ca la început, dar noi primiserăm informaţiile ce ne interesau.

Ne-am mascat armele alese sub nişte trenciuri care cunoscuseră şi zile mai bune şi am ieşit în stradă, unde ne aştepta o Volgă. Ne-a condus până în apropierea primăriei şi am pătruns fără dificultate în clădirea de vizavi. Am ocupat conform instrucţiunilor poziţii la ferestrele apartamentului de la etajul întâi, un apartament complet gol. Nici scaune nu erau.

Convoiul cu şeful poliţiei şi alţi mahări, venit de la o înmormântare, trebuia să treacă într-o jumătate de oră. Mi-am amintit de precizarea lui Mircea: „Vezi, nu trage în Ceaika din mijloc. El se află în ultima maşină…” De unde ştia, sau dacă a fost pus să-mi dea o asemenea informaţie, nu am aflat niciodată.

Ploua în continuare şi căutam să-mi screm mintea cu planul de scăpare din zonă după atentat. Simţeam prin toţi porii un pericol – al şaselea simţ, animalic, primar, care-ţi semnalează primejdia nevăzută.

Ca întotdeauna, Daniel se porni să ne povestească una dintre istoriile lui devenite legendare:

— Rifca l-a lăsat pe Iţac pe şezlong şi s-a apucat să traverseze lacul înot, dezbrăcată cum o făcuse mămica. Pe malul celălalt făcea plajă Ştrul, care, cum o văzu, ca orice bărbat normal, o luă la aparate. Se regulau de mama

focului, de ziceai că vine sfârşitul lumii, sub privirile disperate ale lui Iţac. După ce şi-au epuizat toate rezervele, Rifca s-a aruncat din nou în lac şi a revenit la bărbat. Normal că Iţac nu putea fi mulţumit. „Bine, Rifcă, dragă", a certat-o el, „am înţeles că ai înotat dezbrăcată prin lac, dar cu Ştrul de pe malul celălalt ce-ai avut?" Iar femeia, ca orice femeie fără minte, i-a răspuns cu o zicală: „Dragă Iţac, parcă tu nu ştii proverbul… din lac în puţă!"

Dar nu mai era timp de râs. Era timpul morţii. Aparent fără motiv, am comandat schimbarea sediului. Senzaţia primejdiei iminente îmi producea deja frică. Riscam să ratez misiunea şi să fim executaţi fie de gardişti, fie de ai noştri. Am ieşit cu toţii prin spate şi am ocolit clădirea. Cu sticlele de vodcă în mână şi cântând cât ne ţinea gura, am traversat bulevardul sub privirile oblăduitoare ale poliţistului care făcea de pază la Primărie. Ne-am adunat în pivniţa clădirii de vizavi, ceva mai mare decât o celulă din Hlinaia, dar destul de încăpătoare pentru ce ne trebuia.

Am scos aruncătorul de grenade RPG-7, care deja îmi jupuise şoldul şi l-am pus pe poziţie. Aram îmi întinse muniţia şi rămase cu ochii aţintiţi pe ferestruica pivniţei. Era ca fascinat şi belise ochii ca o pisică ce se cacă în paie.

RPG-7 nu este un aruncător obişnuit. Ochitorul e, de fapt, un miniecran dotat cu un microprocesor, care permite atingerea ţintei de la o distanţă de o sută de metri cu eroare nulă. L-am armat şi i-am salutat pe ceilalţi trei cu salutul de adio al gladiatorilor: invocarea cerului şi protejarea trapului.

Iusuf părăsi cu regret sticla de vodcă goală şi-şi făcu rapid trei craci.

— Ai trecut la creştinism? întrebă Daniel, gata să cadă pe spate de emoţie.

— *Job tvoiu mati!* se rusifică brusc tătarul. Acum e treabă de viaţă şi de moarte!

— Că până astăzi ce-ai făcut? Te-ai jucat cu găletuşa? Acelaşi rahat, doar că miroase altfel.

Am reglat ochitorul la nivelul portierelor maşinilor care treceau din când în când pe stradă şi m-am pus pe aşteptat. Ştiam că sunt şapte maşini în coloană şi că ultima era a mea. Şi mai ştiam că trebuia să nimeresc din prima. Aram se ocupa cu grijă de puşca lui cu lunetă, asemenea unei mame de bebeluşul ei nou-născut.

— Îţi tremură degetul pe trăgaci, observă evreul. Vrei să mă laşi pe mine?

L-am expediat la dracu' şi mi-am lipit obrazul de ţeava brumărie, aşa cum ai căuta mângâierea iubitei.

Nu prevăzusem un singur lucru, schimbând sediul. Că între mine şi „subiect” putea să se interpună un obstacol. Ceea ce s-a şi întâmplat.

Chiar în dreptul ferestrei, un cetăţean onest al Tiraspolului îşi lăsă din mâini sacoşele pline cu arpacaş, pentru a putea aplauda nomenclatura aflată în convoiul ce se apropia. Am urlat la el cu orice risc, dar zgomotul motocicletelor poliţiei de gardă astupa strigătele. M-am întors să ies din pivniţă şi să încerc un atac disperat din uşa blocului, când au început împuşcăturile. Prin ferestruică, am văzut o Ceaika cu însemnele poliţiei înfigându-se cu viteză în zid şi puteam paria că toţi pasagerii erau morţi deja.

— Ce dracu' se întâmplă? urlă evreul. Nu noi am tras!

Simplu! Noi fuseserăm „iepurii”, forţa de muncă pentru diversiune. Nu era cel mai potrivit moment pentru analiza detaliată a situaţiei. Am dat buzna spre ieşire, moment în care o explozie foarte puternică ne readuse la geam. Din etajul clădirii în care fuseserăm trimişi să ne stabilim sediul rămăseseră doar urme vagi de zid. După unele calcule trebuia să ne fi aflat acolo. Dar nu întotdeauna zarurile cad după cum doreşti.

— Ne cărăm! strigai.

M-am repezit spre uşa de la ieşire şi m-am lovit în viteză de automatul lui Daniel. În primul moment nu l-am băgat în seamă, dar apoi i-am surprins privirea. Avea ochii răi şi verdele lor se asemuia cu veninul. Am avut senzaţia fizică a muşcăturii şarpelui. A fost pentru prima oară când l-am bănuit pe evreu că face joc dublu. Sau triplu. I-am înfipt mâna în umăr şi l-am aruncat afară. Sus, în holul clădirii, ne-am dat seama că nu aveam nici o şansă să dispărem. Strada se umpluse de poliţişti. Ambulanţele făceau un zgomot infernal cu sirenele lor, dar nici măcar cu jumătate din eficienţa pe care ar fi trebuit s-o aibă.

Era un scenariu bine pus la punct, nimic de zis, dar asta nu ne consola. Fuseserăm trimişi la moarte şi tocmai eram pe cale s-o şi facem.

Auzeam un fluierat sau un fel de cântecel şi am crezut că turbez de furie. M-am întors spre Iusuf şi l-am apostrofat:

— Încetează! Îţi arde de cântat?

Tătarul ridică însă nevinovat din umeri şi-şi aruncă privirile în sus.

De la etaj, prin deschizătura lăsată de casa scărilor, o moldoveancă başoldină ţâţâia de mama focului, semnalându-ne cu mâna să urcăm.

— Veniţi, guiţă ea cu o voce răguşită de tabac, hai, o să vă prindă repede acolo.

Ne făcea semne disperate să urcăm şi zău dacă nu eram complet zăpăcit. Schimbările astea de registru, trădările în lanţ mă cam dăduseră peste cap. Eu ştiam să ţin o armă în mână, de la pistol la aruncător de grenade, să conduc un elicopter sau un avion uşor, o tanchetă sau un transportor blindat, mă puteam măsura în luptă cu un campion naţional la kung fu, dar atâta zăpăceală mă deruta total.

Am ales ca întotdeauna calea instinctului şi iată-ne tropăind către moldoveanca generoasă. Am năvălit într-un hol întunecos, plin de mobile mai vechi decât Marea Revoluţie din Octombrie şi am pătruns într-o cameră destul de mare ca să ne încapă pe toţi patru. Cu tot cu moldoveancă.

Într-un balansoar de pe care vopseaua se ştersese de mult, acoperit cu o pătură răpciugoasă, zăcea un fel de babalâc cu bărbiţă şi mustăţi, având pe cap o boneţică tricotată.

— Bunico, ei sunt eliberatorii! ciripi moldoveanca noastră, lămurind cel puţin două lucruri: unu, ne credea partizani trimişi pentru eliberarea oraşului de sub dominaţia rusofililor şi doi, bătrânelul cu bărbiţă şi mustăcioară era bunica.

Aceasta din urmă începu să-şi agite capul într-un mod de-a dreptul periculos, lăsând impresia că foarte curând îl va deşuruba şi-i va găsi un alt loc, mai cald şi mai bun. Între timp deschidea gura şi scotea sunete apropiate de limbajul articulat:

— *Zo… ceai… Vod… idi… idi… Zo… Carticika!*

Camera părea desprinsă din povestirile lui Gogol, de parcă intraserăm deodată într-un univers paralel. Sau poate nu era decât oboseala. Pavlovici[46], în momentele lui de filosofare asupra vieţii, ne spunea: „Măi, hahalerelor, ţineţi minte că atunci când un iepure fuge de un lup, o face ca să se apere. Când un om fuge de ceea ce vede în faţă, o face pentru că nu înţelege, spre deosebire de iepure, un lucru foarte simplu: totul e scris, destinul nostru, soldaţi, nu este decât un biet hormon obosit."

Moldoveanca tresări inspirată şi dispăru după o perdea, unde presupuneam că există un fel de chicinetă. I-am făcut semn lui Aram, care se repezi după femeie. Daniel şi Iusuf luară poziţie în dreptul ferestrei, iar eu cotrobăiam prin toate colţurile, pregătit să descopăr niscaiva ruşi ascunşi special ca să ne primească cu flori şi cravate de pionier.

Totul părea în regulă. Mai urma doar să aflu cum aveam să scăpăm din capcana în care fuseserăm aruncaţi cu bună ştiinţă. Abia peste câţiva ani, când viaţa m-a purtat în Caucaz, în Cecenia, am aflat adevărul de la un cecen implicat în atentatul la care participasem. Moldovenii „buni” prinseseră întâmplător echipa ucigaşă pregătită, o lichidaseră rapid şi o înlocuiseră cu oamenii lor. Adică cu noi patru: Iusuf, Aram, Daniel şi cu mine. Pe de altă parte, Serviciile Secrete ale ruşilor lucraseră pentru compromiterea singurei puteri adevărate care se putea opune aderării Moldovei la Consiliul Statelor Independente şi anume, Frontul Popular Creştin-Democrat. Ca urmare, celebrul Grup I”””” a fost atras în zona atentatului prin diversiune. O „cârtiţă” inoculată în Grup i-a plimbat pe toţi la ora potrivită pe strada cu pricina, sub pretextul că se vor întâlni cu o persoană influentă din Parlamentul nistrean. Ruşii au lucrat curat: echipa morţii urma să fie lichidată, iar vina atentatului pusă pe seama Grupului I””””. Doar că cineva apăsase prea devreme pe trăgaci şi de aici întreaga confuzie din ziua aceea.

Ca să scăpăm şi să ne întoarcem la ai noştri, dacă tot figuram ca morţi, singura şansă era găsirea unei alte identităţi. Până una-alta, trebuia însă să rămânem la locurile noastre, până se termina vânzoleala de-afară. Dacă s-ar fi trecut la percheziţionarea clădirilor din jur, cum se procedează în mod normal, nu ne-ar mai fi rămas decât să luăm cât mai mulţi cu noi înainte de a fi împuşcaţi.

I-am atenţionat pe Daniel şi pe Iusuf să-şi pună toate încărcătoarele la îndemână, să-şi pregătească grenadele defensive şi pumnalele. Bunica cu aparenţe de bunic continua să-şi bălăngăne capul cu viteza unei limbi de clopot puse să anunţe o slujbă de înmormântare, scoţând pe gură mici bale, însoţite de resturi de cuvinte:

— *Vod… smrt… job… ha-ha… Carticika!*

Din spatele perdelei care despărţea chicineta de cameră ajunseră până la noi gemete şi icneli hârâite. Ne-am apropiat tiptil în W-3[47] şi am dat buzna!

Moldoveanca spăla câteva farfurii, aplecată peste chiuveta minusculă, în timp ce armeanul i-o trăgea pe la spate, cu mâinile băgate până la coate pe sub bluza ei vişinie. Apariţia noastră în trombă nu păru să-i deranjeze foarte mult. Aram ne privi cu ochi languroşi şi, continuând să lucreze la aparate, ne invită ospitalier:

— Luaţi voi carafa aia de vodcă şi zacusca din dulap. Venim şi noi cât de curând cu merdenelele.

O atmosferă tihnită de familie, total nepotrivită cu realitatea înconjurătoare.

I-am lăsat pe cei doi să-şi termine treaba deja începută şi am revenit în camera în care bunica-bunic trecuse pentru un timp la o stare de repaus total. Horcăia prin nările ei, în care se putea scobi cu o lopată de infanterie şi mici vânturi străbăteau din când în când aerul şi aşa destul de încărcat.

Dintr-o dată, agitaţia din stradă se topi, de parcă nici n-ar fi fost. Maşinile poliţiei şi ambulanţele dispărură în viteză, iar o armată de gunoieri trebăluia cu vioiciune, ştergând urmele evenimentelor. Mă aşteptam să mai apară şi o echipă de constructori susţinuţi de utilaje, care până a doua zi să reconstruiască etajul spulberat de explozie.

Mi-am făcut cruce cu limba şi am început să întrevăd o rază de speranţă. De bucurie, i-am întins carafa cu vodcă lui Daniel, nu înainte de a contribui la propria-mi ciroză şi am tras o râgâitură care o readuse la viaţă pe bunicuţa cu mustăţi. Care bunicuţă începu să dea şi mai abitir din cap, făcându-ne cu ochiul.

De după perdea apăru Aram, ceva mai roşu în obrăjori decât era când o luase pe urmele moldovencei. Femeia îl urma supusă, clipind des din pleoape.

— Domnii mei, ne zise ea, poftim la o gustărică!

Ospitalieri, duplicitari şi violenţi, iată trei trăsături caracteristice acestor oameni, mă gândeam eu. Ne-am aşezat în jurul mesei de lemn geluit, acoperită cu şerveţele brodate în motive populare şi ne-am apucat să înfulecăm cu lăcomie. Moldoveanca mai aduse o stacană cu vodcă şi-l privi lung şi drăgăstos pe armeanul care uitase să se mai şteargă la gură. Se aşezase lângă el şi-l servea cu delicateţe, îndepărtându-i uneori firimiturile căzute pe haină şi pe pantaloni. Insista în special la pantaloni.

Mâncarea, băutura şi femeile, luate fiecare în parte, au de cele mai multe ori un efect benefic. Luate împreună şi în cantităţi deloc de neglijat, lenevesc spiritul şi trupul. Nu era cazul nostru. Dacă nu ne mişcăm iute, dacă nu găseam soluţii rapide şi dacă nu aveam reflexele puse la punct, puteam să ne considerăm morţi.

M-am uitat la ceas şi m-am ridicat:

— Gata pauza, copii! Avem de lucru!

Am scos sprayul paralizant şi le-am adormit într-o clipită pe cele două femei.

— I-aş putea-o pune şi aşa! gândi Aram cu voce tare, privind cu nesaţ la pulpele dolofane ale moldovencei, dezvelite în cădere.

— Din momentul ăsta faceţi numai ce vă spun eu, le zisei, armându-mi Makarovul. Suntem toţi patru în mormânt, depinde doar de noi dacă mai ieşim de-acolo sau nu.

Aveam să scăpăm şi de data asta. Cu conştiinţa clară că va urma o altă luptă, apoi alta şi alta, până când va veni şi ultima.

Nimic şi nimeni nu e făcut pentru veşnicie. Veşnic e numai bunul Dumnezeu.

Declaraţia lui Ilie Ilaşcu după pronunţarea sentinţei la moarte:

Vreau să mă adresez, în ziua când am fost condamnat la moarte pentru participarea mea la mişcarea de eliberare naţională din Basarabia, către poporul român, din Basarabia, din ţară, că sunt mândru că din 1988 am participat la această mişcare în Frontul Popular. Socot că aceasta este unica mişcare de eliberare naţională din Basarabia care să poată să scoată la mal acel dezastru care este acum în republică. Nu am de gând să apelez la graţiere către organele anticonstituţionale din Tiraspol, smirnoviste, pentru că socot că un asemenea stat nu există. Toate aceste fărădelegi care s-au făcut împotriva noastră au fost executate după comanda Moscovei, organele speciale din Moscova şi eu socot că acea sămânţă, care a fost semănată în Basarabia de către ruşi, peste oarecare timp, singuri o vor secera-o în Rusia. Vreau să mulţumesc tuturor celor din România, fraţilor din România, forurilor internaţionale care au luat atitudine pentru eliberarea noastră şi să le mulţumesc pentru ajutorul şi moral şi material al familiei. La copii mă adresez să înveţe bine şi să crească. Tăticul nu a fost un fricos, am făcut ceea ce am putut, mă rog, cândva se va putea spune mai mult. La revedere! Vă iubesc, popor român!

VI

Pe moment, îndepărtarea noastră din zona luptelor devenise absolut necesară. Mass-media rusă, preluată de agenţiile de presă străine, vorbea pe şleau despre „amestecul grosolan” al României în treburile interne ale unei alte ţări, îndemnând Ungaria să procedeze la fel.

Am fost duşi la o bază secretă, la sud de Ungheni, împrejmuită de două rânduri de sârmă ghimpată şi supravegheată de soldaţi cu cagule, îmbrăcaţi în salopete negre. De fapt, nu prea ştiam dacă ne păzeau pe noi de cineva care ar fi vrut să intre în zonă, sau ne păzeau să nu părăsim zona.

Nu ne luaseră armele şi asta ne dădea un sentiment de siguranţă. Deşi, după episodul cu atentatul de la Tiraspol, mă aşteptam la orice. Să ne dea foc sau să ne bombardeze.

Eram toţi cei din Legiunea Străină. Chiar şi Grigori cu Marisa fuseseră nevoiţi să ne însoţească. Cel mai bine dintre noi se simţea, în mod vizibil, Iusuf Ciler. Îşi freca degetele de la picioare cu o satisfacţie aproape de orgasm şi prinse să ne povestească frânturi din viaţa lui:

— Când mă gândesc că descind direct din sângele lui Timur Lenk, îmi vine să vă ocup pe toţi. Allah mi-e martor, Timur a fost singura figură adevărată din istoria sleită a lumii ăsteia.

De fapt, Iusuf provenea dintr-o familie de oameni foarte bogaţi, stăpâni peste nenumărate herghelii de cai şi peste mii de hectare de teren mănos. Tatăl lui fusese un fel de staroste al comunităţii din zona Sevastopol. De mic, Iusuf primise creşterea spartană specifică castei din care făcea parte. Înainte de a învăţa să scrie şi să citească, învăţase să mânuiască pumnalul şi Naganul. Prima femeie pe care o avusese i se cumpărase. Nu cu banii lu’ tăticu’, ci cu banii luaţi de la duşmani. Aşa că, înainte de a învăţa să iubească, a fost nevoit să înveţe să ucidă.

Posibil ca genele moştenite generaţii de-a rândul de la strămoşii ce luptaseră sub steagul lui Timur Lenk să-l fi făcut să nu vadă în viaţa lui adevărata valoare. Căci singurul lucru pentru care merita să trăieşti era credinţa în Allah.

La optsprezece ani, fusese înrolat în Divizia 121 Infanterie şi trimis la început în Afghanistan şi apoi în Yemen. A luptat cu pistolul sergentului de companie la ceafă, pentru că refuzase să tragă mai întâi în cei de-o credinţă cu el. Dar glonţul te convinge mai repede decât Coranul. S-a întors după trei

ani şi a fost demobilizat. Nimeni din familie nu l-a mai recunoscut. Nici maică-sa. Şi nu trecuseră decât trei ani. A încercat să-şi reia viaţa de unde o lăsase, dar femeia pentru care ucisese, ca s-o poată cumpăra, fusese între timp cumpărată. Şi nu pe bani. Pe frică.

Cumplita mafie rusească pătrunsese adânc şi în Crimeea şi dacă unui împuţit de *capo* i se năzărea că vrea o femeie, familia ei nu putea face prea mare lucru ca s-o apere. Dacă ar fi dispus de curajul suprem de a se adresa poliţiei, avea şanse nouăzeci la sută să dea peste un *psucic,* un om al Mafiei, corupt până în măduva oaselor.

Dar Iusuf Ciler nu era chiar atât de disperat, încât să nu poată concepe viaţa şi altfel. Când a înţeles că locul lui nu mai era cel pe care-l avusese înainte de plecare, s-a dus la *il capo di tutti i capi*[48] din întreaga Crimee, care, fiind om public, a fost nevoit să-l primească într-o audienţă obişnuită.

Iusuf a scos o grenadă dezamorsată şi, ţinând-o strâns în pumn, i-a arătat-o. Garda de corp a marelui boss nu putuse face nimic, căci ar fi sărit cu toţii în aer. Şi marele boss a îngălbenit. Ba chiar s-a căcat pe el de frică când a înţeles că nimeni pe lume, nici măcar el, nu este invulnerabil. Tătarul nostru nu voia însă să-l omoare şi cu atât mai puţin să se sinucidă. Voia o slujbă şi credea că în acest mod original ar putea fi mai convingător.

A doua zi era angajat în garda de corp. Nu pentru mult timp. Spiritul lui de dreptate l-a făcut să conlucreze cu partea necoruptă a poliţiei şi să-şi vândă propriul şef. L-au numit trădător şi au vrut să-l lichideze.

Nu făcuse însă decât să-şi răzbune neîmplinirile. Avea o minte simplă, de ţăran, dar la fel de sănătoasă. A stat ascuns un an, timp în care *ciurki* i-au asasinat mama şi sora. Pe el însă nu l-au putut găsi. Iusuf a trecut în România cu un transport clandestin de asiatici şi s-a dat drept transfug politic. Cazul lui, ca şi ale atâtor altora, a fost ţinut secret de autorităţile române. El, ca şi mulţi alţii, a fost folosit drept mercenar pe frontul de luptă din Est.

Ura faţă de ruşii care-i răpiseră femeia visurilor sale şi-i uciseseră mama şi sora, care-l ţinuseră trei ani pe un front pe care nu ştia pe cine apără şi pe cine omoară, ura acumulată de secole de strămoşii săi constituise principalul argument al celor care-l recrutaseră.

Iusuf nu era un om rău.

Se născuse într-o zodie vitregă.

Cea a războiului. Şi poate nici asta nu ar fi fost definitorie pentru evoluţia lui. Ar fi rămas un sărman neadaptat într-o lume căpiată de-a binelea dacă, a

doua zi după asasinarea mamei şi a surorii sale, n-ar fi aflat că tatăl său era mâna dreaptă a marelui boss.

— Străbunicul meu, Timur Lenk, reluă Iusuf, avea o vorbă: „Nici un rahat nu seamănă cu celălalt.”

— Presupun, interveni Daniel, că avea un nas legendar. Bunica mea, Dumnezeu s-o ierte, spunea aşa: „Nu contează ce mănânci, important e să te ştergi la gură după aia.”

— Se referea la căcat? întrebă interesat Aram.

— Mai mult ca sigur, îi răspunse evreul, întinzându-i în derâdere o batistă incredibil de albă.

Iusuf trase două prize de tutun pe nas şi, trezindu-se dintr-o dată ignorat în conversaţia pe care cu generozitate o deschisese, preluă conducerea şedinţei printr-un vânt nu atât de fulgerător, cât excesiv de puturos.

— Copii, spuse el, aşezându-se din nou pe iarba abia crescută, încerc să înţeleg care este deosebirea dintre voi şi un morman de balegă şi nu reuşesc.

Stăteam cu toţii întinşi pe un imaş, spre marginea taberei şi priveam detaşaţi la tipii în negru, care patrulau ţanţoşi de colo-colo, cu AKM-urile în poziţie de luptă. Era o atmosferă bucolică. Pe deluşorul din apropiere, un ciobănaş îşi conducea cu pricepere turma de mioare. Şuba lui miţoasă şi largă ascundea cu grijă puşca-mitralieră, pe care o purta, probabil, lângă fluieraş. Păsărelele ciripeau nepăsătoare şi-şi făceau cuiburi în copacii ce adăposteau cu generozitate camere de luat vederi cu circuit închis. O atmosferă destinsă, cum poate numai în sanatoriile de boli nervoase mai găseşti.

— Ei şi ce mai spunea unchiul tău, Timur? întrebă binevoitor Jacek, dând la iveală o pereche de cărţi mai soioase decât fundul unei oale pline cu untură.

— Nu era unchiul meu, leş împuţit! îl apostrofă părinteşte Iusuf. Cred că nu-l aveţi la suflet, voi, îmbuibaţii de *pani.* Când v-o mai trăgea la poponeţ, eraţi cu toţii sufocaţi de câtă vodcă curgea pe Vistula. Dar nici nu eraţi din cale-afară de nemulţumiţi când strămoşii mei vă regulau femeile. Şi nici femeile nu păreau îngrozitor de supărate. Tătarii mei îndeplineau cu solicitudine o misiune pe care ambele părţi o apreciau. *Panii* pentru că erau impotenţi şi *panele* pentru că aveau şi ele nevoie.

Jacek râse ceva mai albastru decât de obicei, dar continuă să frece cărţile. Cu tot jegul de pe ele, refuzau cu încăpăţânare să se lipească una de alta.

— Bine, ochi oblici! Hai s-o lăsăm! Treaba lor ce au făcut!

— Ba nu-i deloc treaba lor, găsi Aram momentul potrivit să intervină. Uite că dacă nu se regulau cu atâta foc, nu ne mai năşteam noi şi nu mai eram nevoiţi să trăim în lumea asta împuţită.

— Eşti un soi de filosof, hotărî Iusuf, eliberând însă o torpilă, care-l făcu pe paznicul cel mai apropiat să se arunce la pământ şi să-şi armeze pistolul automat. Am cunoscut odată o armeancă care era moartă după citate din clasici şi după cugetări cu tâlc. De câte ori o primea în fofoloanca ei cât un golf la Marea Egee, se apuca să declame din Aristofan. Era o plăcere s-o asculţi, plus că îmbinai utilul cu plăcutul. Nu plecai niciodată de la ea fără un citat sau două învăţate pe de rost şi care să-ţi arate calea de urmat în viaţă.

Jacek obosise deja.

— Punem de una mică? ne testă el, făcând pe naivul.

— Te-a tras curentul? întrebă neliniştit Daniel.

— Tu să taci, voi l-aţi omorât pe Cristos!

Perfect adevărat, dar fără nici o legătură cu jocul de cărţi sau cu faptul că ar fi fost măsluite.

Mircea se apropie de noi cu o faţă radioasă, de parcă tocmai ar fi câştigat la pronosport. Grigori îi aruncă o butelcă, pe care o păstrase până atunci la bandulieră. Reflexele lui Mircea erau la fel de bune. O prinse din zbor, dar, spre stupefacţia generală, o lăsă deoparte şi zâmbi ca un jder prins într-o cursă pentru urşi.

— Bese-te mai iute! urlă total nepoliticos Daniel, având în vedere că era doar un simplu soldat. Se vede pe faţa ta că ai noutăţi.

Mircea îşi mai frecă câtva timp mâinile şi dădu drumul la flaşnetă:

— Nu avem nevoie de vodca asta, o putem ţine pentru mai târziu. Băiatul comandantului se însoară şi e nuntă mare.

— Care comandant? întrebai nedumerit. Nu eşti tu comandantul?

— Dacă tăceai, filosof rămâneai. Aşa eşti doar soldat. E vorba de comandantul unităţii.

— Asta e unitate? se miră Grigori. Am crezut că ne aflăm într-un lagăr de concentrare, după cum suntem de păziţi. Ciudate gusturi pentru amenajarea spaţiilor.

— Nici un lagăr. Aveţi armele la voi, ce lagăr? Ideea e că suntem invitaţi la nuntă. Au întins nişte mese la care poate lua loc jumătate din populaţia judeţului.

Din clădirea Comandamentului apăru Marisa şi, dacă nu l-am fi auzit pe Grigori strigând-o, nici nu am fi recunoscut-o. Era îmbrăcată într-o rochie roşie, cu un pardesiu negru descheiat, pe deasupra şi părul îi era adunat într-un coc plin de bucle. Se fardase şi-şi pusese în valoare toată feminitatea.

Mircea îşi reveni primul.

— Ăăăăăă… Da. Mergeţi la duş şi puneţi-vă straiele civile. Şi nu vă mai holbaţi aşa. La nuntă nu se merge în salopetă de luptă.

— Şi ce cadou ducem? întrebă practic Daniel.

— E nuntă cu dar. Când s-o striga, dă fiecare cât îl lasă inima. Vreau să spun, cât îl lasă inima, dar nu mai puţin de zece.

— Ce zece? reveni evreul.

— Nu şekeli, isteţule! Dolari. Nu putem să ne facem de râs. E comandantul unităţii.

— Poate să fie şi califul Harun-al-Raşid! se burzului Aram. Adică eu îmi risc viaţa pentru banii ăştia ca să-i las la un rahat de petrecere?

— Când îi pierzi la pocher, nu-i totuna? Mă rog, nu este obligatoriu să veniţi. Nu-i un ordin de luptă. Vă puteţi continua programul vostru liber ales. Dar cine vine plăteşte. Astea sunt obiceiurile locului şi ăsta e preţul pentru noi. Pentru cine se hotărăşte, ne întâlnim aici peste o oră.

Era oricum o ieşire din monotonia asta tâmpită şi unde mai pui că puteam să stăm lângă oameni normali, să discutăm cu ei, să mâncăm şi să bem la o masă normală. Puteam, pentru câteva ore, să ne credem membri egali ai comunităţii şi nu nişte paria puşi să împrăştie moartea. Merita zece dolari.

Numai Grigori, Aram şi câţiva ucraineni refuzară să participe la sărbătoare. Unii din zgârcenie, alţii din plictiseală, alţii, ca Grigori, pentru a-şi savura în linişte heroina.

Şi iată-ne pe noi, ceilalţi, în nici o oră, în faţa clădirii, spălaţi, bărbieriţi, spilcuiţi şi tremurând de nerăbdare ca nişte liceeni la primul lor drum către bordel. Ne priveam cu coada ochiului şi nu ne venea să credem că suntem noi. Din soldaţii cei duri, îmbrăcaţi în uniforme slinoase şi mânjiţi pe faţă, înarmaţi până în dinţi şi setoşi de sânge, deveniserăm aproape nişte adolescenţi. Doar feţele arse de vânt şi de soare şi cicatricele ne dădeau în vileag profesia.

Mircea ne trecu în revistă şi păru mulţumit de rezultat. Se asigură că lăsaserăm toate armele la rastel şi ne făcu instruirea politică.

— Fără înjurături, fără bătăi, fără spargeri de pahare, fără să vă luaţi de cucoane dacă sunt însoţite.

— Avem voie să respirăm? cotcodăci Daniel, dându-şi silinţa să pară unul dintre cei mai disciplinaţi soldaţi ai armatelor lumii.

Dar Mircea continuă, fără să-l ia în seamă:

— Sunt destule văduve şi domnişoare bătrâne invitate, după câte ştiu. Puteţi să beţi după pofta inimii, dar nu uitaţi să rămâneţi trezi şi mai ales nu uitaţi de dar.

Ne mai făcu o ultimă inspecţie, prilej cu care-l sfătui pe Iusuf să-şi folosească batista lui cât un cearşaf la lustruitul pantofilor şi-o luă înainte ca să ne arate drumul.

Chiar la marginea unităţii, pe un tăpşan tocmai bun să construieşti o cetate, se întinseseră vreo zece mese lungi cât un teren de fotbal şi încărcate de bunătăţuri. Nuntaşii erau în plină efervescenţă creatoare, aşa că sosirea noastră a trecut aproape neobservată. Ne-am aşezat fiecare pe unde am putut şi am trecut la treabă.

Cinci instrumentişti se dădeau de ceasul morţii cântând: *Cine are fată mare/Mare supărare are.* Mireasa, care stătea în capul mesei, privea ruşinată în stânga şi în dreapta, dar după cum arăta, zău că nu prea era cazul. Probabil că de mult îşi lăsase himenul pe drum.

Dar nu ăsta era cel mai important lucru şi, oricum, nu ne interesa pe noi. Exista un mire pentru astfel de probleme şi nu era cazul să-i luăm pâinea de la gură. La fel părea să se prezinte şi cealaltă faţă: mirele era trecut binişor de prima tinereţe şi, dacă nu era beat mort, atunci era cu siguranţă criţă.

Nimerisem lângă o mândreţe de fată şi pe sub rochia neagră de lame îi ghiceam carnea tare şi parfumată. M-am băgat în vorbă, fără să mai constat dacă era însoţită sau nu:

— Sunteţi amabilă, aş vrea solniţa, dacă se poate.

Moldoveanca îmi aruncă o privire cât a unui corp de inspectori financiari în pragul pensiei şi îmi înmână gingaş obiectul.

— Florin! zisei eu, zâmbind mieros.

— Ecaterina! murmură ea din vârful buzelor, întinzându-mi şi piperul. Sunteţi din partea mirelui sau a miresei?

— Sunt din partea socrului mare, aruncai eu la întâmplare, fără să fiu foarte departe de adevăr. Dar dumneavoastră?

— Eu sunt sora miresei!

Hait! Nimerisem cât se poate de prost, dar nu aveam cum să mă scol şi să spun că de fapt eu aveam bilet în alt rând şi pe alt loc.

— Mă gândeam, îmi spuse Ecaterina, aruncându-mi o ocheadă bună de pus sângele în mişcare, ce fericită trebuie să fie sora mea că se mărită. Nu ştiu de ce, dar în zona asta a ţării parcă ar fi mai multe femei decât bărbaţi.

Tipa continua să bată cu profesionism şaua, timp în care eu mă ocupam cu golirea unei farfurii pline ochi cu aperitive.

— Dar, nu beţi? suspină mândra, gata să-mi toarne în pahar.

După obrăjorii ei ca bujorii, bănuiam că procedase până atunci bărbăteşte. Îmi turnă într-o cană de lut, bună să ţină loc de cristelniţă la un botez ortodox şi mă îmbie cu voce dulce.

Nu era urâtă. Tânără şi bine făcută, cum vă spuneam, doar că eu nu mă aflam într-o dispoziţie propice însurătorii. Niciodată nu e bine să confunzi balul cu spitalul. Rişti să ajungi la balamuc. Fiecare lucru trebuie să fie făcut exact în termenii în care se prezintă.

I-am pus ca din întâmplare mâna pe picior… Doamne şi ce pulpă bună de mângâiat avea!… Şi i-am cerut muştarul. Ecaterina se ridică ca să ajungă la borcănel şi, prefăcându-se că-şi pierde echilibrul, se sprijini cu piciorul de mine. Bunul şi vechiul meu prieten tresări ca un somnambul la clopoţelul ceasului deşteptător şi prinse a se dezmorţi cu rapiditate. Pantalonii îmi erau oricum strâmţi, aşa că mă rugam în gând să nu-mi sară vreun nasture.

Am golit stacana şi mi-am stăpânit cu un efort supraomenesc o râgâitură care mă încerca cu insistenţă. Ecaterina se ridică să apuce un alt vas cu vin şi, de astă dată, i-am scăpat fără nici o jenă mâna pe buci. Nene, nişte buci cu care puteai acoperi tirajul la cinci numere din *Playboy!*

— Aveai o scamă pe rochie, îi zisei, când şi-a întors nedumerită capul spre mine.

Îmi zâmbi dulce şi, când se lăsă pe bancă, nu uită să se sprijine pe coapsa mea stângă. În viteză dădu şi peste bunul meu prieten, dar nu păru foarte dornică de cunoştinţă.

— Cu ce te ocupi mata? mă întrebă, punându-mi în farfurie o porţie sănătoasă de ciorbă.

— Cu ruşii, scăpai eu fără să vreau.

— Cu ce?

— Cu ruşii! Mi-am deschis o mică firmă de pompe funebre.

Ecaterina era în culmea fericirii la aflarea veştii, ba chiar mi se păru că s-a retras câţiva centimetri mai departe de mine.

— Da, zise ea, trebuie să ne descurcăm în economia asta de piaţă.

— Exact, aprobai pe loc, halind cu lăcomie ciorba aburindă de porc. Unii preferă să ia dintr-o parte o marfă şi s-o vândă în altă parte mai scump. Aşa câştigă ceva bani, dar nu se îmbogăţesc. La mine, marfa e sigură. De murit se moare sigur. Cioclu şomer n-am văzut niciodată. Aici, în domeniul ăsta, nu există restrângerea activităţii. Şi, pe urmă, eu doar conduc activitatea. Sunt… ăăăă… managerul.

La auzul cuvântului fermecat, moldoveanca mă privi din nou cu interes. Ba la un moment dat scoase pudriera şi începu să-şi refacă faţada cu gesturi repezi. Prilej pentru mine de a-mi umple iarăşi stacana şi de a o da pe gât cu viteza cu care peştele cel mare îl haleşte pe cel mic.

— Se câştigă deci bine din… din asta? suspină Ecaterina, punându-şi pudriera în poşeta ei mai mare decât geamantanul unui român plecat după marfă în Turcia.

— Bine de tot, precizai eu.

Un nou efort şi râgâitura care îmi dădea târcoale făcu drum întors. „Fir-ai al naibii, Mirceo, să fii, cu recomandările tale!” îl gratulai eu în gând.

— Păi înseamnă că eşti milionar! trecu Ecaterina la dulcele „per tu” moldovenesc.

— Păi da! Am până acum vreo câteva sute de milioane şi mă gândesc să le investesc în altceva. M-am cam săturat de sicrie şi care mortuare.

Moldoveanca rămase cu murătura în gură, dar zeama castraveciorului alunecându-i pe gâtlej, produse efectul unei tuse spontane, care, la rândul ei, transformă castraveciorul într-o rachetă aer-sol. Racheta-castravecior ateriză cu precizie în decolteul unei domnişoare aflate de cealaltă parte a mesei.

Domnişoara se apucă să urle ca muşcată de şarpe, în timp ce Daniel, cavaler ca întotdeauna, se repezi să cotrobăiască în decolteul cu pricina pentru a găsi intrusul nedorit. Tipa nu aprecie însă gestul la justa lui valoare şi dădu drumul unui alt ţipăt de acelaşi calibru. Lucru care nu deranjă pe nimeni, având în vedere zgomotul infernal făcut de difuzoarele instrumentiştilor şi starea de „bună dispoziţie” generală.

Într-un târziu, Daniel găsi castraveciorul şi-l trase afară destul de violent ca să scoată din culcuşul călduţ al sutienului un sân candid, cu un sfârc roz şi mare. Domnişoara se afla în pragul leşinului, dar evreul rămase pe poziţie şi nu se pierdu cu firea. Puse castraveciorul năbădăios pe masă şi, cu gesturi delicate, îi redă sutienului sânul rebel. Se şterse nonşalant cu un şerveţel şi porni să continue bancul început înainte de „atentat”:

— Şi tipul spuse: „Domnule ospătar, v-am cerut ca de fiecare dată să-mi aduceţi fuduliile taurului ucis la coridă. Şi astăzi ce văd… astea-s fudulii de taur?” La care ospătarul răspunse: „Domnule, nu întotdeauna învinge toreadorul!”

Undeva, în dreapta, Mircea şi Marisa formau un cuplu aparte. Bărbătoasa şi dura Marisa devenise, surprinzător, femeia care tânjise să fie. Probabil că s-ar fi simţit mult mai în largul ei în uniformă, ca şi Mircea, care părea grozav de stânjenit în costum şi cu cravată.

Nuntaşii o luaseră bine de tot pe ulei şi acum îşi măsurau vocile cu decibelii orchestrei. Făceau un zgomot doar cu puţin mai mic decât al unei baterii de tunuri cu tragere rapidă, în plină activitate, prilej de care am profitat imediat şi am eliberat gazele ce-mi torturau stomacul.

Ecaterina dădu afirmativ din cap în direcţia mea, crezând probabil că intrasem în cântecul colectiv.

Mi-am luat la dans noua cucerire, dar de astă dată inspiraţia mă părăsise. Se cânta un tangou languros. Eu eram plin, iar ea se freca de mine, plimbându-şi degetele prin părul şi prin urechile mele. Noroc că muzica s-a terminat la timp. Încă un minut şi aş fi lăsat o armată de spermatozoizi mercenari să aleagă calea libertăţii. Nu că n-ar fi fost bine şi aşa, dar preferam s-o fac pe bune.

M-am aşezat la masă şi am început să mă gândesc la ceva trist, ca să-l las pe bunul meu prieten pe lista de aşteptare.

Privirile mi-au fost atrase din nou de colţul în care stăteau Marisa şi Mircea. La un moment dat, Marisa se ridică şi făcu câţiva paşi spre un pâlc de copaci din apropiere. Mircea o luă pe armele ei şi se îndepărtară împreună, ţinându-se de mână ca doi studenţi la medicină veterinară. O legătură nevăzută fusese tot timpul între ei, iar contactul cu lumea aşa-zis civilizată, dar alta decât cea cu care erau obişnuiţi, îi transformase din luptătorii de până atunci în doi îndrăgostiţi.

Spre deosebire de urs, care hibernează fizic, omul hibernează spiritual, îşi păstrează moştenirile genetice în formă larvară şi le eliberează când acest lucru devine necesar.

Mult timp după moartea Marisei, într-o închisoare din Gorajde[49], am stat în celulă cu primul ei logodnic. El mi-a povestit, fără să ştie cine sunt, viaţa ei nefericită, în care bucuriile se puteau număra pe degetele de la o mână.

Marisa fusese crescută cu frica de Dumnezeu şi de tată. Pentru ea, bărbaţii erau stăpânii lumii şi trebuia să li te supui necondiţionat. Nu

întotdeauna însă te ajută educaţia primită. La cincisprezece ani a fost violată de un unchi, un tip despre care ai fi spus că e sosia lui Hruşciov. Totul s-a prăbuşit într-o clipă. De ruşine, Marisa nu a spus nimănui. Culmea e că a rămas şi însărcinată şi a trebuit să-şi provoace singură avortul. Pentru cincisprezece ani era; totuşi, cam mult.

A terminat filologia şi a plecat să-şi facă stagiul la Bender. Când a intrat în biroul directorului cu repartiţia în mână, a înlemnit. Directorul era chiar unchiul ei de departe, cel care îi făcuse felul. Prima reacţie a fost să fugă şi să renunţe la tot. Dar dacă respectul şi încrederea în bărbat îi dispăruseră complet, credinţa în Dumnezeu îi rămăsese, ba chiar devenise şi mai puternică.

A ales lupta. Şi, o dată cu ea, nebunia existenţei. Unchiul a vrut să reia relaţiile în schimbul unor avantaje: orar lejer, zile libere, promovări rapide. Marisa a acceptat. Doar ideea. O dată încheiat contractul, peste o săptămână, directorul, încărcat cu un buchet de flori, cu o cutie de bomboane de ciocolată şi cu o şampanie, bătea în uşa garsonierei din centrul Benderului, repartizată Marisei la intervenţia lui. După vreo oră de chiolhăneală, Marisa dispăru după perdeaua ce ascundea baia, nu înainte de a-i, arunca lui „Hruşciov” priviri mai mult decât promiţătoare. Omul îşi scoase rapid izmenele şi tot ce mai avea pe el şi se aruncă pe pătura de pe pat, gândindu-se cu ochii închişi la plăcerile care urmau să vină.

Şi care au şi venit. Doar că nu le puteai numi plăceri. Marisa apăru într-un neglijeu negru, care-i lăsa la vedere ţâţele mari şi pietroase, plimbându-şi alene limba pe buzele mari şi roşii. Se apropie de unchi şi începu să-i mângâie boaşele. Tipul dădea deja în fiert. Întinse o mână şi-i rupse cămaşa transparentă, apucând-o brutal de sâni. Dar vine o clipă în care ceea ce crezi că ar putea fi frumos se transformă într-un coşmar. Marisa scoase briciul purtat până atunci în portjartier şi, cu o mişcare exersată probabil zile de-a rândul, tăie puţulica directorului nerăbdător.

Prima reacţie a acestuia a fost de nedumerire, apoi de neîncredere şi apoi de spaimă. Urletul lui trebuie să fi fost auzit până în Siberia. Dar Marisa nu terminase. I-a îndesat pe gât bucata tăiată până l-a sufocat. Apoi s-a predat poliţiei şi a căpătat ani grei de temniţă într-o închisoare din Duşanbe. Dar n-a apucat să facă prea mulţi. Un comando mujahedin a luat cu asalt închisoarea în care se aflau treizeci de conaţionali şi, la învălmăşeală, pe lângă ei, au mai scăpat încă vreo câţiva, printre care şi Marisa[50]. N-avea

unde să meargă, aşa că s-a dus cu mujahedinii şi a trecut graniţa în Afghanistan.

Nenorocul o însoţea permanent. Prinşi într-o ambuscadă a ruşilor, singura ei scăpare a fost să se dea drept ostatică. Astfel a intrat în trupele anexă ale Batalionului de asalt „Mareşal Malinovski”. La nici două luni, cădea din nou prizonieră, de astă dată la luptătorii afgani. Şi până să fie eliberată împreună cu Grigori de o formaţiune a kurzilor rebeli, a trebuit să suporte nenumărate violuri şi perversiuni inimaginabile.

Dar omul este foarte ciudat construit. Cu toată fragilitatea lui, cu cât este supus fizic şi moral unor presiuni ce par a-i depăşi puterile, cu atât mai mult îi creşte rezistenţa.

Petrecerea se încinsese la cea mai înaltă cotă. Eu cotrobăiam atent pe sub rochia moldovencei, în timp ce ea îmi inspecta testiculele mai pline ca două cisterne de motorină. Daniel primea pe sub masă o felaţie de la domnişoara cu castraveciorul, acum beată moartă, în timp ce Iusuf îi făcea propuneri porcoase uneia care părea să fie decana de vârstă a mesenilor. Ori era prea beat, ori era gerontofil. Oricum, nu poţi face ceva în gustul omului.

Muzica se opri brusc şi, o dată cu ea şi hărmălaia de la mese. Doar geamătul de satisfacţie al evreului mai putea fi perceput în liniştea ce se lăsase. Şeful orchestrei ne privi blând şi începu să clămpănească în microfon:

— Stimaţi oaspeţi, rude şi naş Floreo, a venitără timpul, conform obiceiului de pe la noi, să fie furată mireasa, iar mirele s-o cumpere. Cine se încumetă s-o fure şi cine rămâne pentru negocierea răscumpărării?

Daniel sări ca un ţap şi, în fugă spre masa miresei, îi prinse de câte o aripă pe Iusuf şi pe Jacek. Evreul era deschis la şliţ, dar nimeni nu se mai preocupa de un astfel de detaliu, când stacanele de vin se goleau cu vioiciunea unei cascade.

Cei trei luară mireasa pe sus şi dispărură în păduricea de la marginea unităţii, în timp ce eu am trecut la masa mirelui, ca să pornesc lungul drum al răscumpărării miresei. Omul era cât se poate de beat. La un moment dat, s-a întors spre mine şi, confundându-mă cu mireasa, căci stăteam pe locul ei, a dat să mă strângă de ţâţe. Mişcarea nu a fost însă foarte bine calculată şi a nimerit cu mâinile în cratiţa cu varză. Dar nu părea foarte convins că a greşit adresa, drept pentru care prinse două ciolane bine făcute şi începu a le strânge cu gesturi experte de mulgător-şef, murmurând la mici intervale de timp: „Sâsili!… Sâsili!…”

În lipsa interlocutorului a trebuit să negociez cu naşul, care, ce-i drept, se ţinea ceva mai bine pe scaun. Putea chiar, deşi cu un efort vizibil, să lege două trei cuvinte inteligibile:

— Cât… cât şeri mata?

— Fără un milion nu discutăm, zisei eu tare pe poziţie.

— Un milion?! se miră naşul, cu privirea aţintită la stacana de vin pe care o ţinea în mână, de parcă ar fi privit un calculator de ultimă generaţie. Ce să faci mata cu un milion?

— Asta-i preţul pentru care vă aducem mireasa înapoi!

Mă privi cu ochii lui exoftalmici şi tuşi cu condescendenţă.

După o scurtă, dar binefăcătoare concentrare, trecu la subiect:

— Şi care e pre… preţul ca să n-o mai aduci înapoi?

Aici m-a blocat, recunosc. Trebuia să fie refăcut calculul şi asta lua timp, aşa că mi-am umplut un pahar pântecos şi i-am cerut ajutorul.

În mod cu totul misterios, mirele prinse din zbor întrebarea naşului şi intră într-o agitaţie neobişnuită. Se scărpină mai întâi cu conştiinciozitate în cur, după care trecu la explorarea nărilor pline de păr. Nu păru însă să se mulţumească doar cu atât. Îşi băgă, prin urmare, degetele boante în urechi şi le zdruncină abitir, de ziceai că vrea să cânte la timpane. Apoi deschise gura şi dădu drumul unei fraze ce friza perfecţiunea:

— Şi mireasă, bre? Da şi, eu mă-nsor astăzi?

Asta chiar că mi-a luat piuitul. Ceilalţi însă erau obişnuiţi cu micile amnezii ale mirelui, aşa că trecură uşor peste întrebarea lui, la care şi aşa, nimeni nu ar fi ştiut ce să răspundă cu precizie şi continuară mândrele cântece patriotice:

Eu stau, Tanţo, la răcoare,
La tine futaiu e-n floare!

Timpul trecea moldoveneşte, iar bunii mei camarazi deja puseseră probabil de un regulat în grup, stabilit de comun acord cu partea vătămată. Gândul mă readuse la viaţă şi am trecut hotărât la acţiune.

— Daţi o jumătate din sumă şi v-o aduc înapoi!

— O jumătate? făcu atent naşul. Dar vorba e, o aduceţi… sau…

— Cum vrei mata, dar banii jos!

Naşul era o bucurie pentru privirea omului. Se ridică cu mici precauţii, de altfel necesare şi duse mâna la buzunarul din spate, de unde extrase un

portofel în care puteai ţine un dicţionar Larousse.

— Bre, zise el, eu am bani să cumpăr jumătate din Moldova.

— Care dintre Moldove? întrebă practic mirele, continuând să se agite pe scaun.

Naşul îi urmări un timp mişcările şi-l interpelă:

— Da' şi ti freci atâta, finule? Ai hermafrodiţi în cur?

L-am tras pe naş înapoi pe scaun şi i-am şoptit:

— Dă-mi o sută de parai şi-ţi aduc mireasa.

Naşul păru un pic zdruncinat de căderea de la înălţime, dar îşi reveni nefiresc de repede.

— Parali n-am. Am ceva valută, mai zise el, scoţând un teanc de mărci.

— Eşti tare, nasule! S-o fi mutat Fondul Monetar Internaţional la mata şi nu ne-ai spus.

— Măi, copil frumos, zise el, mângâindu-mă pe freză, ca să câştigi bani îţi trebuie glagorie, bă! Şi relaţii, car' vasăzică!

Începu să-mi destăinuiască unele lucruri despre tainele contrabandei, dar nu mă interesa de nici un fel. Banii şi salut! Mi-a dat două sute de mărci şi a răcnit ca muşcat de şarpe:

— Două sute de mărci pentru mireasă! Două sute de mărci!… Nu filatelice! preciză el, îndoindu-se pe moment de capacitatea de înţelegere a celorlalţi.

Am băgat banii în buzunar şi m-am repezit pe urmele răpitorilor. I-am descoperit într-o poieniţă tocmai bună pentru întâlniri secrete. Avusesem dreptate, căzuseră la pace. Mireasa tocmai îşi aranja ţinuta, în timp ce bărbătuşii îi culegeau cu atenţie scamele de pe rochie.

— Ai venit? mă întrebă Daniel, de altfel total idiot, din moment ce mă vedea acolo. Ai adus banii?

— Ce bani? făcui eu naiv, fără să-mi iau ochii de la mireasă.

— Banii pentru care te-am lăsat să negociezi.

— Bine mă, jidan nenorocit, tu stai să regulezi, să mănânci, să bei şi vrei să-ţi mai vin şi cu bani?!

— Asta-i viaţa, rânji mulţumit Daniel. Nu te obligă nimeni să fii sclav. Dar dacă tot ai acceptat, fii până la capăt. Scoate banii şi ţi-o lăsăm şi ţie o dată, mai zise el, dând din cap spre mireasă.

Tipa era sigur cea mai rea de muscă de prin partea locului, căci doar auzind propunerea evreului, prinse a-şi sufleca iarăşi rochia. Mă rog, cu un

mire căruia nu i se scula nici părul, pe care oricum nu-l prea avea, nici nu era de mirare.

Mi-am făcut o socoteală rapidă şi am hotărât:

— N-am nici un ban, dar socrul mare şi comandantul unităţii în acelaşi timp, dacă vă mai amintiţi, a devenit din cale-afară de neliniştit.

Nu era o veste pe care s-o dai drept cea mai importantă ştire a zilei, dar a fost de-ajuns ca s-o facă pe juna mireasă s-o ia la trap spre petrecere.

— Porcilor! şoptii către cei trei răpitori. Am crezut că împărţim totul ca nişte buni camarazi ce suntem.

— Şi noi am crezut la fel, se răţoi tătarul, căutând să-şi regleze respiraţia. Dar se vede treaba că tu nu vrei să împărţi.

— N-am luat nici un ban, minţii eu mai senin ca oricând. Sunt cu toţii atât de beţi, încât nu se pot duce nici la budă.

— Şi cum se descarcă?

— Stau cu ea pe sub masă şi îngraşă roditorul pământ al patriei.

Am vrut să-mi reiau locul lângă Ecaterina, când o mână fermă mă luă de braţ şi mă trase înapoi. M-am întors gata de bătaie. Era Mircea.

— Vino cu mine!

L-am urmat ca un câine credincios.

— Florine, îmi spuse el, după ce se asigură că nu ne ascultă nimeni, te-am trimis într-un rahat mai mare ca mine. Dar să ştii că nu a fost vina mea.

— Ce rahat, fratele meu? Fii mai explicit. Deocamdată, creierul meu face pluta pe spate prin vin.

— Tiraspol. Nu mi-au spus nimic din ceea ce urma să se întâmple cu adevărat. Am fost cu Marisa în cabana comandantului şi…

Se întrerupse, privindu-mă rapid.

— Bătrâne, mă trezii eu brusc, e treaba ta ce-ai făcut cu Marisa şi unde. Presupun că nu despre asta voiai să-mi vorbeşti.

— Exact. Acolo, pe biroul lui, am descoperit un raport al Serviciilor Secrete moldoveneşti. Pe scurt, au fost arestaţi şase moldoveni învinuiţi de atentatul pe care trebuia să-l executaţi voi. O adevărată mascaradă. Au vrut să-i facă vinovaţi şi i-au făcut. Tu ai fost doar arma crimei.

— Nu, Mircea, nici măcar atât. Nu ţi-am spus, dar etajul la care trebuia să ne aflăm a sărit în aer. Noroc că flerul meu nu m-a trădat şi ne-am făcut culcuşul în altă parte. Dar focurile de armă n-au pornit de la noi. N-am vrut să-ţi spun până acum, pentru că…

— Pentru că te-ai îndoit de mine, ştiu. Ai crezut că fac parte din conspiraţie.

— O clipă m-am îndoit. Ce vrei? Prea era totul aiurea-n tramvai.

— Nu te condamn. În locul tău aş fi simţit acelaşi lucru. În raport se amintea de unul… Harbuz, parcă… din grupul celor găsiţi vinovaţi, care a făcut mărturisiri complete despre modul în care au pus la cale şi au executat atentatul. Dar ce m-a surprins cu adevărat a fost ultima frază din raport. Harbuz ăsta, sau cum l-o fi chemând, Doamne, i-a relatat unui agent al Serviciilor Secrete infiltrat că scopul acţiunilor de diversiune era distrugerea din interior a filialei Tiraspol a Frontului Popular, partidul unioniştilor. Iar el era „cârtiţa”.

Mă privi cu ochii săi adânci şi-mi puse o mână pe umăr.

— Te-am trimis la moarte, prietene!

— Iar eu am trimis-o la plimbare, prietene! îi răspunsei amuzat, deşi, după mult timp, simţeam nevoia nebună să plâng.

SSM
Cifru DSG-1
Departamentul de Interceptare şi Filaj
Strict secret
1 002/1992

Domnule,

În baza înţelegerii noastre, vă trimitem alăturat un proiect de program al unei organizaţii ultranaţionaliste, cu mari şanse de a promova în viaţa politică moldovenească. Avem convingerea că anumite cercuri agreate de Chişinău vor cu tot dinadinsul să instaureze o atmosferă de incertitudine, pentru a netezi calea către revenirea la CSI.

Sugerăm să acţionaţi în sensul diminuării acţiunilor prounioniste din România şi să boicotaţi activitatea moldovenilor participanţi la viaţa politică din ţara dumneavoastră. Aceasta ar conduce la compromiterea încrederii în capacitatea politică a actualilor lideri şi, implicit, la stingerea focarelor mişcării ultranaţionaliste de tip „MPPM”, al cărei proiect de program vi-l alăturăm.

Semnat
GM

Anexă
Proiect de program al Mişcării Patriotice „Pro Moldova” (fragmente)

Republica Moldova trăieşte clipe de impas politic, economic şi moral-psihologic.

Lansarea şi vehicularea persistentă a ideii românismului moldovenilor dintre Prut şi Nistru de către forţele diversionist-frontist-unioniste, antimoldoveneşti, au generat în raioanele de est şi de sud ale Republicii fenomenul separatismului, iar în rândurile poporului o erupţie neîntâlnită în trecut a româno-fobiei şi rusofobiei cu implicaţiile lor tragice: învrăjbirea între oameni şi războiul fratricid de la Nistru.

Impulsionate şi susţinute masiv de cercurile imperialiste cu mână liberă de acţiune din România… parazitând pe tema provenienţei moldovenilor şi a românilor din strămoşi daco-romani comuni, aceste forţe sfidează fără menajamente voinţa de suveranitate a poporului moldovenesc, urmărindu-

şi scopul paranoic, aventurist: „reîntregirea Basarabiei” cu „patria-mumă, România Mare.”

Cucul românesc să-şi clocească ouăle în cuibul său propriu şi nu în cel al cocostârcului moldovenesc.

VII

Şi cu toate acestea, „cucul românesc” continua să-şi depună ouăle în cuibul „cocostârcului moldovenesc”. Sub formă de ajutor umanitar, o formulă internaţională consacrată, intrau şiruri de camioane încărcate cu armament şi muniţie. Pe căi ocolite, trupe de mercenari luau poziţie pe malurile Nistrului. Ofiţeri români fără însemne pe uniformă asigurau crearea embrionului armatei naţionale moldoveneşti. *Cui prodest?*[51]

Jugul şi lampa lui Ilici veneau din Rusia *via* Tiraspol. Ursul rus continua să-şi lase nestingherit excrementele în cuibul cocostârcului.

La 14 aprilie 1992 se întâlneau, în cel mai mare secret, colonelul F””””, adjunct al şefului Marelui Stat-Major al Armatei a 14-a şi V. Gratov, eminenţa cenuşie a guvernului separatist, Comandantul Suprem al forţelor armate gardiste. Convorbire interceptată de specialiştii Mossad, nu pentru că ar fi prezentat vreo importanţă pentru securitatea statului Israel, ci pentru că atunci când colegii români te roagă să-i ajuţi…

În dimineaţa zilei cu pricina, poştaşul a adus în strada Tolstoi numărul 93, din cartierul sudic al Tiraspolului, un colet pe numele proprietarului, plecat pe moment din localitate. Tipul solid care a deschis uşa nu semăna a majordom, dar, cu toate acestea, a mirosit conştiincios pachetul şi a semnat de primire, legitimându-se cu o hârtie de o sută de ruble. Poştaşul trase o temenea şi, înmânându-i coletul, apăsă pe un declanşator nevăzut. Coletul luă drumul unei debarale, în aşteptarea stăpânului, iar „majordomul” se spălă pe mâini la propriu şi la figurat.

Cum au aflat Serviciile Secrete israeliene că în acea clădire avea să se petreacă întâlnirea, rămâne un mister. Era sigur însă că respectivul colet conţinea o aparatură de emisie-recepţie de ultimă generaţie, dublată de un absorbant antibruiaj, care permitea recepţionarea de la zece metri, indiferent de sistemul de bruiaj şi transmiterea clară a mesajului pe o rază de un kilometru.

Tolstoi numărul 93 era o casă conspirativă a gardiştilor încă de pe vremea Uniunii Sovietice şi acum fusese aleasă pentru întâlnirea celor doi.

Toate astea au făcut posibil ca israelienii să le transmită colegilor lor români stenograma convorbirii ultrasecrete din data de 14/04/1992, orele 20: 30.

„(Uşă deschisă, paşi apăsaţi).

Vocea 1: Bine-aţi venit, iubite colonele!
Vocea 2: *Zdrastvuite!*
Vocea 1: Luaţi loc, vă rog!
Vocea 2: Am primit asigurări că tot ce vom discuta aici nu va putea fi interceptat de nimeni.
Vocea 1: Desigur, desigur, s-au luat toate măsurile de bruiaj al eventualelor microfoane. Fumaţi?
(Hârşâit de hârtie şi zgomot de chibrit).
Vocea 2: Am veşti bune. O să încep acţiunea despre care am vorbit de miercurea viitoare.
Vocea 1: Da, pentru noi reprezintă un punct de mare interes. Trebuie să înarmăm batalionul de femei al Galinei, altfel, moldovenii ăştia sunt în stare să ne macine. Luaţi o cafea, domnule colonel!… Folosiţi scrumiera aceea.
Vocea 2: *Spasivo!*
Vocea 1: Primim ajutor de la mai mulţi, dar nu putem face faţă.
Vocea 2: Noi nu vă putem ajuta cu trupe, ni s-a interzis de la Centru. Dar restul, desigur. Ce-i aici, coniac?
Vocea 1: Din cel mai bun! L-am primit de la fraţii noştri bulgari o dată cu nişte lansatoare de rachete.
Vocea 2: Bulgarii fabrică coniac Metaxa?
Vocea 1: L-au confiscat de la nişte greci care voiau să-l treacă în România.
Vocea 2: Doar o sticlă?
Vocea 1 (râde): Colonele, colonele… Au capturat un TIR întreg şi nouă ne-au trimis două cutii. Una vă aşteaptă în hol, la plecare.
Vocea 2: Iată că nu pentru cine se pregăteşte e coniacul, ci pentru cine se nimereşte.
(Râd amândoi).
Vocea 2: Ca să revenim… în nordul oraşului, chiar la ieşirea spre Kiev, se află staţionată, cum ştiţi, o unitate de elită a armatei noastre, dar şi o mare parte a depozitelor de armament şi muniţii. Miercurea viitoare, pe şosea va apărea un şir de camioane „Kamaz", din cele de mare tonaj, pentru a da o mână de ajutor la şantierul de la Camenca. Şoferii sunt oamenii noştri. Verificaţi. Vă urcaţi în cabine şi forţaţi gardul care împrejmuieşte unitatea. Şoferii ştiu unde se află amplasate depozitele.
Vocea 1: Scuzaţi-mă că vă întrerup. Bănuiesc că zona e înţesată de santinele.

Vocea 2: Regimentul va fi plecat într-o aplicaţie, iar corpul de gardă este instruit. Două santinele vor fi găsite moarte la faţa locului. Se vor auzi şi câteva focuri de armă, nimic periculos. De uciderea santinelelor nu vă ocupaţi voi. Aducem două cadavre de la morgă şi le îmbrăcăm în uniformele noastre.

Vocea 1: Colonele, sunteţi genial!

Vocea 2: Luptăm împotriva unui duşman comun. Ah, să nu uit, plata pentru armament şi muniţia aferentă…

Vocea 1: Poftiţi, aceasta este chitanţa cu depunerea dolarilor într-o bancă din Helsinki, aşa cum aţi cerut.

Vocea 2: Da, da… Perfect… Apropo, la ultima adunare a Statului-Major s-au pronunţat următoarele cuvinte… Citez din memorie: „Liderii nistreni sunt alcoolici şi mafioţi, au vândut şi au pierdut în beţii Republica Nistreană." S-a mai precizat tot atunci că voi, nistrenii, nu aveţi nevoie de armată proprie şi că Ministerul Apărării solicită prea mult armament Armatei a 14-a.

Vocea 1: Ştiu cam cine ar fi putut spune cuvintele astea. Generalul L"""".

Vocea 2: Reţineţi că generalul L"""" va fi debarcat în maximum un an. Are în spate forţa mafiei caucaziene şi va intra în politică de partea generalului R"""". De altfel, părerea mea e că nu trebuie să exageraţi în materie de lupte armate. Jocurile sunt deja făcute între Chişinău şi Moscova. Rămâne doar ca Bucureştiul să…"

Anexă

Coletul a simţit prin senzorii de căldură apropierea unei persoane fizice şi s-a autodistrus prin incendiere.

— *Holera!* icni Jacek. Soldaţii ăştia nu sunt soldaţi.

Aram îşi duse puşca cu lunetă la ochi şi făcu un tur de orizont.

— Ai dreptate, leşule, zise el. Sunt femei. Dar ruşii au tradiţie în folosirea femeilor în luptă.

— Le-ar sta mai bine în pat, interveni inspirat Iusuf. Sau la bucătărie. Mi-e târsă să trag în femei, chiar dacă ţin şi ele o puşcă în mână.

— Încearcă să observi, hipersensibilule, că nu numai că ţin puştile, ci le şi folosesc. Şi încă împotriva noastră, ţinu să precizeze Aram.

— Gata, flăcău! strigă Mircea. Lasă-ţi luneta şi ia-ţi aruncătorul. Te bagi în flancul stâng. Ceva îmi spune că o să le vină nişte întăriri pe partea aia.

Luptam pe aliniamentul Tighina şi în faţa noastră, se afla, într-adevăr, un batalion de femei susţinut de o companie de artilerie, dotată printre altele şi cu aruncătoare de rachete Grad şi Alazan. Cu tot ajutorul pe care îl primeam de la trei aparate MIG-29, nu puteam înainta un pas. Trupele OPON care ne susţineau pe flancuri se lăsau decimate cu blândeţea mieilor duşi la abator. Se trăgea ca la balamuc din toate părţile, fără nici un respect pentru regulile unui război clasic.

— Sper că aveţi măştile la voi, urlă Mircea prin vuietul infernal. Am primit vestea că un pluton al moldovenilor din flancul stâng a fost gazat.

L-am văzut pe Aram albindu-se brusc şi mi-am amintit că nu de mult îşi vânduse masca pentru o ladă de vin într-o cârciumă din Dubăsari. Dădu să se retragă, dar Grigori îi propti ţeava neprietenoasă a Kalaşnikovului în burtă.

— Ce e, avorton caucazian, te-ai scăpat în izmene? Ai crezut că ai venit doar să bei şi să regulezi?

— N-am mască, spuse repede Aram. Nu ştiu unde am pierdut-o.

— N-ai pierdut-o. Ştim cu toţii că ai vândut-o. Acum suportă.

Aram înghiţi în sec de câteva ori, ca şi cum ar fi vrut să-şi facă o rezervă de aer pentru ceea ce ar fi urmat să se întâmple. Sergentul scoase din raniţă o cutie ce conţinea tot necesarul pentru lupta cu gazele şi i-o aruncă în braţe.

— Te costă diurna pe ziua de astăzi! Fii atent şi nu te lăsa curăţat! Am nevoie de banii ăştia!

— E masca mea! o recunoscu armeanul.

— Am răscumpărat-o. E de datoria mea să asigur întreaga capacitate de luptă a unităţii pe care o conduc. Asta, evident, nu te scuteşte de plată.

Aram rânji cu toţi dinţii lui stricaţi şi i se adresă amabil sergentului.

— Fii pe aproape când încep ăştia să se bese iarăşi cu Alazanele. S-ar putea să primeşti una drept în muian, ceea ce m-ar scuti de datorie.

Grigori scuipă exact între cizmele armeanului şi-i dădu un ghiont cu Kalaşnikovul.

— Ia-ţi aruncătorul şi cară-te în flancul stâng, *tarakan*[52]! Sau n-ai auzit ordinul? Sapă-ţi o groapă cât mai adâncă ca să nu nimereşti într-una comună. Executarea!

La nici două minute, asupra poziţiilor noastre se abătu un val de foc de o intensitate neobişnuită pentru un segment de front atât de îngust. Gardiştii îşi foloseau armamentul din dotare cu o generozitate debordantă. Nu-i

deranja nici lipsa totală de precizie şi nici faptul că în ritmul ăsta puteau rămâne în scurt timp cu mâinile goale. Avuseseră parte, se vede treaba, de o instruire foarte sumară şi acum se credeau un fel de Rambo. Ajutaţi, fireşte şi de vodca de serviciu.

Rămăseserăm în gropile noastre, aşteptând să treacă furtuna, timp în care Jacek rotea periscopul de infanterie şi se tot minuna:

— Dumnezeule! N-am văzut niciodată atâtea femei la un loc!

— De unde ştii că sunt femei? întrebă nervos Iusuf. Le poţi vedea şi p…?

— Eşti tâmpit! replică polacul. Numai după asta poţi recunoaşte o femeie? Culmea e că vin încoa' fără frică!

— Ţi-or fi văzut puţulica ta de ţânţar şi vor să constate pe viu dacă aşa ceva poate exista în realitate! strigă încântat Daniel, servindu-se fără jenă din bidonaşul meu burduşit cu vodcă.

— Hei! intervenii eu enervat. Puteai să-mi ceri voie, n-ai auzit de codul manierelor elegante?

— Ba da! făcu evreul, rânjind pe tema dată. Asta ar însemna că atunci când cineva te bagă în mă-ta, tu să-i ceri să nu ţi se adreseze la „per tu”!

Potopul de foc încetă dintr-o dată şi am putut arunca o privire pe deasupra parapetului. La nici o sută de metri, plutonul de femei, despre care aflaserăm că era condus de celebra Galina Andreevna, proceda la schimbarea încărcătoarelor, de parcă s-ar fi aflat pe un poligon de tir şi nu pe câmpul de luptă. Mai mult ca sigur, aveau impresia că eram cu toţii morţi de mult.

Marisa îşi armă mitraliera şi luă linia de ochire. Dădu drumul unei secerări în rafale scurte, de la stânga spre dreapta. Îi priveam profilul şi pot să spun cu mâna pe inimă că o statuie ar fi dat de o mie de ori mai mult impresia de viaţă.

Câteva obuze căzură în spatele liniilor noastre şi pocnetul lor lenevos ne dădu de ştire că începea atacul cu gaze. Ne-am pus măştile şi bine am făcut. Caporalul Marciuc Iulian, comandantul grupei a doua, avea o mască puţin mai largă decât mărimea lui obişnuită. A căzut cu mâna la gât şi a trebuit să fie înmormântat în propria-i groapă, săpată cu lopata lui de infanterist.

Era clar că ne aşteptau vremuri grele, dar un mercenar e nevoit să-şi ducă treaba până la capăt dacă vrea să-şi câştige banii. Ca la un semnal, începu din nou dansul aruncătoarelor de grenade RPG-7. Le recunoşteam după zgomotul pe care-l făceau.

Un fel de piuituri terminate într-un croncănit de corb. Continuam să ne mirăm de lipsa de precizie a artileriei gardiste, dar să ne şi bucurăm de cele constatate.

Am aruncat două grenade defensive şi m-am rostogolit în groapa Marisei. Mitraliera ei tăcea de o vreme şi am crezut că avea dificultăţi la schimbarea benzii de cartuşe. Dar nu banda trebuia s-o schimb, ci pe Marisa. Zăcea pe spate, cu fruntea spartă de un „dum-dum" şi am fost sigur că nu mai exista în ea viaţă nici cât într-o piatră de mormânt. Se nasc oameni şi în afara bucuriilor, am mai apucat să gândesc, înainte să fiu făcut KO de un pat de puşcă primit drept în faţă!

M-am trezit în braţele lui Jacek.

— Nu arăţi prea bine, *dziecko*[53]!

Mi-a întins un ciob de oglindă în care obişnuia să se radă şi ceea ce am văzut mă trimise din nou în starea de leşin. Aveam nasul spart, dinţii maxilarului superior aproape complet scoşi, iar o adâncitură de la frunte până la bărbie mă transformase într-un Frankenstein!

— Ai luat-o de la o rusoaică, mă informă binevoitor polonezul. Le-am lichidat cu pumnalele când au sărit în tranşeele noastre, în timp ce tu erai ca drogat. Strigam la tine, însă pe tine te durea în cur. Marisa era oricum moartă. Zău, *dziecko,* tu chiar nu faci parte din specia noastră?

Am vrut să-l înjur, dar mi-era greu să vorbesc în situaţia în care mă aflam. Polacul îmi întinse bidonaşul lui cu licoarea minunată şi iată-mă din nou în picioare, gata de luptă!

— Ce poate face vodca din om! constată Jacek.

Schimbă priviri semnificative cu Daniel, aflat nu departe de noi şi reveni.

— Când a realizat că a fost lovit de-o femeie, i s-au urcat coaiele la cap. Ca nişte cercei. Tipic pentru un bărbat speriat de spectrul impotenţei.

M-am prăbuşit în prima groapă întâlnită şi i-am strigat:

— Dacă ţi-aş băga-o acum între buci, ţi-ai cere scuze pentru ce-ai spus!

Polonezul râse pe îndelete şi-mi aruncă pachetul lui cu papiroase.

— *Przyjaciel*[54], nu de-aici începe bărbăţia! Stai liniştit şi aşteaptă. Ai avut noroc cu noi. Acum ai fi halit hrişcă la Hlinaia!

Două MIG-uri trecură pe deasupra şi în staţie auzii ordinul de atac dat de Mircea. Avioanele îşi vărsară prinosul de rachete asupra poziţiilor gardiste, iar acum ne venise rândul.

Am părăsit tranşeele şi am intrat în lanul de porumb din dreapta noastră. Ne aflam chiar în coasta oraşului şi se părea că doar Legiunea Străină lupta

pe frontul respectiv. Nu eram foarte departe de adevăr, deşi pentru o formaţie de mercenari cucerirea unui oraş ca Tighina, apărat de amatori, nu era o problemă.

Grigori trăgea ca un turbat, schimbând din mers încărcătoarele Mpi-ului său cu ţeava înroşită şi, probabil, complet decalibrată. Înaintă cu paşi apăsaţi, fără să se ferească şi mai mult ca sigur că, după moartea Marisei, devenise imun la orice.

În spatele lui, Mircea îl acoperea cu mitraliera ALS de producţie franţuzească. Nu le mai păsa de moarte. Nici unuia dintre ei. Nu era cazul să-mi pun problema neînfricării lor în faţa morţii. Îi înţelegeam prea bine. Moartea nu mai rămăsese decât o dihonie între celule. Atâta tot. Şi te întrebi atunci dacă realitatea e ceea ce simte trupul sau ceea ce intuieşte spiritul. Singura întrebare la care nu mai apuci să-ţi dai răspunsul. Sau răspunsul vine prea târziu. Cam scurt timpul pentru cât ai de trăit.

Gardiştii se retrăseseră şi luaseră poziţie în blocurile de la periferia Tighinei. Trăgeau în continuare bezmetic şi asta ne făcea să înţelegem că le era cumplit de frică. În luptele de stradă eram specialişti şi nimic nu ne împiedica să pornim asaltul final.

Aşa că iată-ne pregătiţi să pozăm în armata eliberatoare a asupritului oraş Tighina. N-am apucat să facem fotografiile de rigoare. Pe şoseaua de centură au apărut trei străvechi T-34, tancurile care băgaseră spaima în germani, în cel de-al doilea război mondial. Chiar şi aşa de vechi, împotriva lor nu aveam cu ce lupta. Armele cu care eram dotaţi n-ar fi avut nici măcar efectul unei băşini de balenă asupra unui scafandru.

Mircea cerea cu insistenţă, prin staţie, sprijin de artilerie, dar Centrul parcă murise. Nici un răspuns. Ne-am retras în dezordine, fără să mai ţinem seama de regulile clasice ale unui război de poziţii.

Aram alerga ca o căprioară la ciclu, urmărită de un cerb insistent. Găsi, totuşi, prilejul să ne împărtăşească nedumerirea lui:

— Bă, ăştia vor să câştige împuţitul lor de război, sau vor să ne frecăm de colo-colo ca să nu-l terminăm niciodată?

Indiferent dacă mahării de la Chişinău voiau sau nu să câştige războiul, datoria noastră era să luptăm. Executam ordinele ca să ne primim leafa şi nu să schimbăm în vreun fel soarta războiului.

— De unde dracu' au ăştia tancuri, când nici vânturi nu ştiu să tragă ca lumea?! se miră Daniel.

— Ţin să-ţi amintesc, urmaş al iudeilor, că Armata a 14-a are, pe lângă altele şi câteva regimente de blindate, trâmbiţă tătarul cu orgoliul unui elev silitor. Dacă am putea avea un bob zăbavă în fuga noastră de cai asiatici, am putea observa prin binoclu o vopsea proaspătă, care acoperă numerele de identificare de pe tancuri.

— Da' tu, de unde mă-ta ştii toate astea? icni Grigori, gata să se împiedice de un ciot.

— La noi, în stepă, dacă nu poţi vedea până departe, nu poţi supravieţui.

Ne-am prăbuşit în tranşeele din care plecaserăm, căutând să ne recăpătăm respiraţia. Capul mă durea îngrozitor, iar nasul îmi sângera încontinuu. Am călcat peste un trup de femeie ciuruit ca o sită şi am fost cât pe-aci să vin cu roţile în sus. Am tras un şut cu sete în cadavru şi m-am apropiat de Grigori.

Stătea lângă Marisa şi o mângâia pe cap ca pe un copil adormit. Nici o lacrimă, nici un spasm al feţei nu-i trădau durerea. Poate nici durere nu era. Durerea e un proces. Era dezolare.

Mircea continua să ceară prin staţie întăriri, dar se alegea numai cu promisiuni. Întrerupse legătura cu o scârbă nesfârşită şi se zborşi la Daniel:

— Te duci în spate şi nu te întorci fără grenade antitanc. Ia-l şi pe Aram. Furaţi o maşină, un elicopter, o rachetă, nu mă interesează şi într-o oră să fiţi înapoi!

Cei doi dispărură la iuţeală, iar noi ne pregătirăm să-i întâmpinăm pe gardiştii care reapăruseră, susţinuţi de tancurile ce scârţâiau din toate încheieturile. Unul dintre ele se opri în dreptul lanului de porumb şi prinse a-şi mişca încet turela încolo şi încoace, ca un câine care amuşinează urma vânatului. Apoi îşi fixă ţeava pe poziţiile noastre şi dădu drumul unui obuz ce explodă la vreo cinci sute de metri mai în spate. Ca la un semnal, începură şi celelalte tancuri să-şi scuipe proiectilele, care vâjâiau cu răutate pe deasupra noastră.

Îşi reglau treptat tirul şi am ştiut că suntem pierduţi. De ce-i mai trimisese Mircea pe cei doi după AG-uri, nu-mi puteam da seama. Gardiştii veneau la pas râzând şi chiuind ca la nuntă. Tot atât de brusc cum începuseră, tancurile îşi încetară canonada şi din spatele lor apărură cazacii, îmbrăcaţi în costume tradiţionale, călări şi cu săbiile scoase. Nu mai întâlniserăm niciodată nişte oameni mai demenţi ca ăştia. Totul primise un aer de operetă şi Jacek nu se stăpâni să nu râdă. Deşi era un râs mai mult isteric. Formaţiuni de luptă cu efectiv feminin, tancuri din cel de-al doilea război mondial, cazaci în atac de cavalerie, gardişti venind la luptă ca la horă –

toate prinse într-un singur tablou nu erau, într-adevăr, de natură să-ţi creeze o impresie plauzibilă despre lumea ăsta nebună.

Mircea îşi ridică capul şi urlă spre noi:

— Am încurcat-o! Nu încercaţi să vă retrageţi, în câteva minute ne-ar ajunge. Puneţi-vă măştile, îngropaţi-vă în pământ şi respiraţi prin tuburi. Nu vă prefaceţi morţi, fiindcă ăştia trag şi în cadavre. Îngropaţi-vă ca într-un mormânt şi aşteptaţi semnalul meu!

Am luat viteza cârtiţei şi, într-un timp record, eram acoperit tot cu pământ. Rămăsesem în aşteptare, dar nimic nu se întâmpla. Cred că trecuse ceva mai bine de o oră, deşi în condiţiile date timpul căpăta cu totul alte dimensiuni. Mă întrebam dacă, în beţia lor, cazacii nu cumva greşiseră direcţia şi ajunseseră deja la Marea Neagră.

Zumzet de voci ca printr-un ecran antifonat ajunseră până la mine şi recunoscui dulcele grai moldovenesc.

— Şi dracu' ne-o fi trimis să culejem? Tăt câmpul ista îi plin de mine. Să culejem mine?

— Cum mine, mă?

— Îi plin di maşinării spurcaţi, dacă-ţi spui! Cum păşeşti pi una, cum săi în sus! Direct la Sfântu' Petre! Di şi crezi mata că n-am putut puni nica în anu' ista? Ti uiţi? Alea-s pogoanili meii. Îmi zise alde Dosov, îl ştii, ăl de-o fost preşidintili colhozului, mi-o zâs să nu pui nic în pământ, că deja e pus.

I-am lăsat să treacă pe cei doi ţărani şi vocile lor se pierdeau în depărtare. Dar pas să se mai audă vreun gardist sau cazac, începusem să mă sufoc, când îmi parveni prin staţie vocea lui Mircea:

— Puteţi ieşi, dar fără tămbălău!

Se înserase şi vajnicii luptători separatişti preferaseră să-şi oprească ofensiva şi să se retragă pe poziţiile de la periferia Tighinei. Tancurile nu se mai zăreau; probabil, plecaseră către un alt punct de luptă, sau pur şi simplu la atât se redusese misiunea lor.

Mircea fluieră scurt şi iată-ne din nou îngropaţi. Din spate veneau iarăşi ţăranii desfăşuraţi ca într-un lanţ de trăgători, trimişi mai mult ca sigur în recunoaştere. Vieţile lor nu contau prea mult pentru gardişti. Erau moldoveni şi-şi meritau soarta.

I-am lăsat încă o dată să treacă şi poate că raportul lor i-a mulţumit pe deplin pe cei din tranşeele de vizavi. Pesemne credeau că o luaserăm la fugă până dincolo de Nistru. Bănuiam asta privind focurile ce se iţeau ici şi colo fără cea mai mică măsură de precauţie. Dar un mahăr de-al lor cu umerii

plini de stele, rămas ca prin minune treaz, le ordonă ceva, căci focurile începură să dispară unul după altul.

M-am apropiat de Mircea şi i-am şoptit:

— Dacă am pătrunde prin flancul stâng, le-am putea cădea în spate. Nu par să aibă o putere mai mare de trei companii.

— Şi tancurile?

— Trebuie să sosească cretinii ăia.

— Până ce nu sosesc, suntem legaţi de mâini şi de picioare. Dar ideea ta nu e rea.

— Şi putem împăca şi capra şi varza, spusei eu cu erudiţie.

— Cum? se miră Mircea.

— Lăsăm plutonul 2 pe poziţii şi noi ne facem treaba. După care putem dormi liniştiţi. Nu e nevoie să cucerim oraşul; n-am primi nici un extra.

— Poate doar un glonţ pe la spate, că am stricat planurile nu ştiu cui. Dar, cred că…

Se aruncă cu viteza fulgerului în groapă, trăgându-mă după el. Se întoarse pe jumătate cu automatul pregătit de tragere. Am recunoscut amândoi vocea baritonală a evreului şi nu ne-am putut stăpâni nişte înjurături bine ţintite.

— Ce dracu' te beşi aşa de tare? îl interpelă Mircea. Nu eşti la slujba de la sinagogă. Poţi fi auzit pe o rază de un kilometru. Unde-i Cikaian?

— Se cufureşte reglementar la câţiva metri de-aici.

— Şi tu cu cine vorbeai?

— Cu mine. E interzis? Sunt supărat pe armeanul ăsta căcăcios. Nu-şi poate stăpâni nici o poftă. I-am zis să nu mănânce peşte marinat, dar ai cu cine să te înţelegi?

— Mai lasă caragaţa. Aţi adus?

— Nu chiar ce te aşteptai. Impotenţii de la bază ne-au dat doar mine PIN[55]. Au motivat că toate AG-urile au fost trimise la regimentul din Coşniţa, unde s-a semnalat o concentrare neobişnuită de blindate. Am încheiat citatul. Dar voi cum de mai sunteţi vii?

— Dracu' să-i ia! zisei. S-au oprit exact când să ne căsăpească.

Şi mi-am amintit iar de sintagma „un război ciudat", atât de actuală acum.

Din întuneric apăru Aram mai negru decât plecase, cărând după el o raniţă cât sacul lui Moş Crăciun.

— Până aici miroase a căcat! se răţoi Daniel.

— Tu să taci, evreu trădător! Când v-au tăiat puţa împrejur, au avut grijă să vă ciordească şi o bucată din creierul vostru de furnică.

Făcu doi paşi şi luă poziţia de drepţi în faţa lui Mircea.

— Să trăiţi, domnule comandant! Soldat de rangul întâi Aram Cikaian cere permisiunea să raporteze! Misiunea a fost îndeplinită! Doar că în loc de AG-uri, ne-au plasat nişte mine PIN.

Mircea îşi apropie faţa de figura armeanului, ciuruită de ciupituri de vărsat şi şopti:

— Dacă ai băut un pahar în plus şi asta-i sigur, nu e cazul să te crezi în corul lărgit al sindicatelor din agricultură. Închide sonorul şi încearcă pe cât posibil să faci mai puţine vocalize. Există medicamente în acest sens şi trusa ta medicală îţi pune la dispoziţie câteva. Nu de alta, dar pleci într-o misiune în care orice zgomot te poate trimite direct la moarte.

— Misiune? ciuli urechile armeanul. Abia m-am întors dintr-una!

— Exact! Şi pleci în alta. Nu eşti plătit ca să predai lecţii de menuet, preciză Mircea.

Îşi scoase harta şi făcurăm cerc în jurul lui.

— Plecaţi pe-aici, cu un ocol de cinci kilometri spre nord-vest, după care vă întoarceţi cu patruzeci şi cinci de grade. Aşa, veţi nimeri pe drumeagul ăsta, pe care veţi intra în oraş. E foarte puţin folosit şi poate fi controlat de cel mult o patrulă. Aveţi însemnate câmpurile minate. Ţineţi-vă departe de ele; nu vă sfătuiesc să vă croiţi poteci. N-o să aveţi nici timp.

— N-am putea să aşteptăm sfârşitul războiului, după care să plecăm în această misiune atât de importantă? se interesă Daniel.

— Prindeţi o „limbă” şi aflaţi amplasamentul depozitelor de muniţii, continuă Mircea, fără să-l bage în seamă. Avem informaţii că ar fi în clădirea şcolii de pe Lomonosov, dar nu e ceva sigur. Vă lăsaţi „ouăle” unde trebuie şi dibuiţi tancurile, dacă mai există. Procedaţi în acelaşi fel şi cu ele. Nu faceţi risipă, sunt şi aşa destul de puţine mine.

— Zonele astea cam colcăie de unităţi ale Armatei a 14-a, preciză Grigori.

— Da, dar nu e nevoie să le daţi bună ziua, Le ocoliţi, căci nu se vor amesteca cât timp nu sunt provocate. Plecaţi doar cinci: Grigori, Aram, Daniel, Iusuf şi…

Ezită câteva clipe, după care se decise:

— … şi Florin. Nu deschideţi focul sub nici o formă, decât ca să curăţaţi un număr cât mai mare înainte de a fi omorâţi.

Tăcu şi-şi aprinse o ţigară. O sticlă de doi litri plină ochi cu coniac începu să facă turul hărţii luminate cu lanternele de camuflaj. Aram râgâi discret şi-şi ceru politicos scuze.

— Noaptea, aerul devine mai rece în această parte a globului, preciză el cu o voce jenată.

Mircea ne privi pe fiecare în parte.

— Băieţi, puteţi refuza să mergeţi. Nu e o misiune comandată de bază. Dar după ce le luăm „păpica[56]" celor de dincolo, n-o să mai fim obligaţi să ne expunem şi să ne lăsăm ucişi doar pentru că în rahatul ăsta de război trebuie să fie şi victime.

Tot armeanul a fost cel care şi-a ridicat ameninţător fruntea şi şi-a pus Kalaşnikovul în poziţie de luptă.

— Când patria o cere, orice sacrificiu e prea puţin pentru fiii ei. Lenin ne-a învăţat că nimic nu-i prea greu când este uşor!

— Doi paşi înainte, unul înapoi! îşi dovedi Daniel cunoştinţele sale temeinice într-ale marxism-leninismului.

Mircea gesticulă a lehamite şi zise:

— Mă întreb ce mă face să mă complic cu nişte animale ca voi!

— Oare faptul că ne asemănăm? sugeră Aram cu o voce suavă.

— Ascultă, maimuţă, binevoi Grigori să-l bage în seamă, păstrează-ţi veselia pentru mai târziu. O să ai nevoie de ea. Mai ales dacă or să te prindă gardiştii şi o să-şi facă din bucile tale pernuţe de croitorie.

Nu era o misiune comandată de bază, desigur, dar după bani, pentru un mercenar, cel mai important lucru este plăcerea luptei.

Le risque cest Dieu![57]

— Plecaţi peste cincisprezece minute, preciză Mircea. Vă aşteptăm până la ora cinci. Să ne potrivim ceasurile. Dacă nu vă întoarceţi, vă declar dispăruţi. Altfel, o păţim cu toţii. Întrebări?

Pe armean îl mânca pur şi simplu în cur, aşa că nu ezită să-şi facă din nou cunoscută prezenţa:

— Vreau să întreb dacă minele astea pe care le-am adus cu noi le luăm în misiune sau le lăsăm aici!

Mircea îşi privi ceasul fosforescent şi-i răspunse printre dinţi:

— Nu ştiu ce mă opreşte să nu te împuşc chiar acum. Le las plăcerea asta celor de dincolo. O să le trimit cu acest prilej o felicitare de Paşti. Cincisprezece minute liber!

M-am înfăşurat în pătura groasă, „împrumutată” de la plutonul condus de viteaza Galina şi am închis ochii. Un soldat poate dormi oricând, oricum, oriunde şi oricât, chiar şi un singur minut. Moş Ene însă refuză să-mi dea viza de intrare pe teritoriul lui. Întâmplări mai vechi şi mai noi mi se succedau cu repeziciune prin minte, ca într-un film căruia nu i se făcuse încă montajul. Cel mai adesea, îmi apărea figura Lianei. Pe atunci eram convins că nu o voi reîntâlni niciodată. Că voi fi ucis înainte de a-mi vedea copilul. Am aţipit şi ceea ce a urmat nu pot să ştiu nici acum… vis, reverie, fantasmă…

…Eram două cercuri de suflet, Liana şi cu mine. Şi doar vorbele erau materiale.

— Întotdeauna voi fi lângă tine, Florin!

— Şi niciodată nu ne vom despărţi, Liana!

— Cât ţine la tine *niciodată,* Florin?

— Cât adevărul. Savanţii vor vorbi despre noi ca despre primii oameni care au adus iubirea pe Pământ.

— De ce eşti trist?

— Pentru că *niciodată* e dureros de mult şi dureros de frumos. Fericirea îţi apasă sufletul mai mult decât o face suferinţa.

— Vorbeşte-mi despre metaforă, Florin! Vorbeşte-mi despre simbol! Vibrează şi încordează-te ca un arc, ca să poţi prinde toate ascunzişurile vorbelor mele, căci te-au învăţat să fii neîncrezător. Fii chinuitor, obsedat, posedat, nebun, pătimaş!

— Am fost ca un animal hăituit, Liana! Un animal pentru care vânătoarea devenise un mod de viaţă. Da, m-au învăţat că viaţa nu are sens. Doar vânătoarea.

— Fă-i pe toţi să-ţi cedeze şi nu-i ierta pentru asta. La fiecare al treilea cuvânt spune armă, la fiecare al cincilea spune dragoste. Contaminează-te de morbul uciderii, de obsesia neîmplinirii şi a zădărniciei, chinuieşte-te de imperfecţiune şi răvăşeşte-te de nelinişte!

— Tot timpul am fost lăsat singur şi începusem să mă cred ciumat. Simţeam nevoia cuiva pentru care să însemn şi altceva decât un orfan în plus pe lume. Am intrat chiar şi într-o biserică. Dumnezeu nu era acolo.

— Când simţi că un contact prelungit cu oamenii îţi alterează substanţa intimă, cea adevărată, fugi! Fă din când în când câte o cură de singurătate, pentru că în ea te vei regăsi întotdeauna, dar nu mereu la fel. Ca şi păsările

care pleacă o dată cu toamna şi se întorc primăvara, dar parcă nu mai sunt aceleaşi.

— Aproape că am învăţat să trăiesc aşa cum lupt. Rece, calculat, desprins de orice sentiment ce mi-ar fi putut face degetul să tremure pe trăgaci, de orice emoţie care să-mi împovăreze mâna ce ţine grenada. Am adus moartea de mai multe ori decât am adus viaţa.

— Trăieşte intens şi periculos! Molipseşte-l pe celălalt de nebunia ta, fă-l să te asimileze, robeşte-l cu cuvinte care la început o să-i facă bine şi apoi ai să vezi că n-o să se mai poată dispensa de ele. Să ai întotdeauna raţionamente, corecte, incorecte, dar logice. Combate cu argumente. Când îţi lipsesc, bagă mâna în buzunar, ca după un nou încărcător pentru pistolul tău. Acolo, în buzunar, să porţi întotdeauna nişte idei-cheie, universal valabile. Iubeşte fugar, cu crâmpeie de amintiri, fă ca în tine nebunia să se confunde cu firescul!

— Tu, Liana, eşti tot ceea ce mi-a mai rămas. Eşti refugiul meu. Ultimul meu refugiu. Tu, acum, poţi înlocui înstrăinările cu regăsiri şi despărţirile cu îmbrăţişări. Dacă vreodată nu te-aş mai avea, nu mi-ar mai rămâne decât să termin cu tot şi cu toate. Lasă-mă să te mângâi şi să-ţi caut în păr stele adormite şi lasă-mă să te sărut şi să închid ochii, pentru ca acolo, dincolo de pleoape, să te regăsesc ca la începutul lumii. Să nu mă minţi. Căci dacă tu mă vei minţi, înseamnă că frumosul nu există!

— Florine, tu eşti prea mult al tău, ca să mai poţi fi şi al altora. Dar, oricât de greu ţi-ar fi, când vei pleca, pleacă cu mine şi lasă-mă să stau cu tine. Niciodată singură. Noi am intrat odată în labirintul fermecat al lui Dedal, făcut pentru Minotaurul din Creta şi nu vom mai ieşi de-acolo decât cu aripi. Și numai împreună. De atunci, ne târâm după firul blestemat care întârzie să ne scoată la lumină şi să ajute minţile noastre nebune. Rătăcim mai departe în beznă, visând la ce nu ni s-a întâmplat şi căutând ce n-am pierdut niciodată. Vom începe să furăm şi, pentru că nimeni nu ne va prinde, ne vom condamna singuri la moarte!…

…Am deschis ochii şi în faţa mea, în picioare, era Mircea. Avea o privire ciudată.

— Ai adormit? Ţipai şi nu ştiam ce s-a întâmplat.

— Da, am răspuns. Probabil că am adormit şi am avut un coşmar.

Am sărit în sus şi am făcut câteva mişcări de dezmorţire.

— Ştii ce a spus Cezar când a trecut Rubiconul?

— Cam ceea ce a spus Mareşalul când a trecut Prutul!

— *Alea jac ta est!*

— Făcea şi el un barbut, ca la război!

— Zarurile sunt aruncate, Florine! Noi suntem doar marionetele. În simulacrul ăsta de război, ei au nevoie de împuşcături şi victime.

L-am privit pieziş şi l-am întrebat:

— Mircea, tu de unde ştii toate astea?

— Am să-ţi spun. Dar nu acum.

Nu a apucat să-mi mai spună niciodată. Am aflat eu ceva mai târziu.

— OK! M-am întors eu mânios spre el. Şi atunci de ce m-ai trimis în misiunea asta sinucigaşă, dacă ştiai că totul e stabilit dinainte?

Nu procedam corect, aveam posibilitatea să nu accept. Dar când ai în tine o încărcătură care-ţi depăşeşte puterea de discernământ, te blochezi şi reacţionezi primitiv. Ca o treierătoare stricată.

— M-ai mai trimis o dată la moarte, Mircea, chiar tu ai recunoscut! Dar am scăpat. Ştiu, n-ai vrut. Acum însă eşti conştient. Nu mi-e frică, pe Dumnezeul meu ţi-o jur că nu mi-e frică! Pentru asta sunt plătit, ca să lupt. Dar tot nu ştiu de ce o faci. Îmi spuneai că printre noi există un „ied” pus să ne lichideze. Acum încep să cred că „iedul” eşti tu!

M-a culcat la pământ cu un singur pumn. Şi-a înghiţit, totuşi, flegma cu care voia să mă cadorisească şi s-a îndepărtat cu paşi apăsaţi, de parcă la fiecare metru ar fi trebuit să strivească câte un vierme. Bombănea ca o mireasă rămasă fără himen:

— Eşti mai prost ca noaptea… Dacă ai şti cât de prost eşti, ţi-ai trage un glonţ în cap.

Am purces la drum în formaţia stabilită, respectând cu stricteţe traseul desemnat. Plouase şi noroiul era în floare. Încă puţin şi ar fi trebuit să ne luăm zborul sau să trecem la stilul de înot pe care-l învăţase fiecare. N-a fost nici una, nici alta. Mărşăluiam în continuare ca nişte soldaţi de plumb. Doar că înlocuiserăm formula „cu cântec înainte” cu o alta: „cu bancul înainte”. Din cauza lui Daniel Goehl.

— Şi la spitalul ăla de nebuni, toţi nebunii stăteau cât era ziulica de mare cocoţaţi pe uşi, pe ferestre, pe dulapuri, pe cuiere, unii chiar şi pe infirmiere. Şi-au chinuit minţile luni şi luni de-a rândul toţi medicii specialişti cum să facă să-i coboare, dar n-au găsit nici o soluţie. Nu coborau nici cu pompierii. Şi atunci s-au gândit la un bătrân medic evreu, Ziegler, care fusese îndepărtat din corpul medical pe motiv că trăgea vânturi

cu nesimţire în timpul raportului de dimineaţă. Şi Ziegler ăsta a venit, după ce le-a cerut o sumă destul de măricică şi a intrat în primul salon. S-a uitat la nebunii cocoţaţi, care pe unde apucase şi a zis cu glasul lui blând: „A venit toamna!” Şi, ce să vezi, toţi nebunii şi-au dat drumul pe podea şi s-au strecurat în paturi. A trecut bătrânul Ziegler în următorul salon, unde, la fel, nebunii se agăţaseră de tot ce le ieşise în cale. Şi iar a spus cu vocea lui blândă: „A venit toamna!” Şi, tot aşa, nebunii s-au lăsat să cadă şi s-au dus în paturile lor. Asistenţa exulta. Şi a mers Ziegler prin toate saloanele, cu aceeaşi metodă şi aceleaşi rezultate, până când a ajuns în cel din urmă. Înainte de a intra, oprise şi el ca tot omul şi, amintindu-şi de vremurile în care profesa, trase o băşină percutantă, cu efect de somnifer asupra asistenţei. După care intră şi în ultimul salon, cu nebuni căţăraţi peste tot. „A venit toamna!” zise el. Dar nu mişcă nimeni. „A venit toamna!” repetă el ceva mai hotărât. Dar tot nimic. „A venit toamna!” strigă el disperat. La care un nebun îi răspunse: „Hai sictir! Nu vezi că noi suntem conifere?”

Singurul care nu a râs a fost Grigori. O dată plecat în căutarea prăzii, nimic nu-l mai putea deturna de la ţintă.

„O rachetă teleghidată e asemenea unui ogar care se lasă condus de miros”, ne spunea colonelul Stavarache.

Asta ajunsese acum Grigori. Deosebirea era doar că unul mergea în patru labe, iar celălalt în două picioare.

Apoi, a apărut prada, sub forma unui ofiţer cazac beat. Poate fi un pleonasm, dar realitatea este indiferentă la regulile gramaticii. Omul îşi deversa prea-plinul, de altfel foarte civilizat, la adăpostul unui perete ruinat. Era destul de departe de linia frontului, ca să se gândească că ar putea fi ziua lui nenorocoasă. Se clătina uşurel şi privea cu ochi curioşi rezultatul eforturilor sale notabile.

Moldoveanul se strecură în spatele lui şi-i aruncă laţul de gât. Nu-l strânse prea tare, ca să nu-l omoare, dar nici prea încet, ca să-l lase să ţipe. Îl legarăm rapid de mâini şi de picioare şi-l traserăm spre un simulacru de bloc din apropiere. Ne-am oprit cu el direct în subsolul plin de apă şi de tot felul de dejecţii.

După două şuturi cu adresă, de fotbalist lăsat câteva luni pe banca de rezervă, iată-l pe cazac revenit la viaţă. I-am băgat în gură un şomoiog de cârpe găsite prin preajmă şi i-am făcut cu ochiul. Bănuiesc că nu arătam ca Elvis Presley, căci puţulica omului uitată în afara prohabului îşi reluă activitatea întreruptă samavolnic.

Grigori îşi expuse dinţii lui stricaţi, spre bucuria stomatologilor fără clientelă şi trase un rânjet de hienă rătăcită într-o cantină a săracilor. Se lăsă pe vine şi-i suflă drept în faţă cazacului:

— Ce-ai păţit, *diadia*[58]*?* Ai răcit? Ţi-ar trebui o radiografie la rinichi. În secolul nostru, medicina a făcut progrese uriaşe. Poţi scăpa de necazuri. Întotdeauna există o şansă.

Cazacul mai privi o dată în jur, spre a se asigura că nu se află într-un spital de campanie, după care ne studie pe fiecare în parte, confundându-ne se pare cu nişte surori din Armata Salvării. Nu eram. Pentru el, concluzia devenea tot mai jenantă.

Grigori se întoarse spre Daniel şi se răsti:

— Goehl! Tu ai experienţă! Ai probat-o pe propria-ţi piele! Converteşte-l la mozaism.

Atât aştepta evreul! Îşi scoase pumnalul său Puma, mai ascuţit decât briciul bărbierului din Sevilla şi-i mângâie uşor tăişul.

— Domnilor, cei slabi de înger sunt rugaţi să se întoarcă cu spatele. Femeile şi copiii să fie evacuaţi din sală.

— Hai, odată, evreu nenorocit, mai lasă caragaţa şi execută ce ţi-am spus!

— Ceea ce va urma, făcu Daniel imperturbabil, este un ritual străvechi de milenii, menit să deosebească pentru totdeauna neamul lui Cain de cel al lui Abel.

Cazacul nu dădea semne de bucurie, ba chiar aş putea spune că nu agrea nici un pic ideea convertirii sale la altă religie. Încercă să se rotească într-o parte, dar fără nici un rezultat pozitiv.

Cu o mişcare precisă, Daniel îi prinse puţa bleagă şi procedă la o circumcizie cum n-ar fi reuşit nici un rabin în condiţiile date. Aruncă pielicica inutilă şi-şi introduse din nou pumnalul în teacă.

— Bine ai venit în neamul lui Moise! îl gratulă el pe cazacul pe jumătate leşinat. Fii liniştit, vei putea regula la fel de mult ca şi înainte, doar că de-acum nevastă-ta nu va mai fi nevoită să ţi-o belească.

— Ai uniformă frumoasă, îl preluă Grigori. Şi grade. Trebuie să fii o mândreţe de căpitan. Asta te va ajuta să rămâi în viaţă. Noi vrem să aflăm doar unde sunt amplasate depozitele de muniţii ale camarazilor tăi. Am venit cu un transport şi nu ştim unde să-l descărcăm. Nostim, nu?

Moldoveanul îi scoase şomoiogul din gură şi nefericitul ofiţer începu să halească aerul cu viteza unui aspirator. După care dădu drumul unui urlet ce

trebuie să se fi auzit până dincolo de Urali. Simţise omul că-i venise sorocul.

Un şut în plexul solar şi din nou în lumea tăcerii. Şomoiogul de cârpe îşi reluă locul, nu înainte de a fi înmuiat ca lumea în vodcă şi praf de Luminai.

La trezire, lucrurile au fost repetate.

— Te întrebam de depozitele de muniţii, îi reaminti Grigori tema discuţiei pentru ziua de astăzi. Nu e o întrebare la care să nu ştii să răspunzi sau să fie nevoie să te duci până acasă şi să consulţi manualul. Dacă răspunzi exact, câştigi o excursie gratuită la ai tăi. Acum îţi voi scoate botniţa şi, dacă vei mai îndrăzni să urli în loc să vorbeşti, vei primi un glonţ de fabricaţie specială drept în cap.

Ca spre a-şi întări spusele, moldoveanul îşi scoase Naganul şi-i lipi ţeava de tâmpla cazacului. Îi scoase căluşul cu infinite precauţii şi aşteptă răbdător ca prizonierul să-şi recapete piuitul.

— Domnule, îngăimă acesta, eu sunt în trecere pe-aici. Nu fac parte din armata ăstora. Mă duceam la rudele mele din Rostov.

— Din Rostov pe Don?

— Exact! Exact, domnule!

— Ai făcut un ocol destul de mare, domnule. Ar fi fost indicat, dacă mă gândesc bine, s-o iei prin Harkov, sau cel mult prin Dniepropetrovsk. Sau poate voiai să vizitezi fosta Uniune Sovietică în alcătuirea ei actuală?!

— Domnule, eu…

Dar Grigori îşi pierdu brusc răbdarea. Îi introduse la loc căluşul şi-l prinse zdravăn de falca de jos cu mâna stângă, fixându-i ceafa de podea. Nu ştiam nici unul dintre noi ce avea de gând, dar după expresia de pe figura sa, nu ne puteam aştepta la un moment de tandreţe.

Moldoveanul îşi ridică mâna dreaptă îndoită din cot şi-şi transformă arătătorul într-o gheară de pasăre de pradă. Şi-l înfipse cu o mişcare rapidă în orbita dreaptă a cazacului şi trase în sus cu voluptate.

Rămăseserăm cu toţii împietriţi. Nu ne aşteptam, cum vă spun, la exemplificarea practică a unui capitol din Codul manierelor elegante, dar nici la extirparea unui ochi pe viu.

Cazacul alese calea leşinului, în timp ce Grigori aruncă cu ochiul după un şobolan bântuit de curiozitate. Trecură zece minute bune până când nefericitul să-şi revină în simţiri. Moldoveanul îl fixă cu răutate şi murmură:

— Deci, aşa, la rude, în Rostov. Ia te uită! I s-a făcut dor de-ai lui! Înduioşător!

Încă două şuturi şi iată-l pe proaspătul chior la datorie.

— Ei, *diadia, diadia,* continuă Grigori, apropiindu-şi faţa de a lui, cu un singur ochi se mai poate trăi. Fără nici unul, mai greu. Tu alegi. Ne spui ce ştii despre depozitele de muniţii ale prietenilor tăi şi-ţi poţi vedea de drum.

Cazacul sângera puternic, dar o păsărică îi şopti că era timpul să realizeze că nimeni n-o să-i ridice niciodată vreo statuie.

Aşa am aflat că pe Lomonosov, în clădirea şcolii, se afla doar un centru de distribuire a armamentului şi că depozitul principal fusese strămutat în partea cealaltă a oraşului, în hangarele unui aeroport militar dezafectat.

— Şi acum, viteazule, poate mai ştii ceva despre nişte tancuri fantomă – când sunt, când nu sunt.

Cazacul abia mai putea lega cuvintele. Nici să ţipe nu mai avea putere. Îşi clătina capul într-o parte şi-n alta şi îngăima ceva ininteligibil.

— Se pare că e puţin obosit, îşi dădu cu părerea Iusuf. Să-l facem să înţeleagă importanţa unei conlucrări fructuoase între popoarele frăţeşti rus şi moldovean.

Şi fără a mai aştepta vreo confirmare, îl prinse pe cazac de nas şi, cu o mişcare iute, i-l tăie cu Kandra lui uriaşă. Omul nu mai apucă să urle, căci primi cu repeziciune şomoiogul în gură. Tătarul aruncă nasul într-un colţ şi şobolanii dădură năvală, care mai de care, să se înfrupte din trufanda. Alţi şobolani strânseseră cercul în jurul nostru şi făceau pariuri dacă-l vom lăsa pe prizonier acolo sau îl vom lua cu noi.

— În curând n-o să mai rămână decât limba din tine, îi prezise Grigori cazacului, care revenise pe pământ. De ce nu te iubeşti? Se poate trăi şi fără ochi şi fără nas şi fără pielea de pe puţă. Nu ţii la viaţă. Noi avem tot timpul, suntem o misiune sinucigaşă. Cred că ştii mai bine decât noi ce înseamnă asta. Hai să devenim raţionali şi să ne vedem fiecare de treaba lui. Uite, tu ne spui ce e cu tancurile alea şi noi te ducem până la spitalul orăşenesc. E pe undeva pe-aci, nu?

Cazacul îşi roti cu spaimă singurul ochi rămas. Ştia că nu mai are nici o şansă să scape, dar nici un organism încă viu nu cedează în faţa morţii fără să încerce până şi soluţiile cele mai disperate.

Deşi abia vorbea, am înţeles că cele trei tancuri se aflau pe lista armelor ce urmau să fie distruse conform nu ştiu cărui acord internaţional şi că îşi

cântau acum cântecelul lor de lebădă. Erau dotate cu excavatoare şi se puteau îngropa oriunde, fără să se lase depistate.

— Nu pot să sape tot pământul, zise Grigori. Sunt câmpuri minate, păduri, clădiri, deci trebuie, stimate musafir, să existe o anumită arie în care-şi construiesc cimitirele.

Dar din cauza sângerării abundente, cazacul căzuse într-un nou leşin care, de astă dată, era chiar antecamera morţii.

Moldoveanul îşi desfăcu trusa medicală şi-i turnă pe faţă nefericitului întreaga sticluţă cu amoniac. Cazacul deschise iar ochiul, gemând abia auzit.

— Ascultă-mă bine, îi şopti Grigori la ureche. Vei mai rămâne treaz cel puţin zece minute. Îndeajuns ca să vezi cum e să mori mâncat de şobolani. Îndeajuns ca să te gândeşti la toate femeile pe care le-ai violat şi la toţi copiii pe care i-ai ucis. Nu îndeajuns pentru Marisa. Dar sper să mai întâlnesc pe careva dintre rudele tale.

Se ridică şi-l urmarăm în grabă. În spatele nostru, şobolanii dădură năvală, chiţăind sălbatic. Pariul fusese câştigat de cei care mizaseră pe o masă copioasă, dar de înfruptat, se înfruptau cu toţii.

Dintre toate mirosurile de pe lume, unul singur îţi întunecă raţiunea: mirosul sângelui.

Străzile erau pustii. Ici-colo, câte o lumină la vreo fereastră, ici-colo, câte un beţiv prăbuşit în şanţ, ici-colo, câte un vagabond în căutare de hrană şi adăpost. Singurul pericol îl reprezentau patrulele Armatei a 14-a, dar nu trebuia să ne facem prea mari probleme. Nu era greu de ghicit cu ce se îndeletniceau în aceste ore târzii din noapte vajnicii soldaţi. Cu ce ne-am fi îndeletnicit şi noi dacă am fi fost în locul lor: femei şi băutură. Două lucruri de care nici un soldat nu se va sătura vreodată.

Cu toate acestea, am ocolit zona centrală. Era şi prea luminată şi, oricum, noaptea nu chiar toate pisicile sunt negre. Tighina nu este un oraş prea mare, aşa că în jumătate de oră ajunseserăm în preajma aeroportului militar dezafectat, care, după spusele cazacului, ar fi adăpostit depozitele de muniţii ale gardiştilor. Zona era înconjurată cu un gard de sârmă ghimpată şi probabil că în teren erau plantate nişte mine pentru musafirii nepoftiţi.

— Puneţi-vă ochelarii cu infraroşii! ordonă Grigori.

— E păzit, spusei repede. Foişoare pe dreapta.

— Şi pe stânga, completă Aram.

— Cikaian, rămâi şi-i cureţi cu luneta! Pune-ţi amortizorul, altfel riscăm să ne trezim cu toată armata lor pe cap. Mătură toată zona şi tragi în tot ce mişcă. Te luăm la întoarcere. Restul după mine!

— Mă cac în luneta armeanului, şopti Daniel. De câte ori mergem împreună, el rămâne să se bese între greieri, iar noi ne dăm sufletul pe aceiaşi bani.

— Urmează un curs rapid de lunetişti şi ia-i locul, propuse Iusuf. În acest fel, le vei putea ţine şi tu de urât greierilor.

Grigori se opri şi se întoarse furios către cei doi.

— Puneţi-vă, dracului, lacăt la gură, să nu v-o închid eu! Nu suntem la o conferinţă de presă.

Îşi reluă mersul, ţinând în mână micul său Geiger portabil, în timp ce Daniel şi cu mine lăsam în urmă semne, ca în povestea cu Hansel şi Gretel, pentru a recunoaşte drumul de întoarcere.

Moldoveanul se opri în dreptul gardului de sârmă ghimpată şi-l testă, pentru a fi sigur că nu e conectat la o sursă de curent. Nu era cazul. Am tăiat rapid două rânduri de sârmă şi ne-am strecurat în „grădina vecinului”.

— Mine! şopti Grigori, oprindu-se brusc.

Astea ne îngreunau al naibii de mult misiunea. Timpul trecea în defavoarea noastră, dar la război ca la război. Ne târâm ca nişte şerpi, căutând cu degetele şi palmele orice denivelare mai suspectă de pământ. Puteau fi mine antidetecţie şi atunci micul Geiger nu mai folosea la nimic. Noroc cu gardiştii, care nu erau din cale-afară de scrupuloşi. N-am găsit decât trei „farfurii”[59] când am ajuns, în sfârşit, la prima clădire, dincolo de care am bănuit că se termina terenul minat.

Ne-am ridicat şi am luat-o la fugă aplecaţi de la mijloc. Am ocolit clădirea cu pumnalele şi aruncătoarele de cuţite pregătite de atac. Grigori ne făcu semn şi ne ghemuirăm la pământ. Două santinele păzeau uşa hangarului, timp în care-şi mai destăinuiau din amarul vieţii lor.

— Aşa, Vasenka, deci ţi-ai terminat şi tu vodculiţa!

— Da, tovarăşe caporal. Pe frigul ăsta…

— La caporalul tău nu te-ai gândit. Bine, Vasenka! Şi mai avem două ore de tremurat pe-aici.

— Papiroase?

Aprinseră ţigările şi neglijentul Vasea continuă:

— Nu vine nimeni pe-acilea. Eu vodcă nu mai am, dar la numai câţiva kilometri şade un cumătru de-al meu care are pivniţa burduşită cu butoaie.

— Mă, se răsti caporalul, tu vrei să te duci să regulezi ceva!

— Cum, tovarăşe caporal?! Pentru dumneavoastră mergeam. În mai puţin de-o oră sunt înapoi şi până dimineaţa avem ce face. Poate găsesc şi oarece de-ale gurii.

Propunerea soldatului părea foarte tentantă.

— Du-te, se hotărî brusc caporalul. Dar să dea dracu' să nu te întorci în trei sferturi de oră! Cu mâna mea te împuşc.

Vasea al nostru nu mai aşteptă alt îndemn. O tuli asemenea unui iepuraş ameninţat că i se vor pune picioarele în ghips. Asta ne cam strica socotelile. Prevăzuserăm să amorsăm minele noastre să explodeze peste o oră şi jumătate, or, întors după nici o oră şi negăsindu-l pe caporalul pe care trebuia să-l căsăpim, vrând-nevrând, soldatul ar fi putut intra la idei. O dată alarma dată, minele puteau fi descoperite oricând.

N-aveam de ales. Grigori îmi făcu un semn fără echivoc şi în secunda următoare am luat-o pe urmele lui Vasea-cel-iute-de-picior. Spre norocul meu, aflându-se în afara consemnului, nu putea nici el să folosească drumul cel mai scurt şi mai luminat dintre două puncte. Cunoştea jigodia nişte spărturi în gard şi nişte potecuţe prin câmpul minat, ceea ce mă convinse că nu era prima oară când îl vizita pe cumătru. Se mişca cu repeziciunea unui jder, dar nici eu nu făcusem şcoala la crosul pensionarilor. A fost de-ajuns o singură oprire lângă un copac, spre a-şi elibera toxinele, ca să fie şi ultima lui ieşire în natură.

I-am înfipt pumnalul drept la încheietura gâtului şi am auzit scrâşnitura tăişului pe osul bulbului rahidian. Acţionasem cu atâta rapiditate, încât soldatul rămase în continuare în picioare, cu mâna pe puţa lui ce *continua să urineze,* deşi era mort de-a binelea.

L-am lăsat în plata Domnului şi, în loc să mă întorc pe scurtătură, am luat-o spre locul unde se afla armeanul. Dacă tot eram în zonă, măcar să mă încredinţez că aveam spatele asigurat în continuare. Nu am mers prea mult. La vreo treizeci de metri, l-am depistat prin ochelarii cu lentile infraroşii. Stătea sprijinit de un copac, cu puşca cu lunetă lângă el. Îşi savura vodca din bidonaşul metalic, părând un ciobănaş ce le cântă din fluier mioarelor sale.

M-am ridicat în picioare, ca să-l fac atent la prezenţa mea, când am fost nevoit să mă arunc din nou cu faţa în jos. Două umbre apărute ca din pământ îl încadrară pe armean, imobilizându-l.

„Doamne”, am gândit, „o patrulă mobilă! Tâmpitule, te credeai la o petrecere câmpenească?!”

N-aveam de ales, dacă Aram urma să scape ceva, eram cu toţii în budă. Exista o singură soluţie. Am scos pistolul automat şi i-am ataşat amortizorul. Aram era în continuare flancat de cei doi, care începură să-l târască spre punctul de comandă. Mi-am luat rămas-bun de la armean şi am apăsat pe trăgaci. Au căzut toţi trei ca seceraţi. Când am ajuns lângă ei, nu mai răsuflau.

M-am întors cât am putut de repede. Grigori nu păru foarte impresionat de cele întâmplate.

— La război se mai şi moare, zise el. Ai procedat corect, a fost vina lui.

Se strecură până la colţul hangarului şi, cu o mişcare precisă, aruncă cuţitul în gâtul caporalului rămas să aştepte băutura.

Urma s-o găsească în Iad sau în Paradis, după cum decideau instanţele supreme ale Purgatoriului.

Aveam drumul liber. Hangarul era plin ochi cu lăzi de lemn şi de metal, stivuite până la tavan. Se părea că gardiştii se pregăteau pentru un război de durată. Ne-am strecurat prin culoarele înguste dintre stive, aplicând rapid minele magnetice. Pierduserăm destul timp şi a trebuit să le amorsăm doar după o oră.

— Vă împrăştiaţi la celelalte hangare şi vă depuneţi „ouăle” pe pereţii exteriori, dar la fereală, ne şopti Grigori. Dacă explodează şandramaua asta, ajunge pentru tot ce-i în jur. Ne întâlnim aici peste maximum zece minute!

După ce am terminat treaba, la întoarcere, am folosit scurtătura nefericitului Vasea. Am trecut pe lângă el. Era tot cu copacul în braţe şi tot mort.

— Tu ştii câţi oameni ai ucis până acum? mă întrebă Daniel, trecând în rând cu mine.

— Dar tu ştii câte femei ai regulat?

— Nu-i acelaşi lucru.

— Tot contabilitate, câtă vreme nu simţi nimic. Şi acum zi de ce te guduri pe lângă mine. Vrei ceva?

Daniel râse încetişor şi-şi trecu mâna peste faţa transpirată, cu tot frigul de-afară.

— N-ai fost atent dacă tipii care-l găbjiseră pe armean aveau ceva basamac la ei. Prin părţile astea, oamenii se delectează cu lucruri fine.

Îmi venea să râd. Sau să plâng. Depăşind pragul rezistenţei nervoase, stările încep să se confunde. I-am întins o sticloanţă nedezvirginată de Krepkaia şi iată-l pe evreu cât pe-aci să-mi cadă în braţe.

Sărută sticla, cum o făcuse probabil numai cu logodnica şi nu mi-o înapoie decât după ce o lăsă pe jumătate goală.

— Dumnezeu să-ţi dea sănătate! zise el, scăpând o râgâitură ce ne aruncă pe toţi la pământ.

— Cretinule! se răsti Grigori. Am crezut că am dat peste o mină. Chiar nu te poţi stăpâni puţin?

N-avea sens să facem o şedinţă de partid în care să-l înfierăm cu mânie proletară, aşa că ne continuarăm drumul tot mai departe de iadul ce avea să se dezlănţuie în curând.

— Bunica mea, continuă Daniel nepăsător, avea o vorbă: „Dani”, spunea ea, „nu există nimic de care omul să se intereseze mai mult, dar la care să ţină mai puţin, ca viaţa lui.”[60] Bătrâna mea bunică Sara a sfârşit într-un azil din Haifa. Băuse tot dezinfectantul uitat de o infirmieră aiurită într-o sticlă cu eticheta „Vin selecţionat”.

— Observ că treaba cu băutura e tradiţională la voi în familie, zisei eu, golind la rândul meu cealaltă jumătate de Krepkaia.

— Dar la tine cum e? Eşti primul reprezentant? Bunică-ta nu avea o vorbă în privinţa asta?

— O fi avut, dar eu nu mi-am cunoscut nici părinţii.

— Deci poţi să fii un fiu de regină, dar şi un pui de târfă! Asta îţi lasă imaginaţia liberă, te poţi crede urmaşul regilor deopotrivă cu urmaşul unei familii de ţigani.

M-am uitat la ceasul fosforescent. Se făcuse deja patru şi cinci minute. Rămăsese mai puţin de o oră ca să ajungem înapoi şi, dacă totul ar fi decurs normal, nu aveam de ce să ne facem probleme de timp.

Dar nu a decurs totul normal.

Ne aflam la periferia Tighinei, pe o străduţă asemănătoare unei uliţe dintr-un sat din nordul Moldovei. Şi dintr-o dată, prin fereastra unei căsuţe din bârne, apăru un taburet solid, care era cât pe-aci să-i crape ţeasta lui Iusuf.

— Ce dracu’! se indignă tătarul. Dacă nu mai au muniţii, nu-i un motiv să folosească arme interzise de tratatele internaţionale în vigoare!

Prin fereastra spartă ajungea până la noi vocea aspră a gospodarului, ocărându-şi consoarta.

— De unde să iau? Nu. Ţi-am spus, proasta naibii, că ăia şi-au îngropat tancurile în lotul nostru? Vrei să mă bat cu ei? Mi-au dat o hârtie cu care te poţi şterge la cur. Asta-i! De unde să iau cartofi? De pe tancurile lor?

Cu tot întunericul, am putut vedea cu claritate rânjetul lui Grigori şi nu trebuia să-l mai întrebăm ce avem de făcut. Am înconjurat căsuţa şi am pătruns în cel mai pur stil antitero. Ţăranul rămăsese cu palma ridicată spre nevastă-sa, care nevastă, îmbrăcată doar într-un combinezon negru, căsca nişte ochi de credeai că vrea să ne hipnotizeze.

Situaţia stătea puţin invers, aşa că Grigori trecu direct la subiect. Îşi înfipse Kalaşnikovul în burta gazdei şi-l întrebă fără ocolişuri:

— Unde e ogorul tău, bădie? Te-am putea ajuta noi să-ţi culegi recolta.

Daniel o imobilizase pe nevastă, prefăcându-se foarte preocupat cu percheziţionarea ei în detaliu, deşi se vedea şi cu ochiul liber că rotunjimile proveneau din altă parte, nu de la niscaiva arme.

— Eu sunt Neculai, găsi cu cale să ne spună gospodarul, emanând o duhoare uşor de recunoscut.

Puteam să-i reproduc exact meniul zilei: vodcă, vin, bere şi ceva ţuică de zarzăre.

— Îmi pare bine de cunoştinţă, deveni politicos Grigori. Noi eram în trecere pe-aci şi ne-am trezit atacaţi pe neaşteptate cu acest obiect. Iusuf!

Tătarul bătu disciplinat doi paşi de defilare şi depuse taburetul între soţi.

— Acest om, continuă Grigori, arătând spre tătar, are de gând să depună o plângere la Comisia pentru Drepturile Omului, pentru tentativă de omor. Îl putem face să se răzgândească. Iată cum: tu ne duci la ogorul tău şi el uită. Are şi aşa o memorie scurtă. E-adevărat, Iusuf?

— Ce-i aia memorie? îngăimă tătarul.

— Fac cum spuneţi, dar nu-mi treziţi copiii. Sunt oricum speriaţi. Vă duc. Bănuiesc cine sunteţi şi nu-mi pare rău că vă ajut.

Am luat-o pe urmele ţăranului, dar a trebuit să mă întorc şi să-l smulg pe Daniel de lângă nevastă. Ziceai că s-au lipit cu clei de oase, aşa se strângeau în braţe.

Nu am mers prea mult. Omul arătă spre un turn de apă, ce se profila pe cerul întunecat şi zise:

— De-acolo, de la turn, se face un drumeag la dreapta. După vreun kilometru o să vedeţi un pâlc de copaci. Acolo începe lotul meu.

Îl privi în ochi pe Grigori şi suspină:

— Amu, bag sama. C-o să mă omorâţi. Da' copiii să mi-i lăsaţi, ei n-au vină.

— Nu, bădie, n-o să te omorâm. O să te adormim puţin, cât să avem timp să trecem dincolo. Asta e! Nici în tata nu m-aş mai încrede.

— Fă ce vrei, taică, eu n-am cum să mă apăr.

Sergentul îi pulveriză două doze din sprayul lui paralizant şi, ca să fie meniul complet, îl pocni în moalele capului cu mânerul Tavanului.

Ţăranul avusese dreptate. Ajunşi la pâlcul de copaci din marginea ariei, am putut vedea tancurile ca nişte elefanţi obosiţi, trântiţi la pământ. Nu se învredniciseră să le îngroape complet; ţevile şi vârful ţuguiat al turelei rămăseseră acoperite doar cu o plasă de camuflaj. Se făcuse aproape dimineaţă, cea mai imposibilă oră pentru santinele. Ne-o dovedeau şi cei trei soldaţi înfăşuraţi în şubele lor, care scoteau mici zgomote asemănătoare sforăiturilor. Din cortul tip dormitor, răzbăteau prin aerul rece şi umed sforăituri care mai de care mai diverse. Exista chiar şi un prim solist care se producea mai abitir decât o vacă prinsă la o poştă de un „sobor" de tauri.

Puteam depune „ouăle" fără să-i deranjăm, dar Grigori era de altă părere. I-am hăcuit pe cei trei paznici cu pumnalele şi am tăbărât pe tancuri, fixându-le minele pregătite să explodeze în douăzeci de minute.

M-am întors spre Grigori să-i raportez îndeplinirea misiunii, dar omul avea alte preocupări. Îşi fixase amortizorul la Makarovul său şi acum se lingea pe buze în aşteptarea festinului. Pătrunse încet în cort şi n-am mai auzit decât mici piuituri, asemănătoare celor ale unei rândunici constipate.

Nu era greu să ghicesc ce soartă avuseseră tanchiştii. Grigori îşi răzbunase sora cu vârf şi îndesat şi plătise mai mult ca sigur şi nişte poliţe pentru Afghanistan.

Ne retrăgeam în grabă, pentru a apuca să ajungem în liniile noastre înainte de a se lumina.

— Ar trebui să mergem la Comandamentul Suprem al NATO şi să le cerem să ne decoreze, croncăni evreul între două gâfâituri, în fond, noi am contribuit la respectarea tratatului de bază privind reducerea armamentului convenţional. Asta îmi aduce aminte de ceea ce spunea biata bunică-mea, Dumnezeu s-o ierte: „Dani, Dani, nu-i de-ajuns să ai puţă ca să fii bărbat. Trebuie să mai dai şi din cur!"

— Bunică-ta asta era din partea lui maică-ta sau a lui taică-tău? întrebă curios Iusuf.

— Din partea unei mătuşi, dar ce te interesează pe tine?

— O femeie înţeleaptă. Tu, probabil că semeni cu bunicu-tău.

— Poţi să mă pupi în cur, dacă vrei! îi propuse prietenos Daniel.

— Mai terminaţi! se răsti Grigori la ei, oprindu-se în marginea unui lan de porumb. Trebuie să schimbăm drumul. Tipii s-au mişcat azi-noapte. Vor să atace poziţiile pe flancuri.

Exact ce ne lipsea ca să fie meniul complet: gardiştii schimbaseră poziţiile şi eram prinşi în cursă.

— Cum dracu' trecem acum? întrebai şi eu ca prostul.

Grigori înjură scurt, dar consistent şi-şi privi ceasul. Aveam mai puţin de o jumătate de oră până la declanşarea explozibililor, după care, rămaşi în teritoriul inamic, nimeni şi nimic nu ne-ar mai fi putut salva.

— Se pare că am băgat-o pe mânecă, zise Iusuf. În situaţii de-astea, cea mai bună soluţie este un glonţ în ţeastă.

— Depinde cine îl trage şi depinde în ţeasta cui, filosofă Daniel.

— Începând de-acum, vă consider ieşiţi de sub consemnul misiunii, ne zise Grigori. Se salvează cine poate!

Ne-am strâns mâinile şi ne-am privit, pentru prima oară, direct în ochi. În faţa morţii, deveniserăm camarazi de viaţă, nu numai de luptă.

„Dacă muriţi în lupta asta, nu mai muriţi în lupta viitoare, aşa că nu-i o problemă. Dar e bine să ţineţi minte că atunci când nu mai aveţi nici o ieşire, există două posibilităţi: ori vă daţi morţi, cu riscul de a primi în cap un glonţ de control, ori dezertori, cu riscul de a face cunoştinţă cu chinurile Iadului", ne spunea Schroder[61].

Mi-am aruncat Kalaşnikovul şi pistolul meu Carpaţi şi am luat-o pe drumul opus celui ce ducea la liniile noastre. Dacă exista un Dumnezeu al beţivilor, de ce n-ar exista şi unul al mercenarilor?!

Daniel mă ajunse din urmă şi mă bătu amical pe umăr.

— Bătrâne, se vede că tu eşti cel mai inteligent dintre noi! Deci te predai.

— Tu ce p… mă-tii mă urmăreşti?

— Vorbeşti urât, zise evreul, de parcă toată viaţa lui ar fi citit numai tratate de bună purtare. Dar te iert. Eşti în stare de stres. Te înţeleg.

— Nu mă interesează ce înţelegi tu sau nu, zisei, oprindu-mă brusc.

L-am prins de gât şi am dat cu el de pământ, ca şi cum aş fi spart lemne, iar el era toporul.

— Eşti nebun! prinse să guiţe evreul. Nu te urmăresc, pur şi simplu vreau şi eu să ies din rahatul ăsta şi mi-e frică! Cu tine pot să am o şansă.

Mi-am luat talpa de pe gâtul lui şi l-am săltat în două picioare:

— OK! Atunci faci tot ce-ţi spun eu. Nu comentezi şi nu mă contrazici. Dacă vrei să rămâi în viaţă.

— Bine, superman! Orice vrei tu.

— Grigori şi Iusuf?

— Au luat-o fiecare în altă parte.

— Şi tu de ce-ai luat-o după mine şi nu după unul din ăştia doi?

— Aceeaşi întrebare mi-ar fi putut-o pune oricare dintre ei, aşa-i?

L-am privit atent, dar n-am văzut decât un om care tremura de frică.

Greşeam grav. Şi nu pentru prima oară. Trezirea la cele lumeşti nu era foarte departe. Nici foarte aproape.

Pe culmea Golgotei aştepta Iuda.

De fapt, nu plecase niciodată de-acolo.

Fragment dintr-un comunicat emis de Ministerul rus al Forţelor Armate:

Transnistria, Caucazul şi Ţările Baltice reprezintă vârfurile de lance împotriva extinderii NATO. Sub nici o formă nu trebuie să fie scăzută capacitatea noastră de luptă în aceste teritorii şi nici puterea de influenţare politică a factorilor conducători. Rusia nu se poate amesteca în treburile interne ale republicilor acum aşa-zis independente, dar poate susţine „independenţa" unor enclave, necesare menţinerii destabilizării în regiune.

Fragment dintr-o notă confidenţială a Serviciului Special de Securitate al Republicii Nistrene:

Avem informaţii clare despre intenţia cetăţeanului de onoare al oraşului Tighina *de a ceda suprastructurile unor unităţi militare dislocate din forţele moldoveneşti. Acelaşi* cetăţean a *declarat într-un cerc restrâns că va retrage efectivele Brigăzii 189 rachete, cu punct de dislocare în oraşul Bălţi. Există certitudinea că întreg echipamentul va reveni părţii moldoveneşti. Toate acestea se fac cu ştirea Moscovei.*

Fragment dintr-o declaraţie remisă presei de preşedintele Republicii Nistrene, Igor Smirnov:

Negocierile Chişinău-Tiraspol cu medierea Moscovei nu au dat rezultate practice. Au rămas fără răspuns propunerile Tiraspolului privind transformarea Transnistriei într-o zonă demilitarizată. În acelaşi timp, Republica Moldova continuă să-şi sporească potenţialul militar. În această situaţie, întărirea Republicii Nistrene ar deveni un garant al păcii şi stabilităţii în zonă, altfel locuitorii ei s-ar putea trezi într-o bună zi în România!

Fragment dintr-o notă informativă a Serviciilor Secrete române implicate în zonă, înaintată Consiliului de Apărare a ţării:

Cei doi preşedinţi vor semna în curând la Moscova un acord care să pună capăt luptelor de pe Nistru. Acordul va prevedea menţinerea în regiune a Transnistriei ca teritoriu al Republicii Moldova, dar cu un statut

aparte. Republica Nistreană îşi va păstra, după informaţiile noastre, dreptul la autodeterminare numai în cazul în care Moldova se va uni cu România. Menţinerea păcii în regiune va reveni forţelor speciale ale Armatei a 14-a, care vor rămâne pe poziţii chiar şi după eventuala retragere a acestei armate din regiune.

Sugerăm rechemarea imediată a voluntarilor români trimişi în lupte şi încetarea oricărui ajutor militar, inclusiv logistic, acordat Moldovei, până la clarificarea deplină a situaţiei.

VIII

Ne-au fotografiat din toate părţile şi din toate unghiurile, de ziceai că ne pregătim pentru o probă de filmare la cea mai celebră capodoperă cinematografică a secolului. Ne-au luat amprentele şi ne-au controlat conştiincioşi în toate orificiile.

Se uitau la noi ca la nişte extratereştri şi şopocăiau de zor între ei. Pe urmă a venit un tip cu o cameră de filmat şi şi-a făcut şi ăsta datoria preţ de vreo cincisprezece minute. Începusem să mă cam satur. Nu-i uşor să fii în centrul atenţiei tuturor. Am tras cu coada ochiului la Daniel şi am constatat că i se rupea în două. Cel puţin, câştigasem o certitudine: nu venise cu mine de frică.

Evreul clămpănea de unul singur, de parcă era prezentatorul emisiunii „întrebări la care s-a răspuns, întrebări la care nu s-a răspuns încă".

— Ce vi se pare aşa de ciudat că am dezertat din OPON? îi trăgea el înainte. Voi nu ştiţi ce viaţă mizerabilă am dus acolo. Ne dădeau să mâncăm ciulama de pisică cu garnitură de napi. Dormeam direct pe pământ. Nici pături nu aveam. M-am sfătuit deci cu vărul meu, aici prezent şi am ales libertatea. Aia vor să se unească cu România şi să ia cu ei şi sfântul pământ al Transnistriei. Aici e îngropată bunica mea, Dumnezeu s-o ierte şi tot aici tatăl şi un alt văr. Nişte ticăloşi! adăugă el fără să precizeze la cine se referea. Apropo, nu aveţi vreo ţigară?… Ei, asta e, nu aveţi, nu aveţi. O să vă cumpăraţi voi. Deci i-am zis vărului meu: „*Brat,* hai să trecem la fraţii noştri nistreni şi împreună să punem bazele unei noi societăţi, mai bune şi mai drepte." Chiar nu putem avea o ţigară?

Un tip îmbrăcat într-o uniformă kaki, fără însemne, ne aşeză în faţă un pachet de ţigări „Marinar" şi două pahare pline ochi cu vodcă. Am dat peste cap vodca şi parcă atmosfera începea să se mai destindă. Tipul ne turnă alta cu dexteritate şi pot spune că există în mod cert fraţi întru vodcă. Omul cu aparatul de filmat îşi terminase treaba şi începu să-şi strângă sculele. Pe faţă i se citea satisfacţia datoriei împlinite. Dar de vorbit, nu vorbea nimeni. Doar Daniel.

— Bunica mea, Dumnezeu s-o ierte, avea o vorbă: „Nu te duce la closet, dacă nu te trece." Asta îmi aminteşte de zilele copilăriei mele. I-am cerut odată bunicii să-mi dea zece lei ca să imit o găină. Şi bunica, care mă iubea

foarte mult, mi-a dat, săraca! „Hai”, mi-a spus ea, „începi şi cotcodăceşte!” „Buni”, i-am zis eu, „cum să cotcodăcesc? Eu mănânc râme!”

Spectacolul o dată încheiat, ne-au luat şi ne-au dus într-o celulă de doi pe doi… Pe o latură erau paturile suprapuse, iar în colţul de la ferestruica zăbrelită un căzănel care puţea atât de îngrozitor, încât nu exista vreo îndoială asupra destinaţiei lui.

Daniel porni să se vaite în stilu-i caracteristic. I-am făcut semn să tacă şi i-am şoptit la urechea pe care nu şi-o mai spălase de când se înrolase în armată.

— S-ar putea să aibă microfoane, aşa că mucles!

M-am băgat în pat şi mi-am tras pătura peste cap. Voiam să dorm, să evadez într-un fel din mizeria lumii în care eram silit să trăiesc. Cred că a fost prima dată când m-am gândit la Dumnezeu şi altfel decât ca la o fiinţă abstractă şi impasibilă.

A doua zi, pe la ora prânzului, am fost duşi în biroul comandantului.

Ne primi un căpitan îmbrăcat în uniformă rusească de pe timpul tătucului Stalin, cu două diagonale de care erau prinse tocurile Naganelor şi cu o centură cu pafta aurie. Purta pantaloni bufanţi de călărie – deşi nu cred că apucase să călărească altceva în viaţa lui decât pe capră de nevastă-sa – şi cizme de lac. Părea o piesă împrumutată de la muzeul „Eroi nebăgaţi în seamă”. Doar că şi vorbea.

Se aşeză ţanţoş în spatele biroului masiv şi prinse a răsfoi un dosar jegos. Într-un târziu îşi ridică privirea spre noi. Mă aşteptam ca, dintr-un moment în altul, să-şi fixeze în ochi un monoclu. N-a făcut-o. A dat în schimb drumul la trompetă:

— Deci voi sunteţi dezertorii!

Daniel încercă să se bage în vorbă, dar un gest ferm al căpitanului îl opri.

— De vorbit, lămuri acesta calm, vorbesc numai eu, deocamdată. După aceea veţi avea prilejul să vorbiţi şi voi. Da, da, veţi avea prilejul să vorbiţi şi voi! repetă el, nechezând fericit, de parcă tocmai ar fi spus cel mai bun banc al zilei.

Mai fâşâi din hârtii, prefăcându-se cumplit de preocupat cu aşezarea lor într-o ordine numai de el ştiută şi binevoi să cuvinte din nou:

— Dar luaţi loc! Nişte oaspeţi atât de rari ca voi trebuie trataţi în spiritul ospitalităţii moldo… nistrene, nu-i aşa? zâmbi el, mulţumit de maniera spirituală în care conducea interogatoriul. Buuuuun! Car’ vasăzică, voi doi sunteţi din Ungheni, colegi de şcoală, luaţi la armată împreună şi

înregimentaţi în trupele OPON. Puşi să lupte împotriva eroicei noastre armate şi trimişi într-o misiune de comando în raionul Tighina. E ceea ce aţi declarat când v-aţi predat, corect?

— Aş avea o singură precizare la cele spuse! interveni Daniel, punându-şi nonşalant un picior peste celălalt, de parcă se găsea la o dispută de idei în faţa camerelor de luat vederi ale televiziunii naţionale.

— Nu ţi-am dat permisiunea să vorbeşti! trâmbiţă căpitanul.

— Pardon, făcu evreul ofensat, era o întrebare, nu?

Căpitanul îl privi cu răutate şi mârâi:

— Era o întrebare fără răspuns.

— Retorică! nu putu Daniel să se abţină.

Turbam, l-aş fi omorât în clipa aia! Nu făcea decât să stârnească rahatul şi aşa destul de mare.

— Eşti deştept, constată uimit căpitanul. Asta e bine. Nouă, aici, nu ne lipsesc oamenii deştepţi, dar orice nou-venit e folositor. Vei avea parte de un tratament special.

Îşi aruncă chipiul pe birou şi se apucă din nou de dosarul jegos. Citea cu destulă greutate, probabil că avea doar o clasă mai mult ca trenul.

— Dan Cămârzan şi Neculai Suceveanu!… Domnilor, am verificat. În Ungheni nu au existat niciodată aceste două persoane. Sunteţi nişte mincinoşi! Recunoaşteţi că aţi fost trimişi ca să minaţi depozitele de muniţii şi tancurile noastre?

Despre identitatea falsă sub care luptam nu putea fi vreo îndoială. Cele două persoane cărora le purtam numele existau bine mersi, înscrise în toate actele oficiale, doar că emigraseră în România. Livretele noastre erau chiar livretele celor doi, numai că fuseseră schimbate fotografiile.

— Ei, ce aveţi de spus? întrebă căpitanul, lăsându-se pe spate în scaunul său mobil. Hai, vorbăreţule, ţi-ai înghiţit limba? De ce taci acum?

— Livretele noastre sunt singura dovadă, intervenii eu. Domnule căpitan, tata a fost omorât de români în Revoluţia lor din 1989. S-a dus la Iaşi s-o ia pe bunica, care locuia acolo şi a fost împuşcat de grăniceri. Îi urăsc pe români. Eu sunt moldovean.

— Cunoaşteţi lecţia, după cum se vede. Mai e puţin şi o să-mi destăinuiţi că dormiţi cu poza tovarăşului Smirnov sub pernă. Livretele voastre sunt false! urlă el, roşu în obrăjori ca bucile unui cocoş rămas fără însemnele bărbăţiei. Fotografiile din dosarele aflate la Evidenţa Populaţiei nu corespund deloc, dar deloc, cu moacele voastre!

„Fir-aţi ai dracu' de trădători şi lepre!" înjurai eu în gând, promiţându-mi că, dacă ar fi să scap, primul drum l-aş face la Ungheni, unde să-l căsăpesc pe cel care le dăduse datele gardiştilor.

— Pe de altă parte, continuă căpitanul ceva mai calm, turnându-şi un pahar din carafa de pe un colţ al biroului, superiorii noştri de la Centru ne-au comunicat că fotografiile voastre, cele adevărate, figurează la loc de onoare în galeria marilor luptători fără patrie.

Se mişcau repede băieţii şi aveau mai mult ca sigur acces la o bancă de date secrete. Căpitanul se întoarse spre mine, cât pe ce să dărâme carafa şi lătră:

— Pe tine nu te condamn! Ai fost în trupele lui Ceauşescu, ai luptat de partea nobilelor idealuri ale comunismului, eşti într-un fel… un camarad. De aceea am fost surprins să constat că te-ai lăsat folosit în acţiunea asta de sabotaj cu minarea depozitelor.

Eram deconspirat, nu avea rost s-o mai lălăi. Aripa KGB din Securitatea română îşi făcuse pe deplin datoria. Dacă pentru un simplu luptător ca mine se depunea atâta interes, mă întreb ce se întâmpla cu vârfurile.

Căpitanul îmi surprinse dezorientarea şi apăsă pe un buton aflat sub tăblie:

— Îl iei pe tovarăşu', zise el către soldatul prezentat la apel, îi dai hârtie şi pix, vodcă, cafea, ţigări, mâncare şi-l laşi singur.

Apoi se întoarse spre mine:

— Tovarăşe, nu are sens să te mai ascunzi. Ştim tot! De tine depinde ce se va întâmpla mai departe. Dă o declaraţie în care să arăţi cum ai fost recrutat şi la ce misiuni ai participat. Scrie despre locurile de instrucţie, nume de ofiţeri, putere de foc, numărul unităţilor, tot, tot, tot!

M-am ridicat şi l-am urmat pe soldatul înarmat până în dinţi. Mintea îmi lucra cu viteză, dar nu întrezăream nici o scăpare. O soluţie ar fi fost să sar la paznicul meu şi să primesc câteva gloanţe în burtă, ceea ce ar fi rezolvat definitiv situaţia. Nu eram prea atras de perspectivă. Într-un film de aventuri, scenaristul găseşte întotdeauna o soluţie salvatoare, doar că acolo se trage cu gloanţe oarbe, pumnalele sunt confecţionate din cauciuc, iar în scenele tari poli fi înlocuit cu un cascador.

M-a dus într-un birou identic cu al căpitanului. Pe masă se afla un teanc de hârtii, îndeajuns de gros pentru un roman în trei volume, un pix şi o carafă plină ochi cu vodcă. Soldatul îmi lăsă pe masă un pachet de ţigări „Belomor" şi o cutie de chibrituri, după care dispăru. Am auzit cheia

răsucindu-se de două ori în broască şi mi-am zis că, o dată intrat aici, trebuia să las orice speranţă.

Dar, aşa cum se întâmplă aproape întotdeauna cu luptătorii înnăscuţi, te răzvrăteşti exact atunci când totul se închide în spatele tău. Am ras un gât sănătos de vodcă şi mi-am pus mintea în mişcare. Am început prin a cotrobăi prin sertare şi prin dulapuri, încuiate, de altfel, dar cu un coupe-papier găsit pe birou poţi face minuni de vitejie, dacă ştii să-l foloseşti.

N-am găsit mai nimic de factură să-mi uşureze situaţia: o pereche de papuci rupţi, câţiva ciorapi mai ţepeni ca un placaj, sticle şi pahare murdare, dosare pătate, resturi de mâncare şi cam atât. Îmi scremeam mintea şi parcă auzeam scrâşnetul rotiţelor din creier.

La câtva timp, în birou a intrat căpitanul însuşi. Se uită la carafa pe jumătate goală, la scrumiera pe jumătate plină şi la foile rămase albe, după care constată puţin nervos:

— Nu te-ai apucat să scrii.

— N-am inspiraţie! îi răspunsei. Cred că o mică vacanţă în Bahamas mi-ar prinde extraordinar de bine. Revenit cu forţe proaspete, aş putea să mă apuc imediat de lucru.

Căpitanul dădu ocol biroului şi se opri în dreptul meu, clătinând şăgalnic din cap.

— Mda… Da, da… Voi, românii, le aveţi pe astea cu vorbele de spirit. Sunteţi cunoscuţi în toată lumea ca poporul cel mai productiv în bancuri. Cum se spune la voi… „Să faci haz de necaz”, aşa-i?

N-am avut cum să evit cizma care mă lovi cu sălbăticie în burtă. Am simţit patul Naganului prăvălindu-mi-se peste ceafă şi asta a fost tot.

Când mi-am revenit în simţiri, eram întins pe patul din celulă, cu lanţuri la mâini şi la picioare. Deasupra mea, se auzeau gemetele lui Daniel.

— Ce-i, mami, ai dat de greu?

Lanţurile evreului zornăiră şi peste marginea patului se ivi o figură hidoasă, plină de sânge şi vânătăi, care se dovedi a fi cea a lui Daniel.

— Te-au căptuşit ca lumea, nimic de zis, remarcai eu. Ai scăpat ceva?

— Câţiva dinţi, mârâi Daniel. Doar nu eram tâmpit să recunosc. Ţine-te tare! În timp ce doi tipi se ocupau de muianul meu, căpitanul a primit un telefon ciudat. Cert e că după ce a pus receptorul în furcă, a oprit spectacolul şi a chemat un medic care nu ştia ce să-mi mai facă ca să îndepărteze urmele.

— Prea târziu.

— Aşa e. Ceva îmi spune că în curând vom ieşi de-aici.
— Nu te bucura prea tare. Ne pot duce undeva, de unde să vrem să ne întoarcem cât mai repede înapoi.
Cheia zăngăni în uşa de fier şi în celulă pătrunseră trei soldaţi cu figuri dure. Ne-au scos lanţurile şi ne-au escortat până la un soi de sală de baie, unde am fost spălaţi, dichisiţi, bandajaţi, injectaţi, parfumaţi, mă rog, s-au purtat cu noi cam aşa cum te-ai purta cu iubita ta înainte de a o arunca în pat. Sau cum procedează pisica cu şoricelul pe care are de gând să-l halească. Urma să vedem care din cele două variante era cea adevărată.
Într-un sfârşit, ne-au condus în biroul căpitanului şi ne-au lăsat acolo. Căpitanul nu dădea semne să apară, aşa că noi ne distram admirând tavanul şi făcând presupuneri care mai de care mai ameţitoare.
— Bunică-mea, Dumnezeu s-o ierte, avea o vorbă: „Dacă vrei să nu-ţi intre pisica vecinului în casă, cel mai bun lucru e să-ţi cumperi un câine."
L-am privit cu o curiozitate nedisimulată.
— Ăştia ţi-au zdruncinat şi fărâma aia de creier pe care o mai aveai. Întâmplător însă nu sunt interesat de elucubraţiile tale. Ţine-le pentru tine sau bagă-ţi-le unde ştii, amice!
În birou dădură năvală doi civili îmbrăcaţi în haine de piele, cu pălării de fetru pe cap. Pieptţii bombaţi în partea stângă nu lăsau nici un fel de îndoială asupra obiectelor ascunse acolo.
— Ei, băieţi, cum e? se interesă cel mai scund dintre cei doi, care părea să fie şeful. Vă simţiţi în stare să faceţi un drum ceva mai lung?
— Plecăm în excursie? întrebă cu naivitate Daniel.
Scundul râse bine dispus şi-l bătu prieteneşte pe umăr.
— O excursie, sigur! O excursie! Cu tu-tu-ul! Plecăm pa-pa cu tu-tu-ul!
Colegul lui crăpa şi el de bucurie, lăţindu-şi gura imensă într-un rânjet panoramic. Se distrau flăcăii, ce să facă şi ei, oricum, mai bine decât să ai lângă tine nişte gardieni mohorâţi şi posaci, cărora să le ningă şi să le plouă tot timpul.
— Ne luăm şi găletuşa? continuă Daniel conversaţia.
— Nu e nevoie. Nu mai facem castelaşe. O să vă învăţăm un joc nou, mult mai frumos. Dar până atunci, hai să ne îmbarcăm. Mâine seară trebuie să ajungem la ţinta călătoriei noastre.
— Mâine seară! se miră evreul. O noapte şi o zi pe drum! Mergem la Oceanul Atlantic?

— Rusia e mare, Danieluşka! Dacă, să zicem, ţi-ar trece prin cap să vizitezi toate oraşele şi satele, toate întinderile din Siberia până în Tibet, mă tem, dragă Danilo, că va trebui să-ţi petreci o jumătate din viaţă numai cu asta.

Ne-am urcat într-o Lada Samara, tip dubă, noi în spate şi ei în cabină. Îi puteam vedea prin gemuleţul despărţitor, garnisit cu gratii, sporovăind veseli şi fără griji. De undeva, de afară, ajunseră până la noi cuvintele căpitanului:

— Să-mi telefonaţi imediat ce ajungeţi la Volgograd!

De ce trebuia să fim duşi tocmai la Volgograd şi nu la Tiraspol sau la Moscova, asta nu am aflat nici până în ziua de astăzi. Supoziţii se pot face multe, dar tot nu sunt suficiente.

Autostrada era aproape goală. Foarte rar ne intersectam cu câte o coloană de camioane sau cu câte un automobil singuratic. Cei doi conduceau cu schimbul. Gura nu le tăcea o clipă şi, la intervale, schimbau între ei o sticloanţă bine făcută.

— Cred că porcii ăştia vor să ne ducă la Muzeul Rezistenţei & Marele Război pentru Apărarea Patriei din Stalingrad[62]! În acest fel, după capul lor, ne vom converti şi vom deveni oşteni de bază ai glorioasei Armate Roşii!

— De educat[63], or să ne educe, asta-i sigur! ricanai eu.

— Am mai trecut prin asta, când luptam în Liban, zise Daniel. Ne-au dărâmat elicopterul şi am scăpat cu viaţă doar un camarad şi cu mine. Mai bine am fi murit şi noi. Cei care ne-au preluat din rămăşiţele aparatului erau sirieni. Plini de voie bună, altfel, ca ăştia de-acum. Au urinat pe noi şi nu erau foarte puţini, aşa că, atunci când am ajuns în tabăra lor, puţeam cât toate latrinele din cel de-al doilea război mondial la un loc. Nu puteau să ne interogheze în condiţiile astea, aşa că au căzut de acord să ne facă gigea. Cea mai adecvată metodă pe care le-a fătat-o mintea a fost să ne atârne cu capul în jos pe o sârmă atinsă deasupra unui râuleţ, în aşa fel încât capul să ne ajungă sub apă. Trebuia să facem un efort al dracului de mare ca să ne punem dovlecelul deasupra. Când obosea gâtul, ne cădea capul, prilej cu care mai sorbeam o tonă de apă şi o ţineam tot aşa. Dezinfectarea a durat atât cât să ne dăm seama că se poate muri şi în acest fel, ne-au dat apoi jos şi ne-au acordat o pauză. Unuia dintre mahări i se păru însă că nu suntem destul de curaţi. Ne-au dezbrăcat şi au început să ne frece pe tot corpul cu perii de sârmă. Din când în când, turnau spirt medicinal, despre care spuneau ei că ar fi cel mai bun dezinfectant. Se temeau din cale-afară să nu

le aducem cine ştie ce lighioane în mediul lor aflat, probabil, sub directa supraveghere a Departamentului de Igienă al Organizaţiei Mondiale a Sănătăţii. După ce ne-au trezit din leşin, ne-au cărat într-o pivniţă şi ne-au lăsat câteva ore să conversăm confidenţial cu şobolanii şi insectele care, la mirosul sângelui, dăduseră năvală. A doua zi au trecut la rafinamente. Mi-au tăiat două degete de la mâna stângă, le-au pus într-un colet şi l-au trimis pe adresa Comandamentului Suprem al Forţelor Armate dislocate în sudul Libanului. După două luni de astfel de mici atenţii, am fost schimbat cu zece palestinieni care putrezeau într-o închisoare din Ierusalim. Sharon Mehim, care era pe atunci şeful Statului-Major, a socotit că făcusem destul pentru gloria Israelului şi m-a trimis la spate.

— Cum dracu' ţi-au tăiat degetele, făcui eu, că te văd cu toate la locul lor. Aiurezi?

Daniel îmi băgă mâna stângă sub nas şi, cu mişcări încete, îşi desfăcu inelarul şi degetul mic. Când spun desfăcut, vreau să spun că şi le-a deşurubat pur şi simplu.

— Un chirurg american plătit din fondurile bravei armate mi-a pus două proteze, acoperite cu propria mea piele luată de pe buci.

I-am privit, nu fără să mă cutremur, falanga de la baza inelarului. Era ca un cartuş de vânătoare, cu filet exterior la capăt. Iar în „cartuş", trei, patru bobiţe roşii.

— Alea ce sunt? întrebai. Baterii?

— *Curara!* spuse evreul, înşurubându-şi la loc degetul. Amintire de la prietenul meu, eliberat o dată cu mine din mâinile sirienilor.

— Şi ce-ai de gând cu ea?

— În nici un caz să mă spăl pe dinţi.

Târziu în noapte, maşina a oprit şi ni s-a dat voie să coborâm. Eram în apropierea unui motel. *Dniepr*[64], cum scria pe firma luminoasă. Indicatorul fosforescent din apropiere etala cu litere mari: Dniepropetrovsk – 212 km.

Ne-am repezit la marginea şoselei şi, cu suspine de uşurare, ne-am eliberat băşicile ce stăteau să explodeze. Însoţitorii noştri ne priveau cu interes şi schimbau glume pe seama noastră.

— Doamne, bine e să te pişi! exclamă Daniel. Abia în situaţii de-astea îţi dai seama cât de minunate sunt funcţiile fiziologice ale trupului ăstuia păcătos.

Le făcu semn celor doi că ar dori să dispară în tufişuri pentru continuarea „minunatelor acte fiziologice[14], dar scundul îl opri scurt.

— Te caci aici, la marginea drumului. Noi nu ne uităm, dacă asta te inhibă. Hârtie ai? mai întrebă el, gata să coopereze.

În fine, iată-ne aşezaţi la o masă din restaurantul motelului, halind toţi patru, ca nişte buni prieteni, câte o omletă uriaşă, garnisită cu cârnăciori şi ciuperci. Farfuria cu murături a fost golită într-o clipă şi am cerut alta. Mâncarea îi apropie pe oameni. Schimbam opinii despre cele întâmplate, căutând să nu lăsăm conversaţia să lâncezească. O sticlă de vodcă abia adusă a trebuit să părăsească foarte repede masa în favoarea unei concurente care se păstrase plină.

Scundul râgâi convingător şi se lăsă pe spate, scobindu-se în dinţi cu furculiţa. Părea împăcat cu soarta şi privea cu ochi tâmpi la faţa de masă, care cunoscuse şi vremuri mai bune.

Colegul său se străduia să-şi facă curăţenie în farfurie cu o coajă de pâine, trăgând cu coada ochiului la sticla de vodcă goală. Privi spre tipul scund şi făcu un gest cu capul.

— Ei, asta el Avem diurne limitate. Şi mâine e o zi.

Daniel sări în sus, făcându-i pe cei doi să-şi ducă cu repeziciune mâna sub haină şi strigă inspirat:

— Fac cinste! Mi-am amintit că exact astăzi este ziua de naştere a bunicii! Să-i cinstim memoria.

Cei doi rămaseră cu gura căscată, dar nu pentru mult timp.

— De unde ai tu bani? întrebă tipul cel scund. Ăştia mi-au spus că v-au controlat şi în cur şi v-au luat tot.

— Tot în afară de haine şi încălţări, clipi şmecher evreul.

Îşi scoase bocancul lui de infanterist şi, cu o mişcare de prestidigitator, roti tocul în sensul acelor de ceasornic. Din locul rămas liber, extrase un tenculeţ de ruble cât se poate de promiţător.

— Uite, al dracu'! zise colegul celui scund, lăsându-se pe spate. Hai că eşti mare! Deci aşa! I-ai păcălit pe netoţii ăia!

Se vede treaba că „netoţii" nu prea erau iubiţi de masele largi. Evreul îmi făcu cu ochiul şi se îndreptă, clătinându-se, spre tejgheaua barului. Moşmondi ceva şi, când se întoarse, ţinea în mână o tavă cu patru pahare pântecoase, pline ochi cu vodcă. Am bănuit că umblase la degetul minune şi am înşfăcat rapid paharul din dreptul meu.

— Domnilor, se pronunţă Daniel, beau pentru tradiţionala prietenie dintre popoarele sovietic şi român!

Scundul zâmbi pe sub mustaţă şi-i opri din zbor mâna în care ţinea paharul. Cu o mişcare precisă, schimbă paharul cu al lui, lucru pe care se grăbi să-l facă şi colegul cu paharul meu.

— Ştii, spuse sfielnic civilul cel scund, eşti atât de plin de neprevăzut, că mă faci să mă întreb dacă nu cumva descinzi din familia lui David Copperfield[65]!

Am închinat şi acum urma să bem. Ezitai, cu toată pielea de găină pe şira spinării, dar evreul dădu nonşalant paharul pe gât şi, întorcându-l cu fundul în sus, ne privi nevinovat:

— Ce este, nu vă mai e sete?

Am urmat ritualul şi ne-am lăsat paharele pe masă. Începeam să mă întreb dacă nebunul ăsta de evreu ştie ce vrea.

După o nouă porţie de omletă, garnisită acum cu batog afumat, ne-am aprins câte o ţigară oferită generos de individul cel scund şi ne-am lăsat pe spate. Restaurantul era aproape gol. La o singură masă, o pereche de îndrăgostiţi se pipăiau expert pe dedesubt. Barmanul părea adormit. Doar suspinele lui cu gândul la vreo Matrioşka îi mai făceau simţită prezenţa.

— Mergem! hotărî cel ce părea şeful, ştergându-şi nasul de faţa de masă.

— Încă o porţie şi cafele! propuse Daniel. Eu plătesc.

— Nu, mergem!

Colegul părea însă ceva mai cooperant:

— Mişa, nimeni nu ne înţeapă în cur! Omul a propus, noi decidem. E oricum aniversarea bunicii lui, dă-ţi seama. Nu e frumos. Să încercăm. Poate că propunerea tipului nu e cea mai proastă din lume. Să încercăm. Ştii ce ne-au învăţat la institut, încercare şi eroare. Aşa vom afla adevărul.

Se întoarse spre Daniel şi-i zâmbi mieros:

— Mişcă-ţi curul o dată şi ocupă-te! Nu vezi că suntem grăbiţi? Zi-i şi de nişte murături. Merg la cafea. Dacă mai are şi nişte babic, cu atât mai bine. Nimic nu te poate împiedica să-ţi cinsteşti bunica cum se cuvine.

— Serghei, murmură civilul cel scund, privind în continuare la faţa de masă, de parcă acolo ar fi fost scris ce trebuia să spună, mai avem câteva sute de kilometri, fratele meu. Şi drumul nu e uşor.

— Suntem cu maşina, îţi aminteşti? Iată cum realizările tehnologiei de astăzi se pot pune în slujba celor năpăstuiţi.

— Te-ai îmbătat, dar fie, încă un rând şi gata.

Încercai să mă ridic, dar, în acelaşi moment, Mişa era cu mâna pe pistol.

— Voiam la budă! precizai eu.

— Te însoţesc. Avem preferinţe comune.

Adevărul e că intenţionam să-l testez şi am aflat astfel pe viu ce ne spunea colonelul Stavarache: „Nu vă luaţi după cât beau ruşii. Dacă pe Volga ar curge numai vodcă şi ei ar avea acces liber la râu, după ce l-ar seca, tot ar mai umbla după o vodcă mică!”

Ne-am întors la masă, unde Daniel revenise cu o tavă plină de pahare şi gustărici. Înşfăcă unul dintre pahare şi strigă voios, făcându-i pe cei doi îndrăgostiţi stingheri să se retragă rapid:

— Trăiască Maica Rusie! Ne-a primit la sânul ei, din care toţi am supt *odată,* ne-a crescut în spiritul disciplinei de partid şi ne-a oferit bogăţiile ei viscerale!

Se întoarse spre barmanul trezit brusc din lâncezeala lui şi-l fixă cu un deget acuzator:

— Să cred, tovarăşe, că nu eşti de acord că marea putere sovietică nu a murit şi nu va muri niciodată?

— Eu? se prefăcu mirat barmanul. Cum aş putea? Tatăl meu a murit pentru ideea asta.

După care dispăru în bucătărie să supravegheze, chipurile, cum se găteşte mâncarea pentru un grup de turişti ce urmau să vină cât de curând.

Daniel bău şi aruncă paharul peste umăr.

— Domnilor, am terminat şi banii, aşa că oricând veţi hotărî putem merge.

Cei doi paznici îşi goliră şi ei paharele dintr-o sorbitură. Am vrut să-i imit, dar vechea mea rană căpătată în Mozambic îmi trase un junghi în mână şi abandonai paharul pe masă. Am tras adânc aer în piept şi mi-am mişcat în sus şi în jos mâna beteagă.

Între timp, Mişa şi Serghei îşi lăsaseră obosiţi bărbiile în piept. Nu sforăiau, dar mai ales nu respirau. Erau morţi de-a binelea.

Daniel îmi aruncă o privire ciudată şi-mi făcu cu ochiul:

— Grăbeşte-te, le-am servit o porţie din degetul meu.

Mi-am urmat reflexele dobândite în anii grei de antrenamente şi i-am dezarmat rapid pe cei doi de Tokarevurile model ’90, cu care erau dotaţi, fără ca măcar să-i ating.

— Ia şi cheile de la maşină, şopti Daniel. Bea-ţi vodca şi să mergem.

Am făcut o mişcare greşită şi am răsturnat paharul.

— La dracu’! am spus. Să dispărem cât mai avem timp.

Am urcat în maşină şi am pornit motorul. Nu prea ştiam ce avem de făcut, dar în primul rând trebuia să ne depărtăm cât mai iute de locul crimei. Daniel dădu să se urce lângă mine, dar i-am făcut semn să vină la volan şi am trecut pe locul pasagerului.

— S-a întâmplat ceva? mă chestionă Daniel.

— Dă-i drumul şi nu mai pune întrebări tâmpite. Şi atenţie să nu faci vreo mişcare greşită!

— Eşti nebun! se schimonosi evreul ca o balerină căzută din poziţia de şpagat într-o coadă de mătură. Te-ai pilit? Suntem prieteni, ai uitat?

— N-am uitat, dar nu suntem prieteni. Ne aflăm în acelaşi rahat, asta-i tot.

— Bunica mea, începu Daniel, conducând nervos, avea o vorbă: „Poartă-te întotdeauna ca şi cum în faţa ta s-ar afla un aparat de filmat şi tu ai fi actorul principal."

Am tras o flegmă de arhiduce răcit până-n călcâie şi l-am întrebat:

— Dar despre p… mă-tii nu ţi-a spus nimic bunicuţa ta?

Şi imediat, ca să nu-i las timp să-şi revină:

— Întorci maşina şi mergi înapoi. Când vezi primul drum care face la dreapta, o iei pe el şi nu te opreşti decât atunci când întâlneşti o cale ferată. Dacă există vreuna. E singura noastră şansă.

— M-am prins. N-am putea folosi maşina fără să fim depistaţi în maximum o oră. De altfel, cred că au şi dat alarma. Şi atunci nu putem merge în nici o gară. Mă întreb cum o să reuşim să oprim trenul în plin câmp?

Coti pe drumul ce se făcea la dreapta şi nimerirăm pe unul plin de hârtoape. Din fericire, în mai puţin de-o oră, am întâlnit calea ferată. Eram pe jumătate salvaţi. M-am întors spre Daniel şi i-am rânjit convingător.

— Nu mai avem foarte multe de făcut acum. Punem maşina pe şine şi noi aşteptăm la vreun kilometru de-aici. Mecanicii vor vedea obstacolul şi vor frâna, mult prea târziu, bineînţeles, dar îndeajuns pentru ca noi să ne putem urca.

— Sunt vagoane de dormit sovietice, nu sunt ca alea din România, în care n-ai pe unde să te urci şi uşile sunt ferecate.

— Nu ne urcăm în vagon, tâmpitule! Ruşii au prostul obicei să planteze câte un conductor în dreptul fiecăruia când trenul opreşte în gară sau aiurea.

— Extraordinar! Şi atunci ce facem? Ne cumpărăm bilete?

L-aş fi plesnit, dar micile conflicte sunt acoperite întotdeauna de marile evenimente.

— Uite, deşteptul lumii, cum facem: ne urcăm în lada de scule de sub scară. Executarea!

Daniel a dus maşina pe şine şi a luat-o la trap pe urmele mele. Păcat de maşină, era aproape nouă, dar parcă tot mai rău mi-ar fi părut de mine, dacă n-aş fi scăpat din încurcătura asta.

Ne-am oprit în dreptul unui semafor şi ne-am pus pe aşteptat. Evreul nu prea era în apele lui teritoriale. Am încercat să-l îmbunez:

— Ei şi ce-ar fi spus bunicuţa ta despre o situaţie ca asta?

— Ar fi spus că o armată de măgari comandată de un leu este mai puternică ca o armată de lei comandată de un măgar.

— Mersi! Eşti drăguţ! Dacă nu-ţi convine planul meu, poţi face exact ce-ţi trece prin cap. Poftim!

I-am întins unul dintre pistoale.

— Eşti liber, continuai. Nu ne leagă nimic. Tu ai venit după mine, dacă îţi aminteşti. Du-te la bunicuţa, poate o să aibă un sfat înţelept pentru a te ajuta.

— Eşti din cale-afară de sensibil, spuse Daniel, mângâind Tokarevul.

Scoase din buzunarul salopetei o sticlă de Stalicinaia şi mi-o aruncă ca pe o minge de baseball. Am întins amândouă mâinile ca s-o prind, ceea ce s-a şi întâmplat. Doar că, între timp, bunul meu prieten armă pistolul şi-l îndreptă fără echivoc spre mine.

— Rămâi cu amândouă mânuţele pe sticlă. Poţi să bei, dacă asta face parte dintre ultimele tale dorinţe. Goleşte-o toată, n-o să mă supăr, dar ţine-ţi în permanenţă labele pe ea.

M-am felicitat pentru intuiţia mea şi, cu mişcări voit precaute, am scos dopul de metal şi am tras un gât sănătos. Doamne, bună mai e vodca asta! De ce oare n-a lăsat Dumnezeu ca, în loc de sânge, să circule vodcă prin vene?!

— Te-ai prostit, Daniel? Ce fel de glume sunt astea?

— Bea, bea. Ţi-ai vărsat fără să vrei paharul, ai uitat? Ţi-o fi sete!

— Ce vrei să spui? Îmi puseseşi şi mie cianură?

— Că doar nu suc de lămâie. Florine, îmi pare rău sincer că trebuie să te lichidez. Dar tu ştii la fel de bine ca şi mine ce înseamnă o misiune. Misiunea mea a fost să te suprim. Pe tine şi pe Mircea Talpeş. Nu să lupt alături de împuţiţii ăştia de moldoveni.

— Te-ai născut în Moldova, dacă-mi dai voie să-ţi reamintesc.

— Nu-i de-ajuns ca să-i şi iubesc. Ţine-ţi labele pe sticlă!

— Voiam să-mi aprind o ţigară.

Evreul îşi puse o ţigară între buze şi o aprinse de la o brichetă de plastic, îmi aruncă ţigara, urmărindu-mi cu atenţie mişcările.. Radiam! Dar, înainte de a pune lucrurile la punct, mai trebuia să aflu câte ceva.

— Adevărul e că am bănuit tot timpul ceva necurat în legătură cu tine.

— Eşti deştept, ţi-am mai spus. Îmi placi, Florine şi în altă situaţie aş fi vrut să fim prieteni.

— Nu ştiam că eşti în slujba Securităţii.

Râse şi-şi aprinse la rândul lui o ţigară.

— Nu sunt. Lucrez pentru Mossad, dacă asta te interesează. Dar, după cum ştii, între cele două au fost legături mai mult decât strânse. Tot ce mi s-a spus e că ai trădat Revoluţia şi că trebuie să plăteşti. Restul nu mă interesează. Primesc pentru asta mult mai mult decât aş fi primit într-un an în războiul ăsta de căcat.

Mi-a venit în cap cugetarea unui scriitor evreu, nu-i mai ştiu numele, care spunea că ucenicilor lui Cristos nici că le păsa de cele pământeşti, că nu râvneau în nici un fel la cele lumeşti. Deci că nu cei treizeci de talanţi l-au făcut pe Iuda să-şi trădeze învăţătorul, ci alte temeiuri, care aveau să rămână pentru totdeauna ascunse.

— Daniel, Daniel, tare mi-e teamă că bunicuţa ta va fi dezamăgită de data asta.

Evreul zâmbi şi întinse mâna în care ţinea pistolul.

— Bea-ţi restul de vodcă şi să încheiem!

Am golit recipientul, nu fără plăcere şi am sughiţat.

— Presupun că trebuie să strig acum ceva în genul: „Trăiască România Mare!”

— Adio, Florin Zamfir!

Apăsă pe trăgaci şi pistolul făcu „clic”. Am băgat mâna în buzunar şi am scos cartuşele.

— De astea aveai nevoie, aşa-i?

Le-am aruncat la vreun metru de el şi l-am invitat să se servească. Nu a reacţionat. Şi-a aplecat doar capul în piept şi a început să îngâne un cântecel în ebraică. Mai mult ca sigur că-şi spunea singur Kabişul[66].

Legile agenţilor secreţi sunt dure. Cuvântul „iertare” nu apare în vocabularul lor. Nici cuvântul „greşeală”. Doi agenţi secreţi adversari nu

pot supravieţui împreună. Unul trebuie să dispară.

— Nu te necăji, Daniel! De data asta ai pierdut tu. Data viitoare, cine ştie, poate fi rândul meu! La revedere!

Am tras un singur glonţ. Drept în frunte. A căzut pe spate cu mâinile desfăcute în lături. L-am aruncat pe povârnişul din dreptul terasamentului şi am răsuflat uşurat. Până îl vor găsi şi-l vor identifica, eu voi fi departe.

Un şuierat strident îmi aminti motivul pentru care mă găseam prin partea locului. Totul se petrecu aşa cum prevăzusem. Mecanicul a prins în lumina farurilor maşina abandonată pe şine şi a frânat brusc. Inutil. Din minunata Lada mai rămăseseră doar nişte bucăţele de metal din care n-ai fi putut confecţiona nici o oală de noapte.

O dată trenul oprit, m-am repezit spre vagonul din coadă, am spart lacătul lăzii de scule şi am sărit înăuntru, aruncând imediat de-a valma tot ce conţinea aceasta.

Nu după mult timp, lucrurile reveniră la normal şi trenul o luă din loc. Stăteam ceva mai bine decât o balenă într-o conservă de peşte, dar nu era cazul să mă plâng. Trăiam.

Când am ajuns la Tiraspol, am hotărât că zicătoarea „Să nu dea Dumnezeu omului cât poate duce” era una dintre cele mai adevărate. Am coborât din ladă, de fapt am căzut pur şi simplu şi, cu un ultim efort, m-am aruncat sub vagon. Îmi întindeam mâinile şi picioarele de parcă le-aş fi avut în ghips luni de-a rândul. Sângele începu să-mi circule prin vene şi treptat mi-am revenit la o stare ceva mai omenească.

În apropierea mea, câţiva bărbaţi comentau evenimentul zilei: calea ferată fusese blocată de un grup de femei, în semn de protest faţă de politica agresivă a Chişinăului, drept care trenul avea staţia terminus aici, la Tiraspol.

Mă aflam la capătul puterilor. Nici vorbă să apar în lume mânjit tot cu uleiul împuţit din lada de scule, care îmi intrase până şi în urechi. A fost unul dintre puţinele momente din viaţa mea când m-a încercat gândul renunţării. Pentru a-mi putea recăpăta discernământul, a trebuit să-mi repet de o sută de ori în gând: „Totul e un joc, totul e un joc, mergi până la capăt.”

M-am strecurat pe sub garnitură şi am ieşit prin dreptul primului vagon. Peronul era pustiu, doar lângă un stâlp de metal un tip îşi făcea nestingherit nevoile. Trebuia să-l lichidez. Am avut grijă să nu-i pătez hainele cu sânge şi am schimbat îmbrăcămintea. Am ieşit la şosea în speranţa să prind o

ocazie. Din fericire, o Volgă se opri la zece metri de mine. Portiera din spate se deschise, ceea ce o luai ca pe o invitaţie. Aşa şi era. În maşină, le-am mulţumit celor doi din faţă pentru gestul lor uman.

După care am urcat rapid pe culmile infarctului. Nu era nevoie să le cer legitimaţiile ca să ştiu cine sunt. Uniformele vorbeau de la sine: gardişti de-ai lui Smirnov. Şi nu oricare. Ofiţeri superiori.

— Ce-i, *diadia,* se întoarse şoferul spre mine, aşa-i că nu mai merg trenurile?

— S-au pus cloştile pe şine[67]! adăugă însoţitorul, izbucnind în râs.

— Da' n-o să le tragă la fofoloancă? marşă şoferul. E cam rece afară pentru ovarele lor obosite.

Şi pune-te iar pe râs. Am ieşit din starea de şoc şi m-am băgat în vorbă.

— Să le ia dracu' de trenuri, că nu de ele aveam eu nevoie. Dar m-a prins bărbatu' la femeie şi era să-mi ia gâtul!

Era cea mai plauzibilă explicaţie la care aveam două şanse: ori să dau peste nişte puritani şi atunci s-ar fi întrebat dacă nu am fost la soţia unuia dintre ei, ori să fie „băieţi de gaşcă" şi să facă haz.

Punct ochit, punct lovit. Erau de gaşcă. A trebuit să le povestesc cu lux de amănunte cum am ajuns într-un apartament de la etajul al doilea, cum i-am pus-o soţiei adultere, ce făcea ea în timpul ăsta, cum am auzit bătăi violente în uşă şi cum soţul încornorat a spart-o, cum m-am aruncat eu de la balcon, dar noroc că jos era o groapă de nisip, care mi-a amortizat căderea şi dă-i şi dă-i… Aveam impresia că, dacă mă opresc din turuială, mă vor descoperi şi adio!

Păcatele îi apropie pe oameni mai mult decât virtuţile. Am ajuns cu bine la Tighina şi la despărţire am spart o sticlă de vodcă în trei. Vodca am cumpărat-o eu de la un bufet non-stop. Preţul călătoriei.

Înainte ca grupa noastră de comando să se desfacă, Grigori ne dăduse o adresă pentru caz de extremă urgenţă. O casă conspirativă, în care se afla un cuib de legătură cu Chişinăul. Am găsit-o cu greu; în Tighina, aproape că nu te poţi descurca dacă nu ştii bine oraşul.

Am intrat într-un bloc vechi, cu două nivele şi am sunat la uşa apartamentului de la etajul întâi. Lipăiturile unor papuci îmi dădură de ştire că stăpânul era acasă. Uşa se crăpă cât îi permitea lanţul de siguranţă şi din spatele ei se iţi o mutră de şoarece rămas fără abonament la cantină.

— Pi şini cauţi mata?

— Dârvaru, răspunsei, cum mă învăţase Grigori.

Arătarea lăsă lanţul şi deschise uşa larg. Era un omuleţ îmbrăcat într-un halat vechi de casă, cu o scufie caraghioasă pe cap.

— Intră, intră, *molodeţ!* Aici nu vin oamenii decât atunci când au necazuri.

Am trecut printr-un hol întunecos, plin de mobile inutile şi am pătruns într-o cameră aflată în semiobscuritate. Nu puteam remarca decât praful depus temeinic peste tot.

— Ia loc, ia loc! mă îndemnă gazda. Un ceai?

Am căutat un scaun liber şi, negăsind nici unul, m-am aşezat pe divanul acoperit cu o cuvertură cândva albastră.

— Nu, mulţumesc. Eu… Cum să vă spun, trebuie neapărat să ajung pe linia frontului. La moldoveni. Mă puteţi ajuta?

Gazda se opri în dreptul geamului şi am văzut un bătrânel cocoşat şi întrucâtva agreabil.

— Vrei să ajungi dincolo, da? Asta nu-i greu. Şeful nostru trebuie să meargă la Dubăsari, aşa că o să te ia cu el. Apropo, ai vreun mesaj pentru noi?

— Nu. De astă dată nu.

— Da, da, zise bătrânelul, aşezându-se într-un fotoliu mai jerpelit ca un indian scalpat. Adu-mi, te rog, telefonul!

Ceva nu-mi suna în regulă, din nou instinctul meu infailibil, dar am hotărât că nu era decât oboseala.

— Grigori ne-a trimis un prieten, hârâi gazda în telefon, fără nici o introducere. Are nevoie de ajutor, aşa că m-am gândit să-l preiei mata.

Ascultă o vreme şi dădu drumul unui râs chiţăit:

— Bine, bine, te aştept.

Puse receptorul în furcă şi-mi zâmbi părinteşte.

— Vine în curând. Un ceai?

— M-aţi mai întrebat. Aş bea o vodcă.

— Păi asta am spus şi eu.

— Aţi spus ceai.

— Aşa-i spunem noi la vodcă pe-aici, pentru că astfel nimeni nu ne poate acuza că suntem beţivi! Hi-hi! Vezi în bufet. Nu, nu acolo, mai sus!

Am dat peste o butelcă de un litru plină pe trei sferturi şi am turnat în două pahare. Am ciocnit şi am băut amândoi până la capăt. Era tare moşul!

O moliciune ciudată mă cuprinse, ca şi cum aş fi fost îmbrăţişat de o femeie fierbinte şi lascivă. Aş fi vrut să dorm. Sau să mor.

Eram mai singur ca Cristos pe cruce.

Soneria m-a readus la realitate. În cameră pătrunse un bărbat de înălţime medie, îmbrăcat într-o haină de piele. Se apropie de mine şi, când a intrat în conul de lumină al veiozei, l-am recunoscut.

Nu, nu mă puteam înşela. Era căpitanul care ne primise, pe mine şi pe Daniel, în ziua în care ne dăduserăm dezertori.

— *Zdrastvuite!* Iată că totuşi lumea este mică. Te credeam la Volgograd.

Am vrut să-mi strecor mâna în buzunar, dar, în acelaşi moment, bătrânelul paralizat mă imobiliză cu o figură complicată de jiu-jitsu. Căpitanul mă lăsă orfan de pistol şi nu ezită să-mi ardă cu sete un şut în burtă.

— Nu crezi că eşti prea deştept pentru lumea asta?

Făceam spume la gură, aş fi vrut să-l scuip, dar abia mai puteam respira.

Din păcate pentru mine, intuiţia nu mă înşelase nici acum, dar eu nu ţinusem cont de ea.

— Te întrebi, poate, continuă căpitanul, trântindu-mi un pumn ca un baros drept în ţeastă, de ce m-ai întâlnit pe mine şi nu pe camarazii tăi?! Păi, uite de ce, pentru că organele noastre de cercetare şi investigaţie au descoperit cuibul ăsta de năpârci şi l-au lichidat. Doar năpârcile, cuibul l-am păstrat. Doar-doar va cădea vreo pasăre mai rară. Şi iată-te!

Vorbea ca un poliţist sadea, dar nu-i puteam cere să se exprime într-un mod mai academic. Scoase un teanc de fotografii şi începu să le răsfoiască sub nasul meu.

— Ia te uită! Camarazii tăi. Ce întâlnire! Din nou împreună.

L-am recunoscut cu greu pe Grigori. Arăta de parcă ar fi trecut peste el o maşină de tasat asfaltul. Nici Iusuf nu arăta mai bine. După cum îşi ţineau ochii întredeschişi, am bănuit că erau morţi.

— Ce zici, se interesă amabil căpitanul. Vrei să fii lângă ei? Camaraderia este cel mai sfânt sentiment.

Îşi aprinse o mahorcă şi se scărpină sub gulerul jegos al rubaşcăi.

— Ai căzut, domnule român, acum nu mai scapi, trebuie să te obişnuieşti cu ideea asta. Te vom pune într-o cuşcă de lemn şi te vom plimba prin toată Rusia, ca să vadă lumea cum arată animalele din Carpaţi. Ar fi păcat să te omorâm dintr-o dată.

Era de-a dreptul fericit. În ochii lui şireţi îi ghicisem cruzimea şi mă gândeam dacă nu cumva greşisem când răsturnasem paharul cu vodcă otrăvit.

„Bătrânelul” îmi slăbi puţin strânsoarea şi înghiţii rapid două sute metri cubi de aer, cu aviditatea unui crocodil angajat în traversarea Oceanului Atlantic.

— Apropo, reluă căpitanul, mai ştii ceva despre prietenul nostru comun israelit?

— Prietenul meu şi al dumneavoastră, îngăimai eu, m-a rugat să vă transmit un mesaj, în caz că ne vom reîntâlni vreodată.

— Ce vorbeşti? deveni brusc interesat căpitanul. Ce mesaj?

— Zicea… zicea, să trăiţi, să-l pupaţi în cur! Şi dacă, printr-o minune, v-ar mai rămâne timp, să mă pupaţi şi pe mine, să trăiţi!

După care am luat cafteala de rigoare. Când mi-am revenit, l-am văzut pe căpitan spălându-se alene pe mâini de sângele meu. Îşi apropie muianul lui scârbos de mine şi zise scrâşnind din dinţi:

— Oricum, poţi să fii sigur că te-ai născut în Zodia Porcului! Nu ştiu de ce dracu’, dar toată lumea te vrea viu!

RM
Ministerul Securităţii
Direcţia 4/A
Exemplar unic

Domnule preşedinte,

Suntem în posesia unor informaţii cu privire la prezenţa masivă a agenţilor secreţi ruşi în regiunea Transnistreană. În urma elaborării unei investigaţii informative în legătură cu ofiţerii Direcţiei Sud-Vest a fostului Tratat de la Varşovia, care până în 1991 – anul prăbuşirii Uniunii Sovietice – a avut, după cum se ştie, sediul la Chişinău, s-au constatat următoarele:

Structura contraspionajului militar a fostului Stat-Major al Direcţiei Sud-Vest a rămas intactă. Ea este condusă de doi generali ruşi şi cuprinde optsprezece ofiţeri de cercetare de înaltă calificare, care lucrează sub acoperirea unor firme comerciale. Numeroşi agenţi de la Moscova sunt trimişi în misiuni de una-două Săptămâni la Tiraspol, ca în oricare altă zonă a Federaţiei Ruse.

S-a constatat un interes deosebit al agenţilor ruşi pentru acţiunile directe, cum ar fi: dezinformarea, manipularea opiniei publice şi chiar destabilizarea statului.

Fragment dintr-o notă a Preşedinţiei remise Consiliului Suprem al Apărării:

...în ceea ce priveşte cazurile de spionaj descoperite, sugerăm ca ele să nu fie deocamdată deferite justiţiei... Căutaţi o cale de soluţionare amiabilă, de o manieră confidenţială şi mutual avantajoasă…

IX

Mai întâi am crezut că mă vor duce să mă împuşte. Dar după ce am traversat o pădure mai deasă decât codrii lui Robin Hood, fără să ne oprim, mi-am dat seama că era vorba de altceva. Nu neapărat mai bun.

Maşina, un Gaz renovat, hurducăia din toate încheieturile pe drumul de ţară. Recunoşteam locurile prin care luptasem şi din nou sentimentul de inutilitate mă făcu să mă gândesc la zădărnicia vieţii mele.

Eram încadrat de doi soldaţi care puţeau a sudoare şi a ciorapi nespălaţi. Lângă şofer stătea ţeapăn un colonel îmbrăcat în uniformă rusească. Fuma ţigări subţiri, de damă şi la răstimpuri schimba câteva vorbe în ruseşte cu şoferul.

Pe câmp se vedeau peste tot căruţe cu ţărani, însoţiţi ici şi colo de vehicule militare. Ai fi zis că armata s-a alăturat ţărănimii muncitoare întru strângerea cu spor a recoltei. Era, de fapt, invers. Ţăranii ajutau armata să dezgroape şi să transporte minele.

Nu mă mai întrebam ce aveau de gând cu persoana mea; mi-era pur şi simplu scârbă de tot şi de toate.

Am ieşit în autostradă şi, în mai puţin de-o oră, ne aflam la capătul podului de peste Nistru, refăcut acum într-o oarecare măsură. Ofiţerul rus mi-a făcut semn să rămân pe banchetă şi, însoţit de un soldat, a coborât şi s-a instalat în faţa maşinii. Nu după mult timp, dinspre pod a apărut o Ceaika, care s-a oprit la vreo sută de metri. Din ea au coborât doi tipi cu pălării largi. Purtau ochelari de soare şi mănuşi de piele. Eram în plin film cu gangsteri.

M-am înviorat, dându-mi seama că avea să urmeze doar un schimb de prizonieri şi că eu eram unul dintre ei. Nu crăpăm de bucurie la gândul că şi ai mei mă căutau ca să mă cureţe, dar parcă tot mai bine e să mori acasă.

Cei doi civili se opriră în faţa rusului, care bătu din călcâie şi se prezentă:

— Colonel Kamenkov din Regimentul 121 Infanterie, Armata a 14-a.

— Colonel Roşea din Departamentul Securităţii, îi răspunse molcom unul dintre civili. Aţi adus prizonierul?

— E în maşină, preciză colonelul rus. Mai întâi însă aş vrea să procedez la identificare.

Scoase o fotografie şi se apropie de celălalt civil. Îi dădu ochelarii jos şi confruntă originalul cu fotografia.

— În regulă! spuse el.

Se întoarse spre soldatul rămas cu mine şi-i făcu un semn. Am fost îmbrâncit afară din maşină şi condus până în preajma negociatorilor.

— Efectuaţi schimbul! ordonă colonelul în civil.

Soldatul care mă escortase îmi dădu un ghiont cu patul puştii şi mă îndreptai spre Ceaika, parcată la capătul podului. M-am intersectat cu „moneda mea de schimb” şi ne-am privit scurt.

Consideram că nu mai am nimic de văzut în viaţă, că nimic nu m-ar mai putea surprinde, că nimic nu mi-ar mai putea produce mirarea.

Mă înşelasem.

În faţa mea, la nici un metru, se afla Mircea Talpeş în carne şi oase. Mă privi cu ochii lui trişti şi mârâi printre dinţi:

— Nu te opri, altfel ne împuşcă.

Am continuat să merg ca un automat şi am intrat în Ceaika neagră, prăbuşindu-mă pe canapeaua din spate.

Cei doi colonei s-au salutat din nou şi s-au despărţit. În maşină, noul meu protector puse starea în care mă aflam pe seama tratamentului la care fusesem supus de nistreni şi a surprizei eliberării. Îmi întinse un bidonaş de metal şi-mi zise:

— Bea, o să te ajute.

Am dus bidonaşul la gură şi nu l-am mai lăsat decât atunci când am simţit că-mi ia gâtlejul foc.

— Da' ştiu că ţi-a fost sete, nu glumă! râse colonelul. Ţi-e rău?

— Nu, de ce? îngăimai eu.

— Eşti mai alb decât un cearşaf. S-au purtat urât cu tine, aşa-i?

— Nu prea.

— Te-au bătut?

— În limitele sportivităţii.

— Îmi placi. Ţi-ai păstrat umorul, la spune, ai fost surprins când te-au eliberat?

— Schimbul de prizonieri sau de spioni este o practică obişnuită.

— Să nu-mi zici acum că te-ai gândit la aşa ceva în ceea ce te priveşte! Colegii români m-au rugat s-o fac. Se pare că eşti o piesă importantă pentru ei. Mi-a venit destul de greu să-i dau drumul lui Serioja, dar a fost singurul cu care au acceptat să te schimbe.

— Cine? Serioja, aţi spus?

— Da, Serioja Lepşo, unul dintre cei mai buni spioni ai ruşilor.

— Cel… cu care m-aţi schimbat?

— Cine altul?

În mintea mea era o învălmăşeală de nedescris.

— E rus?

— Nu chiar pursânge. S-a născut la Moscova, ticălosul, taică-său era român, îl chema Druţă. L-au trimis la treisprezece ani în România şi l-au băgat la un orfelinat; chipurile, se refugiase din Moldova. L-au infiltrat bine, ştiau ei ce ştiau. După şapte ani devenise cea mai importantă „cârtiţă" din interiorul Securităţii române. Dar a venit glasnostul[68]. Mai vrei? Mă întrebă el, întinzându-mi bidonaşul.

Am mai tras un gât şi m-am lăsat pe spate. O oboseală cumplită îmi paraliză membrele. Şi inima.

— El i-a unit pe toţi filoruşii din Direcţia a V-a şi a format o aripă pro-KGB. La Revoluţie a fost în garda de corp a preşedintelui vostru. El l-a condus la Ambasada rusă ca să ceară sprijin militar. Dar după ce l-au îndepărtat pe ministrul apărării, care era şi el pro-KGB, a rămas total descoperit. A trebuit să se dea o vreme la fund şi atunci a făcut-o pe luptătorul curajos pentru eliberarea Moldovei de sub cizma separatiştilor. De fapt, avea legătură permanentă cu contrainformaţiile militare de la Marele Stat-Major al Armatei a 14-a. Şi nu pot spune că generalul L”””” îi iubeşte foarte mult pe gardişti. L-au reactivat de curând, însă datorită informaţiilor primite de la colegii noştri din SRI[69], am reuşit să-l prindem. Şi dosarul tău îl am, Zamfir. Dar cel puţin tu nu eşti spion. Tu eşti doar un ucigaş plătit.

— Sunt mercenar, e altceva.

— Crezi? zâmbi colonelul. Şi care ar fi atunci diferenţa dintre muşcătura unui câine de rasă şi muşcătura unui maidanez?

M-au îmbarcat într-un avion fără însemne, alături de încă vreo douăzeci de tineri în uniforme de camuflaj şi peste o oră eram pe aeroportul militar de la Otopeni. Pe mine m-au separat de ceilalţi şi m-au urcat într-o ambulanţă Mercedes, care a luat-o din loc cu toate sirenele în funcţiune. Dar la ieşirea din aeroport nu a făcut la stânga, spre Bucureşti, ci la dreapta, angajându-se pe autostrada spre Ploieşti. După încă o oră eram în Sinaia.

Ambulanţa nu s-a oprit în oraş, ci s-a angajat pe un drum la dreapta şi, nu peste mult timp, eram la Cumpătu, un complex de vile şi restaurante cu circuit închis. Doi tipi îmbrăcaţi în halate albe m-au preluat şi m-au condus

ca pe un paralitic la vila „Săgeata”, lăsându-mă singur în sufrageria mare şi luminoasă.

O scară îngustă din lemn urca spre etajul vilei şi o clipă am fost tentat să văd unde duce. Din spate, o voce dulceagă mă opri:

— Dacă din întâmplare cauţi WC-ul, e pe uşa cea îngustă!

M-am întors şi l-am recunoscut imediat. Ofiţerul care mă recrutase la Braşov. Era fără tinerelul cel arogant ce-l însoţise atunci. A tras un scaun şi s-a aşezat comod, sprijinindu-se cu coatele de masă.

— Stai jos, Zamfir! Din păcate nu prea am timp de depănat amintiri şi nici de conversaţie.

L-am privit ca pe o ploşniţă faţă de care nu ştii exact cum să te comporţi, s-o omori prin strivire sau cu FLIT şi i-am şoptit suav:

— Domnule colonel, sau ce mă-ta eşti, nu înţeleg un lucru: de ce dracu’ nu m-aţi curăţat în ţară şi a fost nevoie de tot circul ăsta cu jidani pe urmele mele care să mă lichideze.

— Nu l-am pus noi pe Daniel Goehl, dacă despre el vorbeşti. Trebuie să ştii că la noi există destul de multe Servicii Secrete, poate prea multe pentru o ţară atât de mică şi că se iubesc între ele cum se iubesc câinele cu pisica.

— Cine sunteţi *voi?*

— Tot ce pot să-ţi spun e că *noi* suntem unul dintre Serviciile Speciale ale armatei. Şi că ne plătim întotdeauna datoriile.

Tipul scoase o hârtiuţă dintr-un portofel de piele şi o puse pe masă.

— Ia-o! îţi aparţine! Ai câştigat-o cinstit!

Hârtia purta un antet, un număr de înregistrare şi o sumă în dolari.

— Ce-i asta?

— Nu mai face pe fata mare prinsă de Poliţia de Moravuri într-un bordel, ricană interlocutorul meu. Se vede clar că e o chitanţă care atestă depunerea sumei de două sute de mii de dolari pe numele tău la banca Rips din Paris. Asta a fost înţelegerea noastră şi, după cum vezi, ne-am respectat promisiunea.

— Am fost plătit şi de moldoveni.

— Treaba ta. Cu atât mai bine pentru tine.

Am băgat chitanţa în buzunar şi am făcut câţiva paşi spre ferestrele mari prin care puteam zări Crucea de pe Caraiman luminată de mii de becuri. Într-un târziu am întrebat:

— Şi acum?

— Mă aşteptam să întrebi aşa ceva. În alte condiţii, te-aş fi considerat ca pe un jucător de fotbal profesionist, care şi-a încheiat contractul cu echipa şi pleacă la alta. Dar dacă te-aş lăsa liber acum, ar putea avea loc evenimente nedorite de nici unul dintre noi. Iată de ce m-am hotărât să-ţi netezesc puţin drumul până la prima staţie la care vei vrea să opreşti.
— Scrieţi poezii în timpul liber, domnule… domnule…
— Spune-mi Lazăr şi lasă miştoul pentru altă dată.
— Lazăr, mai am o întrebare, înainte de a-mi vorbi despre „netezirea” drumului meu. Deşi cred că o pun degeaba.
— Dă-i drumul. Niciodată nu ştii la ce te poţi aştepta.
— Asta aşa e, răspunsei eu, gândindu-mă la Mircea. Voiam să ştiu de ce mă protejaţi?!
— Să spunem că nu-i înghiţim pe cei care urmăresc să te lichideze. Şi apoi, avem nevoie de oameni destoinici şi bine pregătiţi ca tine. Florine, hai să-ţi mai spun ceva. Serviciul nostru se ocupă printre altele şi cu urmărirea pieţei armelor, a tranzacţiilor de tot felul şi a recrutării de mercenari. Ne interesează toate informaţiile în domeniu.
— Ha! Să nu te aştepţi să-mi torn camarazii.
— Nu fi prost. Nimeni nu-ţi cere asta. Tot ce vrem de la tine e ca, uneori, să iei contact cu omul nostru de legătură, indiferent în ce punct al globului ai fi şi să-i descrii luptele la care ai participat. Nimic despre camarazii tăi sau despre poziţii. Te poţi considera un mare comandant de oşti la o conferinţă de presă. Nu e trădare.
L-am privit direct în ochi şi i-am pus o mână pe umăr. Aş fi putut să-l sugrum în clipa aceea, dar nu m-aş fi ales cu nimic.
— Presupun că ştii ce te voi întreba acum?! îi şoptii.
— Da. O să mă întrebi ce se va întâmpla dacă refuzi.
— Bingo!
Lazăr se ridică şi se îndreptă spre ieşire. Se întoarse din uşă şi-mi vorbi cu vocea lui joasă şi plăcută:
— Nu-ţi voi răspunde deocamdată. Nici eu, la rândul meu, nu sper la un răspuns pe loc la această propunere. Cineva te aşteaptă în dormitorul de la etaj. Ai patruzeci şi opt de ore ca să te gândeşti. După aceea vom sta din nou de vorbă. Şi ne vom lămuri.
A ieşit închizând uşa încet, ca şi cum i-ar fi fost frică să nu cadă tencuiala. Mă cam săturasem de surprizele din ultimul timp, aşa că am urcat fără entuziasm treptele de lemn, care scârţâiau de groază. La etaj se aflau

trei uşi. Primele erau de la două dormitoare goale. A treia dădea în baie. Duşul funcţiona la toţi parametrii şi încăperea se umpluse de aburi. Am dat la o parte perdeaua de plastic şi am înlemnit.

— Liana! Tu, aici?

În cameră stăruia un miros amestecat de whisky, cafea proaspăt râşnită şi dragoste. Liana se ridică din pat şi se opri în dreptul ferestrei. Era la fel de suplă, cu sânii mici şi tari, cu coapsele prelungi, terminate cu nişte fese cum nu mai văzusem decât în filme. Pubisul îi era acoperit de un puf care-l făcea şi mai atrăgător.

Deschise amândouă geamurile şi respiră adânc.

— Mai ţii minte, Florine? Cerul e pistruiat!

— Da, aşa îi spuneai tu la cerul plin de stele. Şi mai ţin minte că nu-mi spuneai Florin.

— Rinule!

Am privit-o cu nesaţ, dar fără legătură cu sexul. Stătea goală în lumina lunii, cu părul căzut pe umeri, ca o fantasmă venită dintre lumi să-mi spună că încă trăiesc.

Se făcuse frig. Liana a închis zgribulită ferestrele şi s-a băgat sub pătură lângă mine.

— Ce fierbinte eşti, iubitul meu! Vreau să te sărut tot. Vreau să-ţi fac din sărutările mele o platoşă care să te păzească de tot răul de pe lume.

Am făcut iarăşi dragoste, de parcă sfârşitul lumii ar fi fost în holul de aşteptare. Ştiam amândoi că despărţirea era aproape, iar ziua revederii încă nu fusese înscrisă în calendar.

Liana ştia totul acum. Tipii lucraseră cât se poate de profesionist. Şi totuşi, femeia asta acceptase să rămână cu mine, un vagabond pe străzi cosmopolite. Acceptase să lase copilul şi insistase să fie botezat Florin.

Am sărutat-o la subsuoară şi i-am luat capul pe pieptul meu.

— Liana, avem destui bani ca să dispărem. Noi trei. Putem trăi până la sfârşitul vieţii fără nici o grijă, undeva, prin Caraibe.

— N-ai să te poţi ascunde toată viaţa, Florine! N-ai să poţi trăi toată viaţa cu spaima că undeva, din întuneric, cineva te urmăreşte prin luneta puştii. Şi apoi, tu nu eşti făcut să duci o viaţă lâncedă. Eu am de terminat facultatea… Vreau să fiu medic, Rinule! Toată viaţa mi-am dorit asta. Mama mea a murit ca un câine, pe stradă, nimeni nu a ajutat-o. Stop cardiac, dar ar fi putut fi salvată. M-am jurat atunci să îndrept toată nedreptatea.

— Eşti visătoare!
— Nu, Rinule, sunt realistă! Visătorul eşti tu. N-ai putea trăi pe o insulă în Pacific. Nu acum.
— Vrei să spui că suntem nişte condamnaţi?
— Nu, e prea dur spus. Suntem… nişte cercuri de suflet.
M-am ridicat şi am luat-o spre baie.
— Cam complicat pentru un soldat ca mine.
— Rinule, mi-ai lipsit enorm de mult. Dar până nu-ţi vei vărsa toată ura împotriva lumii ăsteia, tu nu te vei linişti şi nu vei fi pentru totdeauna al meu.
M-am întors în pat şi am luat-o în braţe. Avea buzele moi şi pielea ca o apă cristalină.
— Nu fi nebun, îmi şopti ea în ureche. Sunt udă toată!
— *Panta rei!*[70] exclamai, lipind-o de mine.
Nicăieri nu te simţi mai bine şi mai în siguranţă decât în dragoste. Acolo se întâmplă totul. Şi împliniri şi neîmpliniri. Şi dureri şi bucurii. Şi râs şi plâns.
Am adormit amândoi aproape instantaneu, ţinându-ne în continuare în braţe, ca doi copii care nu voiau să mai crească.

Exact a treia zi, la ora opt fix, Lazăr mă aştepta la masa din sufragerie, bându-şi liniştit whiskyul de dimineaţă.
— Nu înţeleg toată mişcarea asta şi nici nu are rost să mă omor prea mult, îi zisei în loc de salut. Îţi mulţumesc pentru astea două zile. Nu ştiu cum aţi descoperit-o pe Liana, oricum nu e treaba mea. Îţi spun însă un singur lucru: dacă se va întâmpla ceva cu ea sau cu copilul nostru, vă iau pe toţi la rând, iar tu, dragul meu Lazăr, sau cum te vei fi numind, tu vei fi primul pe listă.
— Dacă era să se întâmple ceva, se întâmpla până acum. Liana şi copilul sunt direct sub protecţia noastră, tocmai pentru cazul în care „ceilalţi” i-ar descoperi.
Se descheie la haină şi scoase un plic voluminos din buzunarul interior.
— Aici ai paşaportul, biletul de avion şi banii de deplasare. Eşti un proxenet de mâna a doua, care pleacă la Munchen să regleze nişte conturi cu o bandă de români care te-a înşelat cu nişte mărci. Vei fi sub urmărirea Interpolului, dar asta nu trebuie să te sperie. Te vor lăsa în pace. La Munchen, te duci pe Wilhelmstrasse 344 şi urci la etajul al doilea. Sunt trei

uşi pe palier. Suni la cea din mijloc. Dacă îţi deschide o bătrână, te faci că ai greşit adresa. Dacă însă este o tinerică, intri şi-i dai plicul ăsta. Nu te sfătuiesc să încerci să-l deschizi. E prevăzut cu un sistem de autodistrugere pentru cazul în care ar cădea în mâna cui nu trebuie. Fata e avertizată şi va şti cum să umble cu el. Ai reţinut cu exactitate?

Îi repetai toate datele şi păru mulţumit de rezultat.

În capul scărilor apăru Liana. O priveam cum cobora şi mi-am spus că niciodată în viaţă n-o să mai întâlnesc o femeie atât de frumoasă. Lazăr se apropie de ea şi-i sărută mâna.

— Bună dimineaţa, Liana! Cum te simţi?

— Mulţumesc, bine, zise ea puţin jenată. Nu vă deranjez. Vreau să ies să mă plimb puţin.

Se apropie de mine, îmi luă capul la pieptul său şi mă mângâie pe păr. M-am topit tot.

— Să-ţi cumpăr ceva?

— Suc de portocale şi alune, zisei.

Liana plecă şi, prin uşa deschisă pentru câteva secunde, intră o doză bună de aer proaspăt şi rece.

— Frumoasă femeie! spuse Lazăr. Eşti norocos.

— De la Munchen ce fac? îi întrerupsei eu reveria.

Râse şi-şi mască urechea dreaptă de parcă acolo s-ar fi aflat răspunsul la întrebarea mea.

— De la Munchen închiriezi o maşină şi treci în Franţa. Ai viza în paşaport. La Paris te cazezi la *Le Serpent Rouge* şi aştepţi trei zile să fii contactat. În caz că nu se întâmplă nimic, revii la Munchen şi telefonezi la 222 11 44458. Reţine numărul. Ţi se va spune ce să faci mai departe. Întrebări?

— O constatare doar. E destul de întortocheată afacerea asta.

— Nu mai mult ca altele.

Se ridică şi-mi strânse mâna.

— Îţi urez succes.

Din uşă, se mai întoarse o dată:

— A, era să uit! M-ai întrebat ce s-ar putea întâmpla dacă ai refuza. Vrei să-ţi mai răspund?

— Nu.

— Eram sigur. Florine, cât timp o să trăiesc eu, nimic rău n-o să li se întâmple. Îţi dau cuvântul meu de ofiţer şi de om.

— Clar!

Pentru mine, permisia luase sfârşit. Mai aveam, totuşi, câteva ore până să plec. Am văzut-o prin fereastra mare pe Liana apropiindu-se şi m-am gândit că poate o văd pentru ultima oară.

Asta e! Un mercenar se află întotdeauna pe lista de priorităţi a doamnei-cu-coasa!

Munchen. Wilhelmstrasse 344. O clădire cu patru etaje, construită între cele două războaie. O scară generoasă şi un lift cu pereţi de sticlă. Am urcat la etajul al doilea şi am sunat la uşa din mijloc. Mi-a deschis o tânără îmbrăcată într-un trening violet.

— Bună ziua, zisei în germană. Vin din Bucureşti.

— Intră! mi-o trânti ea într-o românească neaoşă. Nu trebuie să te scălâmbăi, dă-o pe româneşte. Tragi o vodcă sau vrei o cafea?

— Vai, dar ce vocabular colorat aveţi, domniţă! E o plăcere să faci conversaţie cu mata!

— Zi-mi Cami şi nu te mai căca pe tine. Ai adus?

— Ce? mă prefăcui eu mirat.

— Măi ţâcă, adevărul e că nu prea am timp de cioace. Ai spus că vii de la Bucureşti.

— Da; şi? continuai eu jocul meu tâmpit.

— A, vrei toată poezia! Bine. Stau aici, în apartamentul unei prietene nemţoaice, plecate pentru un timp în Italia. Aşa am primit instrucţiuni, să aştept aici o săptămână un mesager de la Bucureşti cu un plic. Mulţumit?

— Sunteţi prietene? Tu şi nemţoaica. Sau iubite?

— O mai punem şi noi din când în când, ce vrei, hormoni aiuriţi.

— Eşti bisexuală, nu?

— Eşti bine informat. Trebuie să-ţi fac dovada c-o fac şi cu bărbaţii?

— În mod normal ar trebui să verific totul, lătrai eu conştiincios.

— Mai pune-ţi o vodcă. Eşti moldovean?

— Nu, de ce?

— Ai un accent specific.

— Am stat o vreme prin zonă. De-acolo mi se trage.

Am scos plicul şi i l-am înmânat. Tipa îl luă şi-l aruncă neglijent pe masă.

— Bagă la cap ce-ţi spun acum, să-i transmiţi tipului care te-a trimis. Am introdus un „iepure" în banda lui Aurică. După toate probabilităţile, vor face

un cartel cu kurzii şi cu cecenii şi-şi vor împărţi oraşul pe familii în purul şi bunul stil mafiot. Bagi la cap, sau trebuie să-ţi repet?
— Eşti puţin arţăgoasă. N-ai avut scaun astăzi?
— Mă pupi, îmi replică Cami. Poliţia de-aici a fost avertizată, dar tipii sunt unşi cu toate alifiile. S-au organizat în sistem algerian, dacă pică unul, n-are ce ciripi, că nu-l cunoaşte decât pe următorul, care evident că va fi îndepărtat la timp. În câţiva ani vor stăpâni nu numai oraşul, dar şi întreg landul. Propunerea mea e să pregătim încă de pe acum un om pentru alegerile de peste doi ani. Nemţoaica mea a reuşit să se angajeze în corpul tehnic de la Parlament. Trage cu urechea la bârfele din pauza dintre şedinţe şi pe urmă vine şi mi le povesteşte mie ca să râdem împreună. Aşa am aflat că preşedintele n-o să fie primit la Berlin, până nu trece mai întâi pe la Casa Albă.
Am fluierat admirativ.
— Eşti tare, fată! Vreau să spun… Cami. Sunt informaţii de prima mână.
— Informaţii pe care le poţi obţine pătrunzând cu bani grei în cabinetele secrete sau trăgând cu urechea la câte o bârfă pe la colţuri. Aşa că spune-le tipilor de la Bucureşti să nu se mai zgârcească. Ce tot freci paharul ăla? Bea-l că-ţi mai pun.
— N-am mâncat nimic şi aş vrea să fac şi-un duş.
— Te rog, baia e acolo. Vrei să vin să te spăl pe spate?
— Mulţumesc, m-am spălat pe spate când am plecat de-acasă.
— Între timp îţi fac nişte cârnăciori. Vrei şi ouă?
— Pot mânca şi un cur de elefant, lăsai eu jena la o parte, atât mi-e de foame.
— Cur de elefant n-am, dar se poate comanda. Nemţălăii ăştia îţi aduc acasă şi coaie de brontozaur, dacă le ceri prin telefon.
Eram sub duş, când a intrat în baie şi m-a măsurat fără jenă din cap până în călcâie.
— Eşti bine făcut. Uite, ţi-am adus un prosop.
— Mersi, lasă-l acolo şi nu te mai zgâi atât!
— Te pomeneşti că te ruşinezi!
— Nici un pic, dar vreau să fac o labă şi nu pot cu tine de faţă!
Râse şi trecu în cameră. În minutul următor s-a produs explozia. Am dat buzna, plin de săpun şi am înlemnit. Camera era răvăşită în totalitate. O mână şi o bucată din capul fetei se lipiseră de peretele opus.

La dracu'! Ori nu ştia de dispozitiv, ori îl manevrase greşit. Şi într-un caz şi în celălalt, trebuia să dispar cât mai repede. În cinci minute, zona va fi plină de poliţişti şi detectivi, iar eu voi cădea drept în mâinile lor. Deja pe culoar se auzeau voci şi paşi târşâiţi. M-am îmbrăcat repede, gândindu-mă cum o să mai scap. Instantaneu mi-a trecut prin minte că în orice bloc vechi care se respectă trebuie să existe şi o scară de serviciu. Am găsit-o şi am ieşit într-o stradă îngustă, pietruită cu macadam. M-am urcat în primul taxi care m-a purtat la autogara de nord. De aici m-am cumpărat un bilet pentru Strasbourg şi sâmbătă seara coboram la Offenburg, la graniţa cu Franţa. Spuneţi-i prudenţă excesivă, dar fără ea te poţi „trezi" mort la primul colţ.

Am intrat într-un bistro şi am comandat o porţie zdravănă de cârnaţi şi o sticlă de vodcă. Localul era aproape gol. La o masă într-un separeu, două familii – una de francezi şi cealaltă de germani, cum am putut remarca după accent – îşi petreceau weekendul în cel mai pur stil provincial: o beţie în patru, care, de obicei, se termina cu o orgie.

Cârnaţii din faţa mea arătau ca în reclamele frumos colorate, aşa că am lăsat totul deoparte şi m-am repezit în ei. Din când în când, le mai făceam loc cu un gât de vodcă.

Programul muzical de la televizorul aflat pe tejghea se întrerupse brusc şi un crainic cu o faţă de tomberon începu să croncăne în viteză despre o explozie ce avusese loc la Munchen şi care distrusese aproape în întregime un apartament aflat pe Wilhelmstrasse. Poliţia găsise fragmente de corp uman, dar nu se putea pronunţa încă dacă era vorba de una sau mai multe persoane şi nici dacă fusese o explozie provocată sau întâmplătoare.

Era clar! Cami, sau cum dracu' o chema, nu fusese avertizată de prezenţa dispozitivului. Mă folosiseră ca ucigaş involuntar, fie pentru că tipa făcea joc dublu, fie pentru că fusese deconspirată de poliţia germană şi era în colimator. Dar din moment ce poliţia nu putea preciza câte persoane au murit în deflagraţie, însemna că mă puteam găsi şi eu acolo. Deci eram mort pentru cei din ţară. O speranţă în plus că nu se vor atinge de Liana şi de copil.

M-am întors la cârnaţii mei şi am început să mă gândesc la ceea ce urma să fac de-acum încolo. Figuram pe listele Interpolului, deci n-aveam cum să mă mai folosesc de el, dacă voiam să mă dau mort. Mintea îmi lucra repede, mult mai repede decât îmi lucrau fălcile. Am mai ras un pahar de Smirnoff şi m-am lăsat pe spate, ca să mi se aşeze mâncarea în stomac. Cei patru din separeu ajunseseră la faza cu pipăitul pe sub masă şi şi-o frigeau la modul

ăsta fiecare cu partenerul celuilalt, folosindu-şi mâinile şi degetele de la picioare. O temeinică alianţă franco-germană, desfăşurată în peisajul mirific la bătrânei Alsacii.

Mă delectam trăgând cu ochiul şi urmărind conversaţia plină de amănunte picante. Francezii locuiau în Strasbourg şi erau grăbiţi să se întoarcă. Îşi lăsaseră căţelul singur şi, vai, săracul de el, să nu aibă un şoc nervos! Sigur că până acasă ar face numai o oră, dar Jean era băut şi trebuia să conducă încet şi cu atenţie. Aşa că s-o lăsăm pe altă dată.

În momentul ăla mi-a picat fisa! I-am făcut semn chelnerului şi i-am cerut să ducă o şampanie la masa cu pricina, lucru care s-a şi întâmplat. După un schimb de amabilităţi de la distanţă, am fost chemat să le ţin companie.

— Îmi cer scuze pentru libertatea pe care mi-am luat-o trimiţându-vă o sticlă de şampanie, spusei eu într-o franceză impecabilă, dar văzându-vă atât de veseli şi eu fiind atât de singur…

Cele două femei mă sorbeau din priviri. Mai era puţin şi urma să nu mai rămână nimic din mine. În ochii amândurora citeam o singură frază: „Hai la pat!"

Am fost cooptat imediat în cercul lor şi, la nici un sfert de oră, franţuzoaica, care stătea în dreptul meu, trecu la atac. Îmi trase fără nici un avertisment fermoarul şi începu o conversaţie intimă cu bătrânul meu prieten, care dădu imediat semne de bucurie. Ceilalţi îmi zâmbeau şăgalnic şi mustăceau, creându-mi impresia că ştiu exact ce se întâmplă.

— Sunteţi francez? mă interpelă nemţoaica.

— Da, strigai eu, îndepărtând cu delicateţe mâna celeilalte. Tocmai voiam să vă rog, dacă ar fi posibil, să mă duceţi şi pe mine până la Strasbourg!

Jean se opri din cântecul lui de petrecere şi mă luă pe după umeri.

— Oriunde, *mon ami*, oriunde! Cu mine poţi merge oriunde!

— Deci vreţi să ajungeţi la Strasbourg, reluă micuţa franţuzoaică interesanta conversaţie.

— Aş dori, stimată doamnă, îngânai eu, trăgându-mi discret fermoarul şi înjurând-o în gând pe nebună. Ştiţi, un prieten de-al meu îşi serbează mâine ziua de naştere şi n-aş vrea să lipsesc. Maşina mea e în service, am o pană la direcţie. Aş fi putut călători cu trenul, dar dacă pot merge cu dumneavoastră… e mai comod.

Veni rândul francezului să mă ia la întrebări, dar asta era mai mult decât puteam suporta, l-am îndepărtat cu delicateţe mâna de pe poponeţul meu şi m-am ridicat în picioare.

— O să-mi cer scuze câteva minute, s-o anunţ pe nevastă-mea că nu mă întorc astă-seară acasă.

Auzisem croncănitul inconfundabil al lui Herr Tomberon şi vă daţi seama că mă interesa în cea mai mare măsură. M-am lipit cu ochii şi cu urechile de televizor, formând un număr aiurea la telefonul oferit cu amabilitate de barman.

Poliţia stabilise după fragmentele găsite că în deflagraţia produsă pe Wilhelmstrasse 344 din Munchen pierise cel puţin o femeie. Fuseseră găsite şi resturi dintr-un sacou bărbătesc, dar cam atât.

Era bine. Proxenetul român plecat să regleze nişte conturi la Munchen pierise. Interpolul avea să-şi anunţe colegii români, care, mai mult ca sigur, nu se vor grăbi să declare doliu naţional.

M-am urcat în maşina francezilor, un Peugeot 505 model ’88 şi m-am întins pe bancheta din spate, pretextând o durere de cap. La graniţă, poliţistul german nici măcar nu şi-a făcut apariţia, iar cel francez, recunoscând probabil maşina, a făcut semn de liber.

Şi iată-mă în Franţa, scăpat încă o dată din colimatorul celor care nu mă lăsau să trăiesc. M-am despărţit de cei doi francezi în centrul Strasbourgului, după nenumărate efuziuni şi promisiuni de revedere. Am schimbat adrese şi telefoane, ale mele, evident, false şi ne-am pupat dulce.

Am intrat în primul hotel întâlnit şi am închiriat o cameră. Barul era încă deschis, aşa că n-am ezitat să mai trag un whisky digestiv. Am înhăţat unul dintre ziarele ce zăceau pe rafturile destinate presei şi am rămas ca la dentist. Era *Le Courrier du Soi*[71].

Am dat repede la pagina de publicitate şi mai să-mi sară inima din piept! Anunţul era acolo, modest, fără chenar, dar era. Îngerul meu păzitor nu murise. Am râs la gândul că şi el ar fi, la rândul lui, tot un soi de mercenar.

La adresa indicată mă întâmpină un tip care putea executa un număr de excepţie ca înghiţitor de umbrele la orice circ ambulant. În timp ce-mi lua datele şi mă verifica pe calculator, am auzit în spatele meu uşa deschizându-se şi o voce inconfundabilă îmi produse fiori pe şira spinării:

— *Bom dia!*[72]

M-am întors brusc. În faţa mea stătea maiorul Pavlovici.

— Bine-ai venit acasă, soldat! Camarazii tăi ard de nerăbdare să te reîntâlnească. După ce-ţi termini treburile pe-aici, dă fuga în Place Pigalle. E un local acolo, *Chez l'ami intime.* Poţi consuma orice şi oricât. În contul casei.

Am luat poziţia de drepţi şi am urlat:

— Am înţeles, domnule maior! Place Pigalle, *Chez l'ami intime!* Cer permisiunea să întreb dacă va veni şi domnul maior.

— Pe loc repaus! Încă n-ai fost recrutat. Poartă-te ca orice civil lipsit de bunele maniere. Da, voi veni şi eu. Va veni, de altfel şi colonelul Schroder. O să vă facem un anunţ care o să vă intereseze.

— Am înţeles!

— Nu-ţi mai rânji fasolea la mine! Păstrează-ţi buna dispoziţie pentru luptele ce ne aşteaptă, căci exact peste o săptămână ne îmbarcăm într-un avion-cargou cu destinaţia Sarajevo!

[1] Bună ziua, domnule preşedinte ! (lb. rusă), (n. tr.).

[2] Insule din nordul Japoniei, ocupate de ruşi după cel deal doilea război mondial şi rămase sub jurisdicţia lor (n. tr.).

[3] Vezi *Pentru bani, înainte!,* de acelaşi autor (n. tr.).

[4] Trupe speciale ale poliţiei Republicii Moldova (n. tr.).

[5] Figură specifică tehnicii aikido (n. tr.).

[6] Vezi *Pentru bani, înainte!,* de acelaşi autor (n. tr.).

[7] Vezi *Pentru bani, înainte!,* de acelaşi autor (n. tr.).

[8] Vehicule uşor blindate, destinate transportului trupelor antitero (n. tr.).

[9] Fabrică de băuturi alcoolice din Bucureşti (n. tr.).

[10] Luptători afghani din trupele de opoziţie faţă de regimul comunist, aflat la putere în timpul războiului din Afghanistan (n. tr.).

[11] Termen folosit pentru membri echipei de exterminare a unor persoane „incomode” (n. tr.).

[12] Idem

[13] Bună ziua! (lb. greacă), (n. tr.).

[14] Termen ce desemnează o grupare militară de mărimea unei companii (n. tr.).

[15] Închisoare celebră din Moscova (n. tr.).

[16] Libanul (n. tr.).

[17] Frate (lb. rusă), (n. tr.).

[18] Os fracturat în două sau mai multe puncte (n. tr.).

[19] Echipe formate din „studenţi arabi“, care au acţionat în timpul Revoluţiei din 1989 în bande de terorişti (n. a.).

[20] Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, de ce M-ai părăsit? (lb. ebraic), (n. tr.).

[21] Popor de proşti (lb. engleză) (n. tr.).

[22] Drace! (lb. Rusă), (n. tr.).

[23] Florin Zamfir fusese rănit la vertebra L5, atingându-i-se nervul sciatic – vezi *Pentru bani, înainte!,* de acelaşi autor (n. tr.).

[24] „Războiul ciudat” se referă la lipsa totală a vreunei lupte între trupele franceze, dispuse pe Linia Maginot şi trupele germane, în timpul celui de-al doilea război mondial (n. tr.).

[25] Vezi *Pentru bani, înainte!,* de acelaşi autor (n. tr.).

[26] Salut! (Literal: Pace vouă! – lb. ebraică), (n. tr.).

[27] Gură căscată (lb. franceză), (n. tr.).

[28] Capitala Afganistanului (n. tr.).

[29] Înjurătură clasică rusească (n. tr.).

[30] Antiaeriană (n. tr.).

[31] La dracu'! (lb. polonă), (n. tr.).

[32] Mulţumesc, colega! (lb. polonă), (n. tr.).

[33] Ser făcut din marijuana, cu efect mortal (n. tr.).

[34] Unde mă aflu? (incorect în lb. polonă), (n. tr.).

[35] Dumnezeul meu! (lb. rusă). (n. tr.).

[36] Prieten (lb. rusă), (n. tr.).

[37] Bandiţi (în argou, lb. rusă), (n. tr.).

[38] Închisoare celebră din Transnistria (n. tr.).

[39] Joc de cărţi foarte rar întâlnit în regiunile de sud ale Abhaziei, constând în ghicirea valorii cărţilor adversarului (n. tr.).

[40] Mătuşă (lb. engleză), (n. tr.).

[41] QNH (în mb – milibari) – presiunea la nivelul mării faţă de care se reglează altimetrele de bord; standard la nivelul mării – 1 033 mb (n. tr.).

[42] Calificarea pilotului. La pilot clasa întâi, minima este 100 m plafon şi 1 000 m vizibilitate (n. tr.).

[43] Vântul suflă din dreapta fală, cu o putere care i-ar permite să decoleze chiar şi cu el din spate (n. tr.).

[44] Presiunea la pragul pistei în milimetri coloană de mercur (n. tr.).

[45] Elicopterul şi-a desprins roţile de pe sol în minutul 14 (n. tr.).

[46] Vezi *Pentru bani, înainte!,* de acelaşi autor (n. tr.).

[47] Grupuscul de atac în lupta antitero, în care fiecare îl acoperă pe celălalt, printr-o înaintare în zigzag (n. tr.).

[48] Şeful suprem al Mafiei (n. tr.).

[49] Oraş în Bosnia-Herţegovina (n. tr.).

[50] Probabil, este vorba de o închisoare mixtă, care, deşi neobişnuită, există încă în unele părţi ale Asiei (n. tr.).

[51] Cui foloseşte? (lb. latină), (n. tr.).

[52] Gândac (lb. rusă), (n. tr.).

[53] Copile (lb. polonă), (n. tr.).

[54] Prietene (lb. polonă), (n. tr.).

[55] Mine magnetice de producţie olandeză, cu mare putere de distrugere (n. tr.).

[56] În textul original, în limba engleză: *dish.* Autorul se referă la depozitele de armament ale separatiştilor (n. tr.).

[57] Riscul este Dumnezeu! (lb. franceză), (n. tr.)

[58] Unchi, nene (lb. rusă), (n. tr.).

[59] Probabil, autorul se referă la minele TK, de producţie sovietică, care au o formă de „farfurie zburătoare”, fiind folosite în special pentru defensivă (n. tr.).

[60] De fapt, o maximă a lui La Bruyere (n. tr.).

[61] Vezi *Pentru bani, înainte!*, de acelaşi autor (n. tr.).

[62] Actualul Volgograd (n. tr.).

[63] Autorul se referă, probabil, la spălarea creierului, care urmează îndeobşte după obţinerea informaţiilor necesare de la un inamic. După spălare, inamicul este folosit drept „cârtiţă” (n. tr.).

[64] Nipru (lb. rusă), (n. tr.).

[65] Este vorba, evident, de celebrul iluzionist englez şi nu de personajul lui Dickens (n. tr.).

[66] Rugăciune pentru morţi la evrei (n. tr.).

[67] Este vorba de un episod celebru: blocarea căii ferate Tiraspol-Chişinău de către „Comitetul de grevă al femeilor din oraşul Tiraspol” (n. tr.).

[68] Politica de transparenţă aplicată de Gorbaciov începând cu anul 1985 (n. tr.).

[69] Serviciul Român de Informaţii (n. tr.).

[70] „Totul curge” – cugetare a filozofului grec Heraclit (n. tr.).

[71] Vezi *Pentru bani, înainte!,* de acelaşi autor, unde mercenarii se despart la Marsilia, rămânând ca în caz de nevoie să fie recrutaţi din nou printr-un anunţ mascat în acest ziar, la Mica Publicitate (n. tr.).

[72] Bună ziua! (lb. portugheză) (n. tr.).

Table of Contents